

Credincioșia față de slujba primită, în mijlocul suferințelor (4:1-6:10)

Dacă în pasajul 2:14-3:18 Pavel explică măreția și slava slujbei apostolice, slavă care îl eclipsează și pe Moise, în următoarea secțiune, el detaliază credincioșia lor față de slujba primită, greutățile slujbei, rolul acestor greutăți, precum și resursele pentru a răbda aceste greutăți.

Primul lucru pe care îl spune Pavel este că ei nu cad de oboseală. El nu spune că ei nu obosesc, ci că ei nu cad de oboseală. Oboseala apare din pricina greutăților pe care le presupune slujba. Aceste greutăți vor fi detaliate în mai multe pasaje din 2 Corinteni, respectiv:

- 4:7-12
- 6:1-10
- 11:22-29

Citind aceste pasaje, înțelegem repede de ce Pavel și colegii săi de slujire aveau motive întemeiate să obosească. Ei se aflau sub artileria diavolului care lovea mereu și mereu în ei. Și pentru ei atunci și acolo, prigoana fizică era arma cel mai des folosită de cel rău împotriva lor. Atâtea împotriviri, atâtea pericole, atâtea suferință, și toate acestea pe termen lung: cum să nu obosești? Ei simțeau oboseala în lupta spirituală, dar nu cădeau de oboseală. Și acest lucru ne interesează pe noi: care era secretul lor de nu cădeau de oboseală, de nu dădeau înapoi, de nu slăbeau motoarele, de nu renunțau. Dar nu doar că nu renunțau dar rămâneau la fel de hotărâți și de plini de curaj și entuziasm în vestirea Evangheliei. Iată ce ne spune Pavel în 1 Tes.2:1-2:

- *Voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit plini de încredere în Dumnezeu nostru, să vestim Evanghelia în mijlocul multor lupte.*

Pavel este prigonit și batjocorit în Filipi din pricina Evangheliei. Și se duce în Tesalonic unde îl așteaptă din nou multe lupte. Cu toate acestea, el vine în Tesalonic plin de încredere și vestește Evanghelia cu multă îndrăzneală. El nu se lasă descurajat de atacul spiritual din Filipi, și nu doar că nu renunță, dar nici nu își pierde entuziasmul vestirii Cuvântului. El învinge oboseala. Care era secretul lui? Care erau resursele lui?

Secretul lui se găsește în motivația sa. Pentru a învinge o presiune foarte mare este nevoie de o motivație mai mare decât presiunea respectivă. Presiunea celui rău față de Pavel pentru a-l face să o lase mai moale cu propovăduirea Cuvântului era imensă! Dar motivația lui Pavel pentru vestirea Cuvântului era și mai mare! Și aici era secretul lui. Dar care erau resursele sale motivaționale? Ele sunt mai multe. Prima este relatată în 4:1:

- *De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am câpătat-o, noi nu cădem de oboseală.*

Pavel era conștient de:

1. Slava și măreția slujbei propovăduirii Cuvântului
2. Faptul că primirea acestei slujbe a fost un har nemeritat

Deci, primul lucru: conștiența slavei slujbei primite. Și acum înțelegem rolul cap.3. Versetul 1 ne explică rolul acestui capitol. Slava slujbei era o resursă pentru Pavel ca să nu cadă de oboseală. El avea o slujbă cu mult mai slăvită și mai importantă decât a lui Moise. Cum să renunțe la ea? Cum să cadă de oboseală? Și într-adevăr, cum să renunți la o asemenea slujbă? S pricepi că slujba ta este mai mare decât a lui Moise și că este de fapt cea mai înaltă slujbă din istoria omenirii, și că nimeni nu a avut și nu va avea o slujbă mai înaltă, și pur și simplu să îți dai demisia? Pavel își prețuia slujba primită și cunoștea slava ei. De aceea, nici o altă slujbă, sau ocupație, sau mod de a fi pe acest pământ nu reprezenta o alternativă. El primea toate celelalte oferte de a trăi pe acest pământ ca pe un gunoi. El fusese angajat de Însuși Dumnezeu pentru a împlini o slujbă mai mare decât cea a lui Moise! Cum să dea înapoi? Cum să cadă de oboseală? Și Pavel semnase un contract cu Marele Angajator. Pavel acceptase slujba și își luase angajamentul să o ducă până la capăt. Dacă era să o respingă, trebuia să o facă de la început. Dar acum după ce intrase în joc, după ce vestise la așa de mulți oameni Evanghelia, cum să dea înapoi? Era un drum fără întoarcere pentru Pavel! Și dacă ar fi dat înapoi, nu ar fi putut rămâne neutru, ci ar fi devenit de fapt angajatul diavolului, și ar fi lucrat din nou împotriva Bisericii lui Dumnezeu. Fusese înainte de convertire angajatul diavolului împlinindu-i, fără să știe, voia și luptând cu toate darurile sale împotriva Bisericii lui Hristos. Făcuse odată acest lucru, și nu mai vroia să se întoarcă la această umilință. Până la sfârșitul vieții Pavel a trăit cu amintirea aceasta dureroasă în suflet: că a prigunit Biserica Domnului. Să se întoarcă în acel iad? Să se întoarcă la acea umilință? Nicidecum! Să renunțe la o slujbă mai slăvită decât a lui Moise pentru a redeveni angajatul celui care i-a furat jumătate din viață și l-a umilit făcându-l să lupte împotriva Bisericii preaiubite a Domnului? Nicidecum!

Și la faptul că slujba era așa de slăvită și era o asemenea onoare, Pavel mai știa că ea fusese primită prin îndurarea lui Dumnezeu și nu prin meritele sau eforturile sale. Nu era o slujbă câștigată sau câpătată de Pavel. Am discutat deja cum Dumnezeu l-a chemat pe Pavel în lucrare, pe când el prigonea Biserica lui Hristos, tocmai pentru a nu putea căuta în sine nici cel mai mic merit. El era cel dintâi păcătos, anticristul secolului întâi. Domnul i s-a revelat direct și l-a chemat. Ce merite putea invoca Pavel? Și cât de mare a fost îndurarea primită? Hristos a murit pentru el, și l-a chemat pe el, cel dintâi păcătos, la cea mai înaltă slujbă din istoria omenirii! Ce har! Câtă îndurare. Pavel ar fi fost mulțumit și veșnic recunoscător dacă Domnul doar l-ar fi iertat și i-ar fi dat voie să primească cea mai neînsemnată slujbă din Biserică, și să stea măcar la ușa Raiului. Dar Domnul în, marea s-a îndurare, nu doar că l-a iertat, ci i-a dat pe pământ o slujbă mai slăvită ca cea mai înaltă slujbă di Vechiul Testament, și prin ea, îl chema să primească slava eternă a lui Hristos, și să șadă o eternitate alături de

Hristos, la dreapta Tatălui. Câtă îndurare și generozitate din partea lui Dumnezeu. Cel ce prigonise Biserica Domnului primise slujba de a pune temelia Bisericii și de a fi cel mai important slujitor al acestei Bisericii. Oh, cât de mare a fost îndurarea Domnului pentru Pavel! Și cât de bine vedea sufletul lui Pavel acest lucru! Și să dea înapoi, și să dea cu piciorul la această îndurare? Pavel nu se vedea pe sine făcându-i un serviciu, un favor Domnului prin slujba sa, ci vedea în această slujbă o imensă onoare și îndurare, El era cel îndatorat Domnului pentru slujba primită, și nu Domnul îi era dator lui Pavel că îi împlinea slujba. Pavel știa foarte bine că Domnul poate împlini planul său pentru Biserica Sa cu sau fără el, și dacă dă înapoi, va chema imediat pe altcineva să primească slujba. Când Saul a nesocotit slujba de Uns al Domnului, el a fost cel care a pierdut. Domnul nu a intrat în criză. Domnul l-a chemat pe David care a împlinit toată voia Sa. Saul din Tars nu vroia să repete istoria lui Saul de altădată. Ce slujbă primise, și o primise fără nici un merit și doar prin marea îndurare a Domnului! Cum să dea înapoi? Cum să renunțe? Cum să cadă de oboseală?

Pavel era conștient de slava slujbei sale. Dar Pavel trebuia să rămână în continuare smerit. Observăm că nu era o soluție bună pentru a-l ține smerit diminuarea conștientizării rolului său în planul lui Dumnezeu, căci această conștientizare era o imensă resursă. Cu siguranță că dacă Pavel se vedea făcând ceva mărunț și neglijabil în planul lui Dumnezeu, ar fi căzut de oboseală în fața unor asemenea împotriviri. În fiecare om există balanța motivațională. Pur și simplu nu putem plăti un preț imens de suferință pentru un lucru care nu merită acel preț. Motivația trebuia să fie mai mare decât suferința. Și pentru aceasta, semnificația slujbei, rostul pentru care suferim, trebuie să fie mai mare decât suferința. Pavel trebuia să știe cât de important era rolul lui în planul lui Dumnezeu, chiar dacă acest lucru deschidea o altă luptă spirituală pe viață și pe moarte: lupta cu mândria! Pavel va vorbi mai târziu și despre această luptă. Și cât de mare era această luptă în Pavel, căci Pavel cultivase în firea lui pământească, înainte de convertire, atâta mândrie și afirmare de sine. Dar Domnul nu-i ascunde slava slujbei pentru a-l ajuta să învingă ispita mândriei. Nu, ci Domnul îi descoperă slava slujbei pentru a-l ajuta să învingă oboseala! Iar pentru mândrie găsește un alt tratament și îi dă alte resurse. Trecutul rușinos înainte de convertire și țepușul din carne! Dar Domnul VREA ca Pavel să știe slava slujbei sale. Pavel avea nevoie de această resursă pentru a învinge oboseală și a birui atacurile celui rău. Și legat de împotrivirile diavolului, chiar aceste împotriviri îi arătau lui Pavel cât de măreață și importantă era slujba lui, căci dacă nu ar fi fost așa de importantă și nu ar fi avut un asemenea impact benefic pentru Casa Domnului, atunci de ce l-ar fi mai urmărit cel rău cu atâta furie în fiecare zi, la fiecare pas și ar fi apelat la atâtea lucruri pentru a-l descuraja și a-l face să renunțe la propovăduirea Cuvântului? Pentru ce ar fi mobilizat o întreagă cetate (Efes) împotriva lui? Deci măreția slujbei lui Pavel era dovedită atât de Dumnezeu cât și de împotrivirile celui rău? Domnul îi revelase direct măreția acestei slujbe, iar diavolul îi transmitea același mesaj prin dimensiunea împotrivirii sale. Pavel trebuia să cunoască și să păstreze în inima sa măreția, slava și unicitatea slujbei primite. Dacă dădea înapoi, și revenea apoi la Domnul, putea primi o altă slujbă în Biserică, poate chiar de păstor, dar nu mai putea primi slujba apostolică. Aceasta era unică. Nu mai exista a doua șansă. Acum sau niciodată! Era singurul tren. Pavel nu putea să nu urce în el și nici să coboare. Slujba sa era măreață, slăvită și unică! De aceea, nu cădea de oboseală.

Cel rău știa aceste lucruri, și cu siguranță el încerca să îi diminueze slava slujbei primite în mintea lui Pavel. Dacă aceasta era o resursă pentru Pavel atunci cel rău cu siguranță încerca să lovească în ea. Cel rău știe cum funcționăm și că în fața presiunilor sale putem rezista doar cu o motivație mai puternică. Și știe ce anume ne motivează să rămânem tari în fața ispitei. Și el va lovi exact în acele resurse motivaționale. Și de aceea, prima grijă este ca resursele să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Iar a doua grijă este ca resursele de la Dumnezeu să le păstrăm vii în mintea noastră. Putem să ne motivăm prin resurse care nu sunt autentice. De exemplu dacă îl slujim pe Dumnezeu cu credința că El ne va proteja de anumite suferințe pentru că Îl slujim, atunci ne aflăm în pericol! La un moment dat, cel rău va aduce în viața noastră acele suferințe de care noi credem că Domnul ne va proteja pentru că Îl slujim, și atunci nivelul nostru motivațional va scădea considerabil (vezi istoria lui Iov care credea că Domnul îl va păzi de necazuri mari, dacă el trăiește în ascultare de Domnul...). Deci mare grijă ca resursele motivaționale să fie autentice, de la Dumnezeu. Pavel nu se amăgea singur că are o slujbă mai mare ca a lui Moise. El primise prin revelație acest lucru. Și resursele adevărate, primite de la Dumnezeu să le păstrăm în mintea noastră. Pavel își amintea mereu de slava și măreția slujbei primite. Această continuă reamintire îi ținea sus nivelul motivațional. Cu siguranță că cel rău încerca să-l determine pe Pavel să uite de unicitatea și slava slujbei primite și să se vadă pe sine cât mai neînsemnat și puțin important în planul lui Dumnezeu, ba chiar să se vadă ca pe cineva care se află în treabă și suferă din pricina prostiei lui și nu din pricina lui Hristos! Pavel nu ar fi putut îndura atâta suferință dacă nu era conștient de rolul său în planul lui Dumnezeu și că această suferință era pentru Hristos și planurile Sale eterne și glorioase! Legat de acest aspect, observăm că Domnul a vrut ca toți slujtorii Săi să fie conștienți de măreția slujbei primite. Ne aducem aminte de Avraam cum de la început i-a spus că în el va binecuvînta toate familiile pământului. Ne aducem aminte de Moise, cum Domnul i-a spus că el va izbăvitorul și că el va fi ca Dumnezeu pentru popor. Ne aducem aminte de David care a fost înștiințat de tânăr că este chemat să fie Păstorul poporului Domnului și Unsul Domnului pe pământ alături de marele preot. Ne aducem aminte de Ieremia care de tânăr a fost înștiințat că a fost ales de Domnul din pânțele mamei pentru a fi profet al Neamurilor. Ne aducem aminte de Iosif care a fost înștiințat de mic că va fi patriarh al familiei sale. Domnul nu a ascuns de slujitorii Săi măreția slujbei pentru a-i ține smeriți. Ei trebuiau să știe importanța, unicitatea și slava slujbei pentru a birui oboseala izvorâtă din împotrivirile diavolului. David s-a dus la Filistenii când a uitat promisiunea și chemarea lui Dumnezeu. El s-a văzut un om fugărit de Saul și a fugit să își scape viața. Domnul nu vrea să uităm cine suntem și pentru ce ne-a chemat în planurile Sale, măcar că acest lucru ne stimulează ispita mândriei. El va găsi un alt leac pentru această ispită, dar nu ne va ascunde importanța rolului nostru în planul lui Dumnezeu. Avem nevoie de acest lucru!

Dar acesta era Pavel! Dar cum rămâne cu noi? Noi nu am primit și nici nu vom putea primi vreodată slujba apostolică, unică în istorie. Ce relevanță au toate aceste lucruri despre Pavel pentru noi? Au relevanță măcar din trei perspective:

1. În mic, fiecare din noi suntem ca Pavel. Prin păcatele noastre înainte de convertire și după convertire am lovit în planurile lui Dumnezeu, în Biserica Sa. Am fost prigonitori ai Bisericii lui Dumnezeu. Prin felul nostru păcătos am fost o fereastră

spirituală prin care Satana a putut lovi în Biserica lui Hristos. Uneori am lovit direct, prin faptul că am intimidat pe creștini sau am descurajat pe alți oameni să citească Biblia sau să meargă la Biserică. Am ironizat pe cei credincioși, am batjocorit pe cei care trăiau în curăție, am amenințat pe cei apropiați care s-au întors la Domnul. Dar Satana a lucrat și indirect prin noi. Prin felul nostru de a fi am participat la mersul lumii acesteia care definește normalitatea ca fiind o viață cu omul în centru și Dumnezeu departe. Acest mers al lumii exercită o teribilă presiune de grup asupra minorității credincioșilor care, punându-l pe Dumnezeu în centru, sunt văzuți ca anormali. Am participat deci la prigoana spirituală asupra sfinților. Prin păcatele noastre am amplificat răul din lumea aceasta și am primit puterea Satanei de a lucra în această lume, iar ținta manifestării puterii sale este, desigur, Biserica Domnului. După ce ne-am întors la Domnul prin păcatele noastre am descurajat pe sfinți, și am devenit din interior un aliat al Satanei. Am contribuit la slăbirea rezistenței spirituale a Bisericii și am devenit un canal prin care cel rău a putut aduce tulburare și amărăciune. Am fost pricini de păcătuire pentru frați. Prin dualitatea noastră am încurajat fariseismul și religiozitatea. Prin inconsecvența noastră am propus un model fals de creștin dedicat și prin nevegherile noastre am intrat în capcane, care au devenit pricină de necaz pentru Biserica Domnului. Prin sfaturile noastre greșite am pus poveri false pe trupul lui Hristos sau am împins pe frați spre diferite capcane. Prin păcatele noastre am stricat mărturia Bisericii față de lume, am umbrat lumina și slava Bisericii în lume. Nu doar Pavel a fost prigonitor al lui Hristos și al Bisericii, ci și fiecare din noi. Nu doar Pavel trebuia să se simtă cel mai neînsemnat dintre toți sfinții și cel dintâi păcătos, ci și fiecare din noi. Căci fiecare din noi ne cunoaștem cel mai bine păcatele noastre. Le cunoaștem din interior în hidoșenia și urâciunea lor. De aceea, e onest ca fiecare să se privească pe sine cel dintâi păcătos. Și în cele din urmă, nu doar evreii l-au răstignit pe Hristos, ci fiecare din noi. Păcatele noastre l-au răstignit. Păcatele noastre au cauzat moartea Sa pe cruce, care nu ar fi avut loc dacă noi nu am fi ales calea păcatului. Și păcatele noastre, îndreptate împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii sale, au fost atât de grave încât au cerut peste noi iadul, o pedeapsă eternă, și singura soluție pentru ispășirea lor a fost moartea Fiului lui Dumnezeu. Da, suntem prigonitori ai Bisericii lui Hristos ca Pavel. Dar ce a făcut Dumnezeu cu noi? Ce a făcut și cu Pavel! A trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, și apoi ne-a căutat și ni s-a revelat. Noi umblam pe drumul Damascului lumii acesteia și prigoneam, prin felul nostru de a fi, pe sfinți. Dar pe acest drum Domnul ne-a căutat și ni s-a revelat. Nu noi L-am căutat pe El, ci El ne-a căutat și ni s-a revelat. Și, apoi, nu ne-a dăruit doar iertarea, ci și onoarea de a fi un mădular al Bisericii lui Hristos și de a participa la zidirea Bisericii Sale. Ne-a încredințat mesajul mântuirii și ne-a trimis în lume cu acest mesaj. Nu am primit slujba apostolică, dar am primit o slujbă asemănătoare și extrem de prețioasă în Trupul lui Hristos. Fiecare credincios este chemat să fie martor al învierii. Fiecare a primit în dar această slujbă. Și este o slujbă slăvită și măreață, primită prin îndurarea lui Dumnezeu. Și dacă am vedea ca Pavel în mod clar cine suntem, ce merităm și ce am primit în schimb prin harul lui Dumnezeu, nici noi nu am cădea

de oboseală. Chiar dacă nu avem slujba apostolică, avem o slujbă atât de prețioasă și atât de slăvită. Biserica este câștigată prin sângele lui Hristos. Suntem chemați să slujim această Biserică. Nu poate exista o slujbă mai înaltă, mai măreață. Și din această perspectivă, pentru că suntem slujitori ai umbrei și nu ai realității, slujba noastră poate fi considerată mai slăvită ca slujba lui Moise. Dacă am vedea toate aceste lucruri:

- grozăvia păcatului nostru, că am fost prizonieri ai Bisericii Domnului, vrednici de moarte, și că prin noi înșine, am meritat, merităm și vom merita doar IADUL ETERN. Nimic din noi nu poate schimba această realitate: suntem cei dintâi păcătoși și merităm iadul. Nu putem îmbunătăți prin noi această stare de fapt. Este o realitate implacabilă a ființării noastre sub soare;
- prețul plătit de Hristos pentru a fi iertați;
- Faptul că prin marea Sa îndurare nu am primit doar iertarea, ci și onoarea de a fi slujitori ai Bisericii sale;
- Măreția și slava slujbei de a propovădui mesajul crucii și de a zidi templul în care Dumnezeu va locui toate veșniciile.

Atunci, și noi, ca și Pavel, nu am cădea de oboseală.

2. Ne aducem aminte de principiul învățat din viața lui David. Prin David Domnul a binecuvântat întreg pământul și întreaga istorie. Dar am descoperit că Domnul vrea să facă acest lucru cu fiecare din noi. Fiecare om care se naște, dacă urmează modelul credincioșiei davidice, va deveni un vas prin care Dumnezeu va binecuvânta întreg pământul. și o va face nu neapărat vizibil, cum a făcut-o de exemplu prin Luther, ci nevăzut prin ceea ce se întâmplă în văzduh și noi nu vedem. Pavel a urmat exemplul davidic și a fost un vas prin care Domnul a binecuvântat întreg pământul și întreaga istorie. În mic, suntem un Pavel. Dar Domnul vrea să fim un vas mare asemenea lui Pavel prin care să inunde cu binecuvântare tot pământul. Deci, deși nu avem slujba apostolică ca lui Pavel, primim chemarea de a fi o binecuvântare pentru tot pământul. Domnul a vrut ca să binecuvânteze tot pământul nu doar prin Avraam, ci și prin toți fiii săi spirituali. Nu există deci chemări mici și neînsemnate în trupul lui Hristos. fiecare primește o chemare măreață ca a lui Avraam, David și Pavel de a fi o binecuvântare pentru tot pământul. Modalitatea poate fi diferită, dar chemarea rămâne aceeași.
3. Fiecare este unic și primește o chemare unică. Prin fiecare în parte Domnul vrea să reveleze ceva special din El și să binecuvânteze pământul printr-o modalitate și formă unică. Da, Pavel a primit slujba apostolică, unică în istorie. Noi nu vom putea primi această slujbă, dar și noi vom primi o chemare unică pe care nimeni nu o va primi în istorie. De aceea, dincolo de chemarea generală de a fi slujitori ai

Bisericii lui Hristos, fiecare primește o chemare unică și irepetabilă în istorie. De aceea, nu trebuie să cădem de oboseală.

Deci tot ce scrie Pavel este atât de relevant pentru noi. Și era atât de relevant pentru corinteni. Pavel era în linia întâi a bătăliei, dar și ei fuseseră chemați să fie părtași ai acestei slujbe. De aceea slava slujbei este descrisă nu doar pentru a pricepe importanța lui Pavel în planul lui Dumnezeu, ci și importanța fiecăruia din noi în același plan al lui Dumnezeu. În vechime, Moise primise revelații speciale și doar el avea un acces privilegiat în Sfânta Sfintelor. În Noul Legământ toți avem prin Duhul acces liber în Sfânta Sfintelor. În vechime, doar David era Unsul Domnului, dar acum toți suntem unși cu Duhul Sfânt, chemați să Îl reprezentăm pe Domnul și să păstorim Biserica Domnului. În vechime, doar unul era împăratul în Israel, dar acum toți formăm o preoție împărătească. Fiecare e chemat să fie preot și împărat al Domnului pe pământ. Cu siguranță că și în vechime, fiecare credincios din Israel avea chemarea de a purta Numele Domnului, dar în Noul Legământ este mult mai clar acest lucru.

În 4:2 Pavel insistă din nou pe credincioșia lor față de slujba primită. Pavel nu cade de oboseală ci rămâne credincios subiectului primit. Ei nu strică Cuvântul, ei nu se arată pe ei înșiși, ci arată adevărul. Am comentat acest lucru pe larg când am studiat 3:17. Pavel reia tema și în cap.4., deci este o temă importantă. El propovăduiește adevărul înaintea lui Dumnezeu și nu are motive sau interese ascunse. În același timp nu propovăduiește adevărul într-un mod brutal sau neînțeles, ci el se face vrednic să fie primit de orice cuget omenesc. Ce echilibru minunat! Pavel este credincios adevărului și nu îl compromite. În același timp ține cont și de cugetul ascultătorului și propovăduiește adevărul astfel încât acest adevăr să poată fi primit de cugetul ascultătorului. Pentru a se face vrednic de a fi primit de orice cuget omenesc, Pavel ține cont de realitatea cugetului sau conștiinței umane. Și astfel el ține cont de:

- Capacitatea de înțelegere a cugetului
- De dimensiunea culturală a cugetului
- De rațiunea cugetului
- De sensibilitatea cugetului
- De valoarea intrinsecă a cugetului

Și astfel mesajul său este unul credibil și rațional, susținut de argumente puternice. Este un mesaj coerent și rațional care ține cont de raționalitatea cugetului. Mesajul lui Pavel poate fi înțeles de auditoriu. El ține cont de capacitatea de înțelegere și folosește un limbaj cunoscut și accesibil auditoriului. Mesajul lui Pavel este transcultural. Pavel știe cum să se raporteze la cultura auditoriului, cum să o respecte, cum să răscumpere prin adevăr ce este bun în acea cultură și cum să folosească acele elemente bune pentru susținerea mesajului său. Pavel îmbracă în același timp mesajul în dragoste și respect, Pavel nici nu judecă și nici nu este arogant. Mesajul dragostei lui Dumnezeu este transmis ținându-se cont de nivelul de

înțelegere al auditoriului. Și Pavel face toate aceste lucruri și ține cont de toate sensibilitățile cugetului fără a compromite mesajul. Ce credincioșie! Ce performanță!

Apar însă două posibile obiecții, obiecții legate una de alta:

- a) Dacă mesajul lor e mai măreț ca cel al lui Moise, de ce este respins de lume?
- b) Dacă ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, într-un mod mai special ca Moise, de ce există atâta suferință în viața lor - suferință cauzată de lumea care respinge mesajul?

Pavel răspunde în cele ce urmează la cele două posibile obiecții. Pavel explică mai întâi de ce lumea nu este receptivă la mesajul Evangheliei. Acest lucru nu se întâmplă pentru că Evanghelia nu are putere, ba din contra Evanghelia luminează cu putere în lume. Evanghelia este Evanghelia slavei lui Isus Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Ea nu este doar un mesaj. Este mesajul lui Dumnezeu către oameni, și acest mesaj este însușit de Duhul lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. Mesajul Evangheliei este mai mult decât informație, este ceva dincolo de informație. Prin intermediul acestei informații se revarsă viața din Dumnezeu către oameni, lumina din Dumnezeu către oameni. Hristos este chipul lui Dumnezeu și slava sa oglindește slava dumnezeirii. Evanghelia poartă lumina acestei slave. Deci este o lumină foarte intensă și foarte clară care luminează către orice om. Atunci de ce oamenii nu văd această lumină?

Lumina este suficient de intensă ca să nască credința mântuitoare dar suficient de palidă pentru a fi respinsă. Domnul nu vrea să constrângă lumea că creadă în El. Domnul vrea să fie ales de bunăvoie, și astfel cineva poate răspunde cu necredință la revelația divină, și dacă răspunde cu necredință atunci mintea sa este orbită de dumnezeul veacului acestuia ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei. Diavolul este cel care orbește inima omului ca să nu vadă slava Evangheliei. Dar diavolul are această putere din pricina necredinței oamenilor. Credința aduce mai multă lumină, dare necredința aduce mai mult întuneric. Evreii care l-au respins pe Isus s-au împietrit și mintea lor a devenit și mai oarbă, mai întunecată. Lumea răspunde cu necredință la revelația divină. Ea răspunde cu necredință la revelația generală (prin creație și conștiință – vezi Romani 1-2) și răspunde cu necredință și la revelația prin Hristos. Și atunci mintea lor necredincioasă este orbită de cel rău. Cel rău nu poate aduce pră și simplu orbirea. Orbirea este în strânsă legătură cu necredința oamenilor.

Pavel folosește un verset din Genesa: Dumnezeu care a zis: Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De ce face Pavel această paralelă cu creația din Genesa? Paralela ar putea fi următoarea: Același Dumnezeu care a adus lumină în întuneric și a făcut o creație minunată care să reflecte slava Sa, acum a făcut o a doua creație cu același scop. La fel cum prima creația a pornit dintr-un spațiu al întunericului și a adus lumina slavei lui Dumnezeu cu sine, la fel se întâmplă și acum. Biserica este o a doua creație. Ea fost născută din moarte, din întuneric. În întunericul oamenilor Domnul a adus lumina ca această lumină să facă să strălucească slava Sa în lume. Pare să fie o paralelă între Adam și Hristos: în prima creație, cununa creației era Adam care era făcut după chipul și asemnarea lui Dumnezeu.

Adam oglindea, din toată creația, cel mai bine slava lui Dumnezeu, el era așezat în mijlocul creației pentru a oglindi acest chip al lui Dumnezeu. Elementele creației făceau să strălucească pe chipul lui Adam slava lui Dumnezeu. Cununa celei de-a doua creații este Hristos. El este al doilea Adam. Hristos este și el așezat în mijlocul unei noi creații: El este Capul unui Trup, El este piatra unghiulară a unui Templu. El este soțul unei Mirese. Rolul creației în care este așezat Hristos este să facă să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De această dată numai vorbim de strălucirea feței lui Moise, ci de strălucirea feței lui Isus. De această dată nu este cineva după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci însuși chipul lui Dumnezeu. Slava noii creații în Hristos este mai mare atât decât slava Vechiului Legământ dar este mai mare și decât slava creației inițiale. Deci această paralelă cu prima creație ne ajută să înțelegem cât de intensă este lumina slavei Evangheliei, și în același timp ne arată rolul nostru în această nouă creație. Elementele din prima creației nu arătau spre sine, ci spre Domnul. Ele făceau să strălucească lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Adam. În a doua creație noi jucăm rolul acelor elemente ale creației. Prin noi lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu strălucește mai intens pe fața lui Hristos. Noi nu suntem meniți să strălucim în sine și să arătăm spre noi. Noi nu facem altceva decât să revelăm mai mult din slava lui Dumnezeu oglindită în Hristos. Dumnezeu ne-a luminat inimile ca Hristos să strălucească mai mult și să fie proslăvit mai mult. Domnul nu ne-a luminat inimile pentru ca noi să strălucim spre slava noastră. De aceea, Pavel înțelegând rolul său în această a doua creație nu se propovăduiește pe sine, ci pe Hristos. Este o așa mare eliberare să știm că noi trebuie să facem să strălucască slava pe chipul lui Hristos, și nu pe chipul nostru. În noi oamenii nu trebuie să vadă perfecțiunea și nici cât de minunați suntem noi. Ci în noi, oamenii trebuie să vadă harul lui Dumnezeu: cum acest har ne iartă, ne vindecă, ne rabdă, ne transformă. Cununa noii creației este Hristos, iar noi suntem doar elemente care pun mai bine în lumină slava lui Hristos. De aceea, puterea mărturie noastre nu stă într-o reputație impecabilă. Desigur, mesajul nostru e credibil în măsura în care îl trăim. Dar mesajul nostru este un mesaj al harului și un mesaj al slavei lui Hristos și nu al reputației noastre. Nu reputația noastră dă putere lucrării noastre ci măsura în care reușim să arătăm spre Hristos, și nu spre noi înșine. Și nu putem arăta și spre Hristos și spre sine. Hristos și harul Său strălucesc în noi când noi scădem și El crește. Oamenii trebuie să cunoască adevărul despre noi, ca să poată vedea în noi cu claritate adevărul lui Hristos. Și adevărul despre noi este că suntem cei dintâi păcătoși care suntem iertați și transformați de harul lui Dumnezeu. Dacă privirea oamenilor poposește asupra noastră, menirea noastră este compromisă. Acum este adevărat că oamenii ne pot idolatriza, chiar dacă noi arătăm spre Hristos și nu spre noi înșine. Dar grija noastră trebuie să fie aceasta: să arătăm spre Hristos și doar spre El. Povestea noastră trebuie să arate cât de mare este Domnul și cât de mici suntem noi, cât de mare e harul Său și cât de nevrednici suntem noi. Și aceasta este de fapt povestea fiecăruia dintre noi. Nu există eroi în Hristos, ci doar mari păcătoși și un mare Salvator. În Efeseni cap.2 Pavel ne spune lămurit că prin răscumpărarea noastră Domnul Își va arăta nemărginita bogăție a harului și îndurării Sale. Și acest lucru este posibil prin contrastul dintre ceea ce suntem și merităm și ceea ce primim în Hristos. Deci când privesc la noi, îngerii văd îndurarea și bunătatea fără margini a Creatorului. Ei nu sunt impresionați de noi, ci de Domnul. Noi nu suntem eroii ci păcătoșii care fac să strălucească harul lui Dumnezeu. har care nu doar ne iartă, ci și transformă după chipul lui Hristos. și în procesul transformării tot

acest har ne convinge mereu și mereu să acceptăm schimbarea. Și are răbdare, și se luptă cu încăpățânarea și răzvrătirea noastră mereu și mereu. Și ne primește înapoi când ne abatem de la El și o ia din nou de la capăt, și nu obosește iertând, vindecând, motivând. Deci și în procesul transformării strălucește tot Domnul. E adevărat că acest proces se face prin colaborare cu noi, cu alegerile credinței noastre. Dar nu e vorba doar de puterea lui Dumnezeu prin alegerile noastre, însăși alegerile noastre sunt posibile prin Dumnezeu. Căci spre deosebire de Hristos care era într-o fire asemănătoare cu a păcatului și alegea mereu vocea Duhului, dar ca unul care nu era infecat de păcat, noi suntem infectați de păcat până în cele mai mici unghere ale ființei noastre și însăși mecanismul alegerii este infecat. El este puternic înclinat spre răzvrătire și rebeliune. Motivațiile și atitudinile acestui mecanism sunt profund infectate de păcat. Procesul transformării noastre include vindecarea modului în care alegem. Și în această vindecare partea noastră, deși reală, rămâne atât de mică, încât doar harul Lui strălucește. Iată de ce Pavel ne spune că însăși credința e un har. această afirmație nu exclude faptul că este o parte a alegerii care ține de noi și nu declară predestinarea în mântuire. Această afirmație ne ajută să înțelegem că în răscumpărarea în Hristos credința noastră este acel 0,00000.....1%, și că în credința noastră partea alegerii noastre este acel 0,000000.....1%, care în sine nu poate fi considerat un merit, și care oricum este atât de mic în ansamblul aceea ce face Dumnezeu. Deci mântuirea este 100% prin har, căci partea noastră nu e considerată nicidecum un merit, iar această parte este 0,00000.....1% din ceea ce se întâmplă în noi. De aceea de sus, se vede strălucind doar Hristos. Și tot același lucru trebuie să îl arătăm noi pe pământ. Dar cum face acest lucru Pavel, căci în întreaga epistolă el se laudă cu apostolia și performanțele sale apostolice. Pentru a arăta spre Hristos el nu neagă creșterea sa în Hristos. El închină și această creștere doar lui Hristos. El nu pomenește în această epistolă de trecutul său păcătos și nici nu face o listă cu păcatele sale de după convertire. De fapt el nu pomentește nici măcar un lucru greșit pe care el l-a făcut, ci el înalță doar creșterea sa în Hristos, dar o face arătând doar spre Hristos. Și dincolo de cuvintele folosite este desigur o problemă de atitudine, de CUM. Pavel putea vorbi despre creșterea sa amănunțiv în Hristos fără să arate spre sine. Era nu doar o problemă de conținut (pe care îl putem analiza), ci și o problemă de atitudine (pe care o putem intui). Pavel își păstra sufletul smerit lângă cruce, și de acolo izvorau cuvintele sale. De aceea, arată spre Hristos și nu spre sine. Putem să vorbim despre păcatele noastre celorlalți și tot spre noi să arătăm. Putem ca în vorbele noastre să tot repetăm că doar Hristos merită slăvit și tot să mai arătăm spre noi. Putem arăta doar spre Hristos doar prin Hristos, doar prin harul Lui. Și aceasta dacă rămânem în inima noastră în genunchi lângă cruce și ne vedem mereu așa cum suntem, cei mai mari păcătoși mântuiți prin mila lui Dumnezeu. De acolo, din această atitudine sufletească putem înșirui doar creșterea noastră în Hristos și arătăm doar spre Hristos. Dar dacă stăm în picioare, lângă cruce atunci chiar dacă vom rosti doar despre înfrângerile noastre spirituale tot vom arăta și spre noi. Singura soluție este să rămânem în genunchi lângă cruce. Cu cât suntem mai smeriți în genunchi lângă cruce cu atât Hristos poate lucra cu mai multă putere prin noi și Se poate propovădui pe Sine fără ca noi să-i umbrim slava. Dar după perioadele de constanță în ascultare, noi ne ridicăm în picioare lângă cruce. Suntem tot lângă cruce, dar nu mai suntem în genunchi, ci în picioare. Cumva perioada de constanță în ascultare din viața noastră ne-a făcut să ne vedem ceva mai buni, ceva mai meritoși, și mai puțin păcătoși? Atenție ne vedem doar ceva mai buni. Nu ne vedem

perfecti și plini de merite, ci doar puțin, puțin mai buni și puțin, puțin mai meritoși. Și acolo este mândrie, mândrie care îl împiedică pe Hristos să lucreze prin noi pe deplin. Și atunci vom arăta și spre noi. Dar ce va urma este: Domnul ne va sta împotriva, căci nu mai suntem în smerenie. Și va urma un atac spiritual căruia nu-i vom face față și vom avea o cădere mai mare și vom fi din nou în genunchi la cruce, căci Domnul preferă un păcătos smerit decât un neprihănit mândru. Și tot așa. Oare nu acest lucru cere psalmistul:

- *Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci, voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. (Ps.19:12-13)*

Mândria face parte din păcatele mari care generează în noi căderile mari.

Și aceasta spre binele nostru, căci Domnul știe că odată ce ne-am ridicat în picioare de lângă cruce, suntem în pericolul să ne îndepărtăm total de cruce. Dar minunea la Pavel este că el rămâne lângă cruce, chiar dacă are o constanță în ascultare copleșitoare și rămâne lângă cruce fără acele căderi rușinoase. Deci se poate și altfel decât cum este în viețile noastre. Am amintim deja o parte din resurse folosite de Pavel și faptul că el își amintește mereu cine este cu adevărat și vede atât de clar harul lui Dumnezeu atât în iertare, cât și în creșterea spirituală. Noi recunoaștem harul lui Dumnezeu în iertare mai ușor, dar îl recunoaștem mai greu în creșterea spirituală. Dar este același har care trebuie nu doar să ne țină la fel de smeriți, dar să ne facă și mai smeriți. Căci alături de harul iertării primim și harul transformării. Deci este o nouă măsură de har care ar trebuie să ne facă și mai smeriți, și să fim mai adânc în genunchiați lângă curce. Fiecare vindecare, fiecare zi trăită în ascultare, fiecare strop din cercetarea spirituală este o nouă măsură de har care trebuie să ne facă mai smeriți, ca fiecare iertare pe care o primim. Pavel vedea acest lucru și astfel, creșterea în Hristos îl ajuta să fie și mai îngenunchiat în fața crucii. Pavel înțelegea și vedea cu claritate harul. Și harul iertării și transformării este același, dar nemeritat, primit prin credința în Isus Hristos. Să ne aducem aminte situația în care ne luptam cu robia unui păcat și am comis din nou același păcat, deși am promis Domnului că nu îl vom mai face niciodată. Și atunci nu ne mai vine să mergem la Hristos să ne cerem iertare. Pe de o parte ne gândim dacă ne va mai ierta și primi, pe de altă parte ne gândim că nu putem garanta că nu vom mai comite păcatul din nou și atunci ne simțim ca niște ipocriți și farisei când ne cerem iertare și ne simțim falși în pocăința noastră. Care este totuși soluția ca să putem merge să ne cerem iertare? Credința în Isus Hristos, dar nu doar credința în moartea Sa ci și credința în învierea Sa. Trebuie să credem că Hristos a murit pentru toate păcatele și poate și vrea să ierte orice păcat. Dar apoi trebuie să credem că Hristos a înviat și că puterea învierii Sale este în noi și ne poate vindeca de orice boală spirituală, ne poate smulge din orice robie a păcatului, ne poate ajuta să biruim orice păcat! Și această credință în Hristos Isus ne va da curajul să ne apropiem de scaunul harului cu nădejde și îndrăzneală și să ne ancorăm toată nădejdea noastră DOAR în Hristos și atunci când este vorba de iertarea noastră și atunci când este vorba de vindecarea și transformarea noastră. Atât iertarea cât și transformarea noastră sunt doar prin Hristos, prin același har primit prin credință. Dar practica pare să contrazică acest lucru. Când e vorba de iertare, îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Dar când e vorba de vindecare trebuie să ne luptăm până la sânge

împotriva ispitei, și alegem din nou și din nou, și parcă e altfel și e mult mai greu, și parcă partea noastră e mai reală și, de ce nu, mai mare decât atunci când îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Cum să vedem harul lui Dumnezeu la fel de mare în vindecare ca în iertare când totuși partea noastră în vindecare pare a fi mult mare. Dar am spus PARE, căci poate că doar PARE. Poate nu vedem noi cum trebuie. Oare ce înseamnă că Hristos trăiește prin noi? Oare înseamnă că El ne dă puterea și noi alegem să folosim această putere? Sau oare nu cumva Hristos este chiar în spatele acelor alegeri pe care noi le vedem ca fiind ale noastre? Oare ce înseamnă o alegere? Oare ce înseamnă mecanismul unei alegeri? Oare în iertarea este doar credința în Hristos, iar în vindecare este credința în Hristos și alegerea noastră de a lupta cu păcatul? Este adevărat că alegerea de a lupta cu păcatul este o manifestare a credinței în Hristos. Dar recunosc că atunci când privesc la mine, în procesul pocăinței și iertării văd atât de clar acel gest de capitulare în fața crucii, și că îmi pun toată nădejdea în Hristos și că prin credința în El sunt iertat. Dar în procesul vindecării Petru ne spune: dați-vă și voi toate silințele. Și așa și este: văd cum trebuie să facem alegeri și să mă lupt cu toată ființa mea și până la sânge împotriva păcatului și Îl văd pe Hristos și harul Lui, dar atât de clar ca la cruce. În procesul vindecării contribuția mea pare a fi mai mult decât acel gest de capitulare. Dar oare pentru că este așa? Sau pentru că nu văd eu cum trebuie? Oare Hristos când trăiește în noi oare nu trăiește în însăși mecanismul alegerii? și oare nu El este de fapt în spatele alegerilor noastre și în spatele luptei noastre până la sânge și în spatele tuturor silințelor noastre? Oare nu El ne dă și voința și înfăptuirea? Și poate singura alegere a noastră este acea capitulare în fața crucii și acea ancorare a nădejzii doar în Hristos, și prin această credință Hristos trăiește în noi dându-ne și voința și înfăptuirea? Și poate de aceea, vindecarea întârzie să apară căci încercăm prin noi înșine și nu prin Hristos. Și oare nu poate de aceea vindecare apare în mod miraculos doar când capitulăm și spunem: Doamne, suntem total neputincioși, inclusiv în a alege binele! Lucrează, Tu! și apoi în mod tainic facem alegerile bune în acel domeniu, dar poate pentru că acum Hristos poate trăi prin nou cu putere în acel domeniu, căci ne-am încrezut cu adevărat în El? Rămâne să mai meditam. Pavel vedea cu multă claritate că tot ce se făcea prin el, se făcea doar prin Hristos și doar prin har. Și el vedea o singură credință mântuitoare care ne aduce și iertarea și transformarea. Oare ce vedem noi însă înlăuntrul nostru? Alegerile noastre sunt strâns legate de discernământul nostru și de motivație. Dar cine ne dă gândul cel bun să deosebim voia lui Dumnezeu, și cine ne dă motivația necesară pentru a alege voia lui Dumnezeu? Toate acestea vin de la Dumnezeu. Este interesant să comparăm două situații din viața noastră: avem același puternic context de ispitire: prima dată alegem voia lui Dumnezeu, a doua oară însă alegem păcatul. Care e diferența dintre cele două contexte? Cu siguranță că există multe posibile explicații. Cea mai simplă, și adesea adevărată, este că prima dată am ales voia lui Dumnezeu, iar a doua oară pur și simplu am ales păcatul. Și adesea este adevărat. Dar dacă totuși ambele situații ne găsesc în luptă și în dorința sinceră de a face voia lui Dumnezeu, pot fi și alte explicații. Una din ele este că în atunci când am greșit, Hristos nu a putut trăi cu putere în noi. Credința în Hristos nu a fost vie. Nu am fost în genunchi în fața crucii și nu ne-am pus toată nădejdea în Hristos, singurul care poate birui în noi. În parte, credința noastră a fost și în sine. Și atunci, puterea lui Hristos nu a putut rămâne deplin în noi. Și astfel, el nu ne-a putut dărui acel gând bun și acea motivație pentru a face voia lui Dumnezeu. Acel gând bun și acea motivație care ne împuternicesc să deosebim și să facem voia lui Dumnezeu curg în noi prin credința în Hristos.

Dacă lucrurile stau așa, atunci cu adevărat la fel cum suntem iertați prin credința în Isus Hristos, exact la fel, suntem și transformați și vindecați. În măsura în care ne smerim inimile, ne recunoaștem neputința și ne punem încrederea doar în Hristos pentru vindecarea noastră, în măsura aceasta El va trăi în noi și ne va da și voința și înfăptuirea, și în acest proces nu va fi credința plus alegerile noastre, ci doar credința, și vom ști să deosebim că acele alegeri sunt viața lui Hristos în noi. El trăiește cu adevărat în noi și ne dă și voința și înfăptuirea. Iată câteva pasaje care par să sprijine gândurile de mai sus despre alegerile noastre bune, care de fapt, nu ar fi ale noastre, ci ale lui Hristos:

- *Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult în lipsa mea, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:12-13)*
- *Eu mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci nu aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine ca să aducă Neamurile la ascultare de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. (Romani 15:17-19a)*
- *Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine. (Galateni 2:20)*
- *Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți, în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul. (1 Cor.1:27-31)*
- *Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit? (1 Cor.4:7)*
- *El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem în locurile cerești, În Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele. (Efeseni 2:6-10)*

Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Oare nu primi și voința și înfăptuirea pentru fiecare faptă bună pe care o facem? Și oare nu primim acest lucru în măsura în care credem în Isus Hristos? Oare alegerea de a ne sfinți nu este tot un dar pe care –l primi prin credința în Isus Hristos? Oare Pavel se joacă cu cuvintele atunci când spune: *nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*? Pavel Îl vedea cu claritate pe Hristos trăind în El și de aceea faptele bune în Hristos nu umbreau în mintea Sa harul lui Dumnezeu. Aici era secretul lui. El înțelese ce înseamnă ca Hristos să trăiască în El. Deși, aparent, el își dădea toate silințele, el alegea binele, el suporta suferința, Pavel știa să îl vadă pe Hristos trăind în el și făcând toate acestea prin credința în Isus Hristos. Să facem un exercițiu: să ne amintim de cele mai mari greșeli de după convertire, și cum ne-am pus nădejdea în Hristos și am fost iertați prin har. Vedem cu claritate lipsa oricărui merit și neputința noastră în a soluționa problema vinei noastre și cine suntem de fapt și că totul a fost doar prin har, prin credință? Cred că da. Și amintirea acestor lucruri ne fac să rămânem smeriți în genunchi lângă cruce. Dar să ne amintim acum cele mai mari biruințe de după convertire, cum am acceptat suferințe mari pentru Hristos, cum ne-am luptat până la sânge împotriva păcatului și am rămas în ascultare de Domnul în contexte extrem de complicate și dificile. Întrebarea este: vedem la fel de clar neputința noastră, lipsa oricărui merit, și că toată biruința a fost doar prin har, prin aceeași credință care ne-a adus iertarea? Amintirea acestor lucruri ne face să rămânem la fel de smeriți în fața crucii, copleșiți de neputința noastră și de măreția harului lui Dumnezeu? Vedem la fel de clar că am primit voința și înfăptuirea exact la fel (prin har, prin credință) cum am primit și iertarea? Răspunsul este probabil nu. Dar în lumina pasajelor de mai sus, cred că ar trebui să fie DA! Cel care S-a luptat cu păcatul, care a răbdut suferința a fost Hristos, și nu noi. Hristos care s-a unit cu duhul nostru și s-a împletit atât de adânc cu ceea ce suntem noi, încât avem tendința să Îl confundăm cu noi în sine. Totul a venit de la El: și voința și înfăptuirea. Și ele au venit prin har, prin credință. Hristos trăiește în noi în măsura în care credința noastră în El crește, și aceasta înseamnă în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință în a ne sfinți și recunoaștem că totul în sfințire vine doar prin El. Și nu vom mai trăi noi, ci El va trăi prin noi, nu anulându-ne pe noi ca ființă, dar umplându-ne ființa cu Sine. Ființa noastră va fi doar templul, dar slava din Templu este doar Hristos! Mare este revelația atunci când privim în trecut și descoperim că cel care s-a sfințit, a studiat Scriptura, a iertat, a răbdut, nu am fost de fapt eu, ci a fost Hristos care trăia în mine. Și acest Hristos care trăia în mine s-a unit adânc cu mine, de aceea am impresia că am fost eu. Și într-un fel am fost eu. Pavel folosește următoarele trei expresii:

- *Nu mai trăiesc eu, ci trăiește Hristos...*
- *Nu mă pot lăuda cu nici un lucru pe care Hristos să nu-l fi făcut prin mine.*
- *Eu am lucrat mai mult decât toți.*

Nu e ușor de armonizat cele trei afirmații. Căci e vorba de taina Templului lui Dumnezeu. Hristos care trăiește în noi nu este o putere iar noi nu suntem doar un vas prin care curge acea putere. Hristos se unește cu noi, se împletește cu noi, devine una cu vasul. Și de aici vine dificultatea. Faptul că El se unește cu noi, și ne înflorește personalitatea și nu ne anulează sau desființează, tocmai din acest motiv este foarte greu să facem distincția eu-

Hristos. Cine sunt Eu în cele din urmă? Iată întrebarea! Pavel știa că BINELE izvorăște doar din Hristos, de aceea el spune: nu mai trăiesc eu, ci Hristos. Dar știe că Hristos trăiește în măsura în care Îl lăsăm să trăiască. El știe că este o conlucrare permanentă între Hristos și noi. El știe că este și o parte a noastră. De aceea, are sens îndemnul lui Petru: dați-vă și voi toate silințele...dar e important că atunci când ne dăm toate silințele să Îl vedem pe Hristos trăind în noi. Cel care răspunde chemării de a împlini poruncile este Hristos care trăiește în noi. Deci în fața unei ispite, El este Cel care ne poate da și voința și înfăptuirea. Ce îl face să ne dea acest lucru? Ce îl împiedică să ne dea acest lucru? Problema este legată de credința în El. În măsura în care Îl credem pe cuvânt, și în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință de a învinge ispita, dar ne punem nădejdea în puterea și harul Lui care trăiește în noi, în măsura aceasta El va putea trăi prin noi. Pentru că Hristos nu este doar o putere și noi nu suntem doar un vas, pentru că Hristos este o persoană care se unește cu persoana care suntem noi, de aceea, e dificil să distingem între eu și Hristos. Și pentru a distinge din ce în ce mai clar între eu și Hristos, avem nevoie de revelație, dar avem și nevoie de contexte de suferințe în care ne simțim slabi și neputincioși. Atunci se vede mult mai ușor cum Hristos trăiește în noi și că de fapt El, și nu noi, împlinește voia lui Dumnezeu în noi.

Este foarte interesant modul în care trece de la versetul 6 din cap. 4 la pasajul despre suferință din 2 Cor.4:7-18. Și v. 7 este versetul care introduce al acestui pasaj:

- *Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită, să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.*

Pavel folosește trei termeni cheie: comoara aceasta, vasele de lut, puterea aceasta nemaipomenită. La ce se referă? **Comoara aceasta** se referă la ce a spus mai sus. Mai sus Pavel vorbește de Evanghelia care le-a fost încredințată, și care este o lumină în inimile lor. Pavel nu avea doar un mesaj. Ci el avea o inimă transformată și luminată de Dumnezeu, de unde izvora lumina Evangheliei vestită de el în lume. Comoara deci este Evanghelia din inima lor, lumina din inimile lor care luminează cu putere în lume. Această comoară este purtată în vase de lut. Vasele de lut sunt cortul lor pământesc. Este vorba de acest trup supus putrezirii și care este încă unit cu firea pământească care este sub robia păcatului. Pavel nu are fața strălucindă și nici nu a primit un trup nou, dacă nu de slavă, măcar preschimbat în parte și măcar în parte cu puteri supranaturale. Nu, ci Pavel, este în același trup ca înainte de convertire. Este un trup fragil, slab, care are nevoie de somn și mâncare, care obosește, care simte suferința, care este atât de slab în fața suferinței, și prin care cel rău îl poate ispiti clipă de clipă să încalce poruncile lui Dumnezeu, care are în sine înclinația îndumnezeirii și răzvrătirii. Și Domnul face premeditat acest lucru: pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la ei. La ce putere se referă Pavel? Din context se referă la puterea comorii, adică la puterea Evangheliei din inima lor, care este de fapt Hristos care trăia în ei. Evanghelia are o putere peste orice imaginație: ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Astfel, ea străpunge întunericul propriei inimi aducând revelația divină, și dacă găsește credință acolo, iartă orice păcat și eliberează de orice păcat. Poate vindeca orice boală și să lucreze transformarea omului păcătos și rebel după chipul și asemănarea lui Hristos. Îl poate convinge pe omul-dumnezeu să accepte și să urmeze calea crucii. Evanghelia face posibilă trecerea de la o extremă la altă. La primă extremă este omul păcătos, rebel, dumnezeu,

centrat pe sine și trăind pentru sine. La cealaltă extremă este frumusețea lui Hristos care trăiește pentru alții și renunță la sine de dragul altora. Domnul își propune ca pe omul rebel și păcătos să îl transforme după chipul lui Hristos. Domnul își propune ca să ia ființa cea mai urâtă și să o preschimbe după cea mai înaltă frumusețe. Și împotriva acestei transformări stau mai multe obstacole:

- Însăși Legea și dreptatea lui Dumnezeu care cere moarte în dreptul păcătosului. (însuși Dumnezeu)
- Firea pământească cu toate bolile ei, forța gravitațională din noi (tendențele din noi)
- Legiunile întunericului care se luptă permanent împotriva omului (diavolul)
- Însăși inima noastră rebelă, necredincioasă, răzvrătită, luciferică (ceea ce suntem și vrem noi de fapt)

Deci împotriva acestui proces măreț sunt împotrivă și Dumnezeu, și diavolul, și oamenii. Cu siguranță, că motivele sunt diferite. Domnul este împotrivă din pricina dreptății Lui, diavolul din ură față de Dumnezeu și noi, tendințele păcătoase din noi și apoi chiar noi înșine pentru că noi VREM să fim dumnezei. Dar Evanghelia este puterea lui Dumnezeu care biruiește peste toate aceste obstacole. Evanghelia topește mânia lui Dumnezeu, ne eliberează de sub puterea Satanei și ne dă o putere mai mare, ne eliberează din robia poftelor firii pământești și ne convinge inima rebelă și necredincioasă să alegem calea crucii. Cu adevărat este o putere nemaipomenită. Și această putere opera peste lume prin Evanghelia propovăduită de apostoli. Dar ca această putere să fie de la Dumnezeu și nu de la ei, era ascunsă în niște vase de lut. Dar se putea ca această putere să fie de la ei? Nicidecum! Dar pentru A SE VEDEA că această putere este de la Dumnezeu și nu de la ei, Domnul o ascunde în niște vase de lut. Cine trebuia să vadă acest lucru? Atât apostolii cât și cei din jurul lor. Avem deci probleme cu vederea. Vederea noastră se izbește de ce se vede. Mai mult avem tendință să furăm și să confiscăm mereu slava lui Dumnezeu. Domnul știe că ochiul sufletului nostru e bolnav. De aceea ne ajută să vedem că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la noi. Și avem nevoie de acest lucru, căci ALTFEL ea nu poate opera în noi. Dacă credem că e de la noi ne mândrim și atunci puterea lui Hristos ne părăsește, dacă credem că e de la alți oameni îi idolatrizăm și nu primim această putere. Deci Pavel nu se simte eclipsat de strălucirea feței lui Moise sau de vigoarea trupului acestuia la vârsta de 120 de ani. Pavel știe că tocmai pentru că slava Noului Legământ e mai mare, ea trebuie ascunsă mai bine, în sensul că trebuie făcută mai clar distincția: nu de la Om, ci de la Dumnezeu. Și de aceea, Pavel laudă strategia lui Dumnezeu pentru acest lucru, și anume: de a lucra prin vase slabe și de a amplifica slăbiciunea acestor vase prin suferință. De aceea, Pavel nu se simte eclipsat de Moise pentru că Domnul i-a protejat trupul și viața de vrăjmașii lui. Pavel știe că Noul Legământ operează cu o nouă strategie. Și tocmai despre această strategie vorbește el mai departe.

- *Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare, în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți, prigonți, dar nu părășiți, trântiți jos, dar nu omorâți.*

Împotrivirea diavolului față de Pavel se arată cu mai multă putere decât cea față de Moise. Și aceasta pentru că slava Noului Legământ e mai mare și puterea din inima lor e mai mare. O putere mai mare poate duce o povară mai mare, și poate purta un război mai mare. În Noul Legământ războiul spiritual se amplifică, puterea vrăjmașului crește, și suferințele sfinților devin mai mari, martirajul devine o normalitate și nu o excepție. Dar împotrivirea mai mare a vrăjmașului face să strălucească și mai mult puterea Evangheliei, și face să se vadă mai clar că această putere e de la Dumnezeu și nu de la om. Într-adevăr Pavel vorbește nu doar de suferințele sale, ci și de biruința din mijlocul suferinței:

Suntem încolțiți în toate chipurile DAR nu la strâmtorare...

Ei erau încolțiți de prigonitori, dar adevăratul prigonitor era diavolul. Acesta îi încolțea pe apostoli în toate chipurile. Dacă medităm la expresia în TOATE chipurile, ar trebui să ne îngrozim în primă fază. Vrăjmașului i s-a dat putere să ne încolțească în toate chipurile, chiar în cele mai groaznice chipuri. El poate opera contexte de ispită, de groază absolut teribile, căci i s-a dat putere să ne ispitească și încolțească în toate chipurile. Și Doamne, multe și groaznice sunt chipurile în care el ne poate ataca. Domnul pune limită atacurilor lui, dar aceste atacuri pot lua orice formă, orice chip. De aceea, să nu spunem: acest lucru nu ar fi posibil, Domnul nu l-ar putea îngădui....căci vrăjmașul ne poate încolți în toate chipurile. Poate aduce orice ispită în viața noastră, ne poate răpi orice din viața noastră, poate aduce orice tip de suferință....Unui credincios i se poate lua TOT ce are în această lume. În inima sa poate fi adusă orice tip de dorință păcătoasă. Poate să fie adusă în viața lui orice tip de suferință, umilință sau tortură. Fiarei i s-a dat putere să biruiască pe sfinți. Ar fi bine să acceptăm acest adevăr. Să ne eliberăm de miturile: Domnul nu ar îngădui această suferință în viața mea. Vrăjmașului i s-a dat putere și el o va putea aduce. Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, și El ne va păzi credința noastră. Dar în rest, nu avem nici o promisiune de genul: vei fi scutit de acest tip de suferință. Și Pavel era în linia întâi a acestui război. La el toate chipurile chiar însemna toate chipurile. Dar Pavel nu ne vorbește doar despre atacul celui rău, ci și despre biruința în fața acestui atac: ***dar nu la strâmtorare, sau nu zdrobiți – în alte traduceri.*** Pavel este încolțit în toate chipurile dar nu este zdrobit de aceste atacuri. El rămâne în picioare și nici nu este disperat. Credința sa rămâne în picioare și este plină de pace și speranță. El nu se vede la strâmtorare, în disperare.

În grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți...

Alte traduceri propun: în mari dificultăți sau surprinși, dar nu disperați. Dificultățile sunt reale. Atacurile celui rău sunt surprinzătoare și pentru Pavel. El simte greutatea, cumpăna, dificultatea și complexitatea atacului. Adesea acest atac este peste puterile lor omenești așa cum a descris în cap.1. Dar Pavel nu este deznădăjduit. El își păstrează încrederea și nădejdea în Dumnezeu. El crede că Dumnezeu este în control că toate lucrează spre binele lui, că Domnul îi va da putere să treacă și prin cea încercare și că merită să treacă

pe acolo din pricina slavei viitoare. De aceea, Pavel nu deznădăjduiește. Mare este deci puterea Evangheliei din inima lui!

Prigoniți, dar nu părăsiți

Pavel știe că este prigonit de demoni și de oameni, dar că nu este părăsit de Dumnezeu. În cele din urmă el nu este la strâmtorare, căci are nădejde, și are nădejde, căci știe că nu este părăsit de Dumnezeu. Când treci printr-o încercare de tip Iov, atunci pare atât de clar că ești părăsit de Domnul, căci dacă Domnul ar fi de partea noastră, am spune noi, El ne-ar proteja de rău și nu ar îngădui atâta suferință. Pavel era prigonit la fiecare pas. Dar el știa că nu este părăsit. El știa că prigoana nu vine din partea lui Dumnezeu. El nu cădea în capcana lui Iov de a crede că este părăsit de Domnul. El știa că Domnul este cu el și că nu îl părăsește, și aceasta nu din pricina meritelor sale, ci din pricina meritelor lui Hristos. Atâta timp cât Pavel își păstra credința în Hristos, el știa că Domnul este de partea lui și nu împotriva lui. Chiar dacă cel rău vroia să-l convingă, ca și pe Iov, că Domnul este cel care îl pedepsește și luptă împotriva lui, Pavel avea lumina revelației în Hristos și știa că nu este părăsit de Domnul. De aici venea nădejdea lui. Și erau și mulți din copiii lui Dumnezeu care nu îl părăseau, ci rămâneau cu el în necazurile lui.

Trântiți jos, dar nu omorâți

Oare Pavel are în vedere planul fizic sau cel spiritual? Probabil amândouă. Chiar dacă era prigonit de vrăjmași Domnul îl ținea în viață. Mai târziu ne va spune cum a fost împrorcat cu pietre și cum a stat pe fundul mării. Domnul l-a ținut în viață și chiar la readus la viață. Era o dovadă clară pentru el că Domnul era de partea lui și vroia să îl țină în viață și să vestească Evanghelia. Împotrivirea era din partea celui rău, dar Domnul era de partea lui, căci în ciuda prigonirilor teribile, el era prin minune încă în viață. Domnul era cu el și vroia ca el să trăiască! Dar Pavel era în viață atât fizic cât și spiritual. E mare lucru să rămâi în credință după cele 40 de zile de ispitire. Pot fi încercări mari din pricina cărora să ne simțim din punct de vedere spiritual trântiți la pământ. După cele 40 de zile de ispitire Isus a obosit așa de tare încât a fost nevoie să-I slujească îngerii. În Ghetsimani sufletul său a fost cuprins de o întristare ca de moarte. Vrăjmașul ne poate trânti la pământ. Dar minunea este că trăim, că acea ispită sau trântă nu ne frânge credința, și nici relația cu Dumnezeu. Pavel a rămas în viață atât fizic cât și spiritual. Mare este deci puterea Evangheliei!

Dar suferința din viața lor nu era îngăduită pentru a se arăta mai clar că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la ei. Această suferință urma strategia Mielului. Cei din Corint știau că Hristos a murit pe cruce. Deci, posibilul argument al iudeilor (de ce Pavel ca slujitor al lui Dumnezeu mai mare decât Moise are parte de atâta suferință?) era de fapt un argument împotriva lui Hristos. Iar corintenii credeau în Hristos. Pavel ca ucenic al lui Isus, călca pe urmele lui Isus. Iar a-L urma pe Isus înseamnă a urma întregul model al Său. Nu putem lua din viața lui Isus doar ce ne place. A-l urma pe Isus înseamnă a urma întreg modelul vieții sale. Deci nu doar momente ca schimbarea la față sau facerea de minuni sau vindecări, sau rostirea unor predici frumoase, sau părtășia cu oamenii în case, sau o viață de biruință asupra păcatului trebuie incluse în viața ucenicilor Săi, ci și momente ca cele 40 de zile de ispitire, Ghetsimani, crucificarea. Și de fapt Isus a fost un om al durerii și obișnuit cu

suferința și crucea a fost elementul central al lucrării și vieții Sale. Deci crucea va fi și elementul central al vieții ucenicilor Săi. În cele din urmă Isus însuși a spus celor care vor să fie ucenici ai Săi să se lepede de sine și să își ia crucea în fiecare zi. Deci prezența suferinței în viața lui Pavel nu este o ciudățenie, ci o normalitate, un element care de-abia dacă ar lipsi ar stârni semne de întrebare.

- *Purtăm **totdeauna** cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Căci noi cei vii, **totdeauna** suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.*

Pavel nu suferă în sine. El poartă în trupul lui omorârea Domnului Isus. Ce înseamnă acest lucru? Tot el explică: el este dat la moarte din pricina lui Isus. Pavel trăia mereu cu amenințarea morții din pricina lui Isus. Dar cred că expresia a fi dat la moarte din pricina lui Isus vizează mai mult decât atât. Ea include întreaga suferință din pricina lui Isus, toate sacrificiile pentru Isus. Sacrificiul final este moartea, iar amenințarea morții este o suferință teribilă. Dar pâna a pierde viața, ucenicul lui Isus pierde viața sa în lumea aceasta. Pavel a pierdut efectiv tot: reputație, bani, carieră, succes, gloria deșartă, pacea cu oamenii, afirmarea de sine, împlinirea dorințelor păcătoase. Și în schimb a primit denigrare, prigoană, suferință fizică, amenințarea cu moartea, primejdii. Pavel trăia mereu sub amenințarea morții și de aceea spune: noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus. Am comentat deja legăturile dintre prigoana fizică și cea spirituală. Din aceasă perspectivă orice suferință, orice pierdere, orice lepădare de sine DIN pricina lui Isus este ca o dare la moarte pentru Isus. Pavel purta întotdeauna în trupul lui omorârea Domnului Isus, căci întotdeauna era dat la moarte pentru Isus. Era mereu sub amenințarea pierderilor, a suferinței și a morții deopotrivă fizice și spirituale. El nu era bătut în fiecare zi cu pietre, și nici martirizat în fiecare zi. Și cu siguranță avea și el acele perioade mai liniștite de oază spirituală. Cu toate acestea, el afirmă despre sine că poartă **întotdeauna** în trupul lui omorârea Domnului Isus pentru că **întotdeauna** este dat la moarte din pricina lui Isus. Acest mod de a trăi era permanent pentru Pavel și nu doar în zilele grele. Pavel avea conștiința lepădării de sine și morții zilnice. Purtarea crucii este pentru fiecare zi, ne spune Isus. Aceasta nu înseamnă că crucea e la fel de grea în fiecare zi. Dar purtarea ei este în fiecare zi. Nu putem avea un model de trăire pentru zilele bune, și unul pentru zilele rele. În fiecare zi vom fi provocați să ne lepădăm de sine și să alegem moartea și pierderea în această lume, de dragul lui Isus. De aceea, privirea ținută spre suferințele lui Isus și abordarea vieții după acest model, trebuie să fie un exercițiu zilnic, și nu o armă doar pentru zilele foarte grele. Așa ne vom menține în formă și zilele grele nu ne vor lua prin surprindere. Și dacă luăm în serios sfințirea vom simți cât de mare este împotrivirea firii în fiecare zi și deși vor fi și zile mai ușoare, toate zilele vor fi caracterizate prin lepădare și moarte de sine pentru Isus. Noi conștientizăm lupta aceasta când ne confruntăm cu ispite mari și intense, sau când trecem prin suferințe mari. Dar dacă privim

atent la noi înșine în fiecare dimineață ne întorcem cu fața întoarsă spre sine. Și da, putem fi morali și să slujim în Biserică, dar cu privirea orientată spre noi înșine. Deci chiar dacă nu avem nici o suferință mare sau presiune în acea dimineață, chiar dacă este o perioadă de pace și oază spirituală, orientarea spre sine va fi acolo. Și va fi necesară lepădarea de sine și alegerea de a trăi pentru Hristos și pentru ceilalți. Această alegere înseamnă moarte, căci orintarea eului spre sine este atât de mare. Această alegere înseamnă mereu zdrobire de sine, căci tendința de a trăi pentru sine chiar în mijlocul lucrării Domnului e mereu atât de mare. De aceea, pentru cel care a intrat în această luptă cu sinele, nu există zile ușoare, zile fără moarte, zile fără zdrobire de sine, zile fără purtarea în trupul lui a omorârii Domnului Isus. Pavel se identifică cu moartea lui Isus, urmându-i modelul, și o face zilnic.

Dar care este scopul acestei zdrobiri zilnice? Este în primul rând din pricina lui Isus. Și scopul este ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor spre binele celorlalți. Hristos a murit pentru mântuirea noastră. Și zdrobirea noastră este spre mântuirea celorlalți. Cu adevărat suntem chemați să călcăm pe urmele lui Isus, să urăm tainica strategie a Mielului. Pavel nu doar vestea Evanghelia, ci o și trăia. Iar a trăi Evanghelia înseamnă să trăiești taina jertifierii Mielului spre mântuirea celorlalți și către slava viitoare. Pavel descoperă o taină: că viața lui Isus se revarsă prin el DOAR dacă poartă în el și moartea lui Isus. Ba mai mult: Că viața lui Isus se revarsă prin el ÎN MĂSURA în care poartă în el moartea lui Isus. Viața lui Isus nu se poate revărsa prin noi decât în urma suferinței. Dar de ce? În primul rând pentru că Hristos trăiește în noi dacă sinele este dat la moarte. Sinele este autocentrat. Hristos înseamnă dăruirea spre ceilalți. Sunt două realități incompatibile. De aceea, pentru ca Hristos să trăiască prin noi, sinele trebuie să moară, să fie lepădat. Dar această moarte este în fiecare zi crescândă. Și dincolo de lepădare zilnică de sine, vom trece prin suferințe intense care să desăvârșească zdrobirea sinelui. Domnul a găsit cu cale să îl zdrobească pe Robul Său prin suferință, la fel ne va zdrobi și spre noi. E singura cale. Aceasta e esența tainei Evangheliei: moarte care aduce viață! Suntem așa de plini de sine, încât singurul tratament pentru moartea sinelui și apoi pentru stăpânirea sinelui este zdrobirea prin suferință. Și suferința poate îmbrăca diferite forme. Ce ciudat! Noi ne vedem eficienți în lucrare atunci când este puțină suferință în viața noastră și ne putem focaliza toate energiile în slujire. Dar Pavel vede altfel. El vede că atunci când este dat la moarte pentru Isus, viața lui Isus se revarsă cu putere prin el. El nu vede eficiența în slujire prin numărul de predici, de consilieri etc. Ci prin revărsarea Hristosului celui viu prin el. Căci o predică rostită de Hristos prin el face mai mult decât o mie de predici rostite prin elanul sinelui. Viața lui Isus se revarsă doar prin darea noastră la moarte. Pe de o parte pentru că sinele, o relitate incompatibilă cu viața lui Isus, trebuie să moară. Pe de altă parte pentru că în sine taina vieții aduse de Hristos este tocmai VIAȚĂ în urma morții. În noi se revarsă nu orice fel de viață, ci tocmai viața lui Isus, și de aceea pentru a fi viața lui Isus, ea se revarsă doar în urma morții. Apoi, cu cât zdrobirea de sine e mai mare, cu atât Hristos se poate revărsa mai mult. Și nu în ultimul rând, harul Său e făcut desăvârșit în slăbiciune. Viața lui Isus are două mari obstacole când vrea să se reverse prin noi. Primul este realitatea sinelui, al doilea este pericolul mândriei, pericolul ca noi să ne mândrim DUPĂ ce viața Lui își arată puterea în noi. Și tratamentul Domnului pentru aceste două obstacole este zdrobirea prin suferință, este o viață de necaz și slăbiciune. Această viață de suferință zdrobește sinele și ne ajută să biruim ispita mândriei. Și este singura cale. A fost

singura cale pentru Pavel. Oare este altă cale pentru noi? Sunt multe ispite care pot fi învinse prin exercițiu. Dar ispita mândriei și eului este ultima rețușă. Și aceasta pentru că lupta este atât de subtilă iar orientarea spre sine este atât de mare. Când trebuie să renunți la orice alt păcat lucrurile par mai clare. Dar când trebuie să renunți la a mai trăi pentru sine, lucrurile sunt atât de subtile. Căci continui slujirea în Biserică, sfințirea, rugăciunea. Dar cine știe cât din toate acestea le faci pentru tine și nu pentru Hristos? Lupta e foarte subtilă. Dar nu doar atât. Tendința de a arăta spre sine și de a confiscă lucrarea lui Hristos din noi este atât de mare, încât nici marele Pavel nu putea birui această ispită fără sprijinul țepușului din trupul lui. Și aparent suntem atât de infectați cu virusul luciferic încât nu este speranță pentru a-l învinge. Dar Domnul a găsit soluția: zdrobirea continuă prin suferință. Doar așa eul e ținut în moarte și ispita mândriei îndepărtată. Realitatea despre noi e tragică: în această fire pământească nu putem administra (pe termen lung cel puțin) binele, pacea, succesul. Și atunci Domnul, în bunătatea Sa, ne orânduiește o viață de necazuri și slăbiciune. Și observăm că suferința, care ne duce spre slavă, este și cea care ne protejează de sine. Trebuie să recunoaștem că suntem așa de bolnavi încât fără zdrobirea prin suferință nu putem învinge sinele. Să ne uităm la Iov. Înainte de zdrobirea prin suferință, era un om neprihănit, dar avea o părere înaltă despre sine și trunchiată despre Domnul. După zdrobirea prin suferință și întâlnirea cu Dumnezeu el rostește: ***urechea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu te-a văzut și de aceea mi-e scrâmbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.*** Iov exersa lepădarea de sine și avea performanțe atât de mari. Cu toate acestea, realitatea sinelui mai activa în el și îl împiedica să vadă mai mult din gloria lui Dumnezeu. Și Domnul curăță în Iov acea realitate de sine încă nerăstignită, și de-abia apoi poate vedea mai mult din slava lui Dumnezeu. Lupta cu sinele e până la capăt. Mereu vom descoperi zone ale noastre care încă nu le-am închinat lui Dumnezeu. Niciodată nu vom ajunge la o lepădare totală a sinelui. Curățirea de sine continuă toată viața. Și Domnul știe acest proces. Și noi trebuie să îl acceptăm. Sinele se răstignește zilnic, progresiv și neîntrerupt. Pavel a înțeles această taină a revărsării cu putere a vieții lui Isus doar prin darea noastră la moarte pentru Isus și protejarea noastră de mândrie prin suferință. Și de aceea, ***el se bucură în suferințele sale pentru Hristos și de aceea el se laudă cu slăbiciunile sale și simte plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos,..... căci când sunt slab, atunci sunt tare.***

Lepădarea de sine interioară, zilnică este ajutată de suferințele, necazurile, prigonirile, ispitirile puternice persărate peste viața noastră. Nu trebuie să căutăm aceste lucruri și e normal să ne bucurăm când suntem izbăviți dintr-un necaz ca Pavel în Efes. Dar să avem încredere în Domnul care ne cunoaște mai bine și știe de ce anume avem nevoie. Pavel însuși a considerat că nu mai are nevoie de acel țepuș. Iată că Pavel alături de viața sa de continuă suferință și prigoană, primește bonus un țepuș în trup. Din perspectiva lui Dumnezeu nu era suficientă acea suferință pentru a ține în zdrobire sinele lui Pavel. Și astfel îi mai dă un țepuș în carne. Și când Pavel cere să îi fie depărtat, considerând că poate birui doar mândria prin celalte resurse, răspunsul Domnului e ferm: NU! Cu alte cuvinte: Pavele, ai nevoie de acest țepuș! Fără el nu poți birui ispita mândriei! Cât de cumplită trebuie să fie, deci realitatea sinelui în noi? Domnul nu ar fi îngăduit acel țepuș în trupul lui Pavel dacă acesta nu ar fi avut nevoie de el. Afirmația: fără acel țepuș marele Pavel ar fi căzut pradă ispitei mândriei, este

tulburătoare! Doamne, cine suntem noi? Doamne, ce realitate hidoasă ascundem în noi? Doamne, cât de infectați suntem de virusul luciferic?

Lupta cu sinele rămâne ultima redută și aici se poate mereu mai mult. Aici este de fapt rădăcina luptei cu toate celelalte ispite. Mândria este rădăcina tuturor relelor. Deci e normal că lupta cu mândria este **the ultimate battle – lupta finală**, și lupta centrală a noastră. De aceea, când ne luptăm cu o ispită anume sau cu un păcat anume, să nu uităm că puterea acelui păcat este legată și de mândrie. Trebuie să explorăm unde este mândria ascunsă din spatele acelui păcat, și vom descoperi că abordând așa vindecarea, biruința asupra celui păcat va fi mai mare. Pavel spune: m-am deprins să trăiesc smerit și în belșug. În dinamica luptei spirituale se formează deprinderi sfinte. Acest lucru ne ajută să ne focalizăm energiile spre noi lupte, spre tratarea altor boli. Domnul vrea să ne vindece de un păcat. Și energiile noastre sunt focalizate acolo. Și prin luptă se formează deprinderea de a stăpâni acel păcat. Și apoi, când noi celebrăm vindecarea vieții noastre, Domnul ne descoperă un nou domeniu în care suntem bolnavi. Și tot așa. Deprinderile formate în anumite domenii deschid calea vindecării spre alte domenii. Cu siguranță că Domnul va reveni mai târziu la același domeniu pentru a-l curăți mai mult și a-l vindeca mai mult. Lupta cu mândria și orientarea spre sine este o luptă permanentă. Cu siguranță că și aici parcurgem diferite etape și ne formăm anumite deprinderi. Dar cu siguranță că aici procesul va continua până la capăt. Și la fel ca Iov vom ajunge din nou și din nou al aceeași concluzie: **urechea mea auzise despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.** Prin această lentilă creșterea în maturitate înseamnă o mai clară percepție a măreției și slavei Domnului acompaniată automat de o mai clară percepție a hidoșeniei sinelui. Nu poți vedea măreția Domnului cu adevărat fără să vezi și nimicnia ta. Nu poți vedea sfințenia Sa fără să vezi și păcătoșenia ta. Nu poți vedea frumusețea Lui fără să vezi mai mult urâciunea din tine. Isaia, când a fost chemat în slujbă, nu a văzut doar sfințenia Domnului ci și păcătoșenia sa și a celorlalți de lângă el. De aceea, rugăciunea: Ai milă de mine, păcătosul! Nu este doar pentru începutul credinței, ea este pentru fiecare zi și devine din ce în ce mai intensă, clară și necesară cu cât ne apropiem de măreția Domnului. Creșterea spirituală autentică înseamnă o mai mare conștiință a păcătoșeniei, nevredniciei, hidoșeniei noastre. Dar cel care parcurge acest labirint nu va fi depresiv, ci bucuros și liber. Căci această autocunoaștere va avea loc în mediul dragostei, iertării, reabilitării și acceptării necondiționate din partea lui Dumnezeu, și cel în cauză va fi eliberat de povara iluziei imaginii de sine și se va centra nu spre sine, ci spre Dumnezeu. Sursa bucuriei nu va mai fi căutată în sine, căci e clar că nu e cu puțință, ci în Dumnezeu.

Taina e minunată: în Pavel lucra moartea pentru ca în corinteni să poată lucra viața. Și în primul capitol am comentat această taină prin metafora mângâierilor. Nu vom relua diferitele modalități prin care moartea lui Pavel opera viață în corinteni. Pentru aceasta se poate reciti comentariul pe cap.1. Observăm doar că deși taina e minunată, nu e deloc ușor să trăiești o asemenea viață. Tocami de aceea, Pavel va insista pe resursele care ne împuternicesc să trăim o asemenea taină. Înțelegerea tainei este în sine o resursă. Să înțelegi rolul indispensabil al suferinței în acest proces nu e puțin lucru. Cu toate acestea, e greu. E

nevoie de mai multe resurse pentru a nu cădea de oboseală. Pavel a enumerat până acum două:

- Înțelegerea slavei slujbei primite prin marea îndurare a lui Dumnezeu (privind spre trecut)
- Înțelegerea tainei crucii, tainei prin care ne împlinim slujba primită: doar prin moartea noastră viața lui Isus se poate revărsa spre ceilalți acum și aici. (privind spre prezent)

Pavel mai adaugă o resursă, fără de care tabloul nu e complet:

- Învierea și slava viitoare (privind spre viitor).

Și vom vedea că el insistă mai mult spre această resursă decât spre celelalte. Lupta e atât de mare încât e nevoie de toate resursele: și cele din trecut, și cele din prezent, și cele din viitor. Dar resursa viitorului pare a fi resursa cheie, căci Pavel o detaliază cel mai mult în aceste capitole.

Pavel introduce mai întâi tema credinței. El crede, de aceea vorbește atât de deschis despre moarte. Și el crede în învierea și slava viitoare. El introduce această temă printr-un citat din Ps.116.10. În traducerea Cornilescu, traducerea e diferită, dar de exemplu în traducerea literală v.10 din Ps.116 sună așa:

- *Am crezut, de aceea am vorbit. Am fost foarte necăjit.*

Psalmistul scrie aceste lucruri tot în contextul morții. Viața și sufletul au fost amenințate de moarte. El s-a rugat Domnului și a fost izbăvit de moarte. Și probabil când spune: am crezut, de aceea am vorbit, el are în vedere: am crezut, de aceea, am vorbit Domnului cerându-i izbăvirea. El a putut să vorbească despre izbăvire în contextul unui prezent ce amenința cu moartea deoarece credea că Domnul îl va izbăvi de această moarte. La fel și Pavel poate vorbi deschis și liniștit în contextul morții, căci crede în izbăvirea viitoare. Doar credința ne poate împuternici să vorbim astfel despre moarte.

Pavel poartă totdeauna în El moartea Domnului Isus. Dar el știe că Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus după ce acesta a murit. Astfel, el mai știe că dacă moare moartea Domnului Isus va fi și el înviat de Dumnezeu. Pavel privește spre trecut, spre mângâierile prezente (adică spre modul în care prin suferințele Sale viața lui Isus lucrează mântuire în corinteni), dar așteptările sale mari nu sunt pentru acest pământ, ci dincolo. El știe că pe acest pământ încercările sunt limitate, dar că oricum vor veni altele și altele și din ce în ce mai mari. De aceea, deși știe că viața de acum e plină și de mângâieri și conține și oaze spirituale, așteptările sale cele mari sunt pentru dincolo. Marea sa speranță nu este că prigonirile vor înceta și va avea în sfârșit parte de o viață normală și liniștită pe acest pământ. El știe că pe acest pământ acest lucru nu este posibil. El știe că se află în mijlocul celui mai mare război din istoria eternității. Iată cum privea el spre viitorul său pe acest pământ:

- *Și acum, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin la viața mea ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. (Fapte 20:22-24)*

Iată de ce marea așteptare a sufletului lui Pavel era dincolo, era învierea din morți. Doar primirea unui nou trup va aduce pacea, odihna și bucuria în sufletul lui Pavel, căci primirea acestui trup nou marchează:

- Ieșirea din acest război spiritual teribil
- Scoaterea definitivă din această lume a suferinței
- Eliberarea de firea pământească care mereu va pofți împotriva Duhului
- Posibilitatea de a-L vedea pe Hristos așa cum este și de avea o părtășie deplină și nemijlocită cu El.

Cum ar putea fi așteptările noastre legate de acest pământ, când știm că pe acest pământ nu îl putem vedea pe Mirele nostru preaiubit, și vom trăi în firea pământească, și vom fi mereu asaltați de cel rău. Da, e normal să așteptăm sfârșitul încercării prezente, dar ca unii care știm că oaza, odihnă ce va fi, va fi temporară, și apoi vor urma alte bătălii. Lupta spirituală nu este o bătălie permanentă la aceeași intensitate, ci un șir de bătălii intense cu perioade de odihnă și refacere între ele. Cadența acestui șir de bătălii nu o știm. Dar odihna deplină este dincolo. Iată de ce Pavel, își avea mare speranță a sufletului său la învierea din morți. El era gata să își piardă viața în această lume pentru că avea nădejdea învierii. Căci dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos suntem cei mai nenorociți dintre oameni.

Iar învierea va aduce cu ea și răsplata. Pavel nu crede doar în viața veșnică și ci într-o răsplătire eternă. Și această răsplătire este legată în primul rând de cei pe care i-am slujit în Hristos. Când Pavel privește spre înviere vede nu doar învierea sa, ci și învierea corintenilor:

- *Ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec spre folosul vostru, pentru ca harul mare câpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.*

Când privește spre viitor Pavel nu vede doar învierea ci și răsplătirea. Și vede nu doar învierea lor, ci și învierea corintenilor, precum și slava lui Dumnezeu. Pavel nu rămâne centrat pe sine nici când e vorba de răsplătirea viitoare. El vede în primul în răsplătirea viitoare mântuirea corintenilor. Ei sunt cununa lui de slavă. Cum am comentat deja, Pavel calcă cu adevărat pe urmele lui Hristos. Hristos a murit pentru noi ca noi să putem trăi cu el o eternitate. Noi suntem parte a răsplătirii Sale, bucuria Sa pentru eternitate, rodul suferințelor

Sale. La fel, Pavel poartă moartea lui Isus în el de dragul corintenilor, pentru ca viața lui Isus să lucreze în ei și astfel ei sunt cununa sa de slavă, parte esențială a răsplătirii sale eterne. Corintenii nu sunt doar un mijloc prin care Pavel să își mărească răsplătirea sa în ceruri și chipul lui Isus să se zidească în el. Pavel nu spune: dacă eu vă slujesc aici, Domnul mă va răsplăti dincolo. Deci, indiferent ce faceți voi sau ce se va întâmpla cu voi, eu îmi fac treaba, căci eu voi fi răsplătit dincolo. Dacă Pavel gândea așa el nu călca cu adevărat după urmele lui Hristos și cu siguranță chipul lui Isus s-ar fi zidit mai puțin în el, și el ar fi fost mai puțin răsplătit. Lui chiar îi păsa de corinteni, și întâlnirea cu ei în slavă era răsplata sa, parte esențială din răsplata sa.

Noi suntem atât de bolnavi, că rămânem centrați pe noi și când privim spre slava viitoare. Dar Pavel rămâne orientat spre ceilalți și atunci când privește spre răsplătirea viitoare. Adesea, ne vedem în fața tronului, singuri, primindu-ne răsplata. Dar Pavel se vedea înfățișându-se cu corintenii, se vedea cu o mică parte din marea Mireasa. Și știa că totul, inclusiv răsplătirea sa, este spre slava lui Dumnezeu. Deși el vorbește despre slava viitoare pe care ei o vor primi, cu toate acestea, el nu uită că toate aceste lucruri se petrec pentru ca să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. Totul e din El, prin El și pentru El! Totul începe cu El și se încheie în El. Nu răsplata noastră este finalul poveștii, ci proslăvirea lui Dumnezeu!

Care sunt toate aceste lucruri care se petreceau în folosul corintenilor din v.15? Cred că Pavel are în vedere mai întâi toată slujirea sa și toate suferințele sale. Da, tot ce făcea și suferea el era în folosul corintenilor. Dar scopul final era proslăvirea lui Dumnezeu: pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. Corintenii nu trebuiau să rămână cu ochii ațintiți spre Pavel ci spre Domnul. Prin Pavel curgea viața lui Isus, și totul era acel har mare al lui Dumnezeu. Ce frumoasă expresie: harul mare căpătat prin mulți. Totul este harul lui Dumnezeu și este un har atât de mare, mai mare decât tot păcatul omenirii. Izvorul harului deschis de Isus este mai mare decât izvorul blestemului deschis de Adam. Și Izvorul harului este atât de mare încât este gata să înghită moartea pe acest pământ și să îl transforme în întregime. Și într-o bună zi îl va transforma și înnoi cu o slava mai mare decât creația dintâi. Iată harul cel mare despre care vorbește Pavel care este disponibil acum și aici pentru orice păcătos, pentru orice familie pentru orice comunitate, pentru orice națiune! Însă acest har se capătă prin mulți. El se revarsă prin Biserica Domnului, se revarsă prin fiecare mădular și se revarsă generație după generație prin istorie. Și mulți sunt cei care fac parte din Biserica Domnului. Dar deși acest har se capătă prin mulți, el nu poate fi umbrat sau confiscat de **acești mulți**. Harul rămâne harul venit doar de la Dumnezeu, doar de sus. De aceea, povestea nu se încheie mulțumindu-i lui Pavel sau acestor mulți, povestea se încheie sporind mulțumirile către Dumnezeu spre slava lui Dumnezeu. Totul începe în Dumnezeu și se încheie în Dumnezeu. După cum povestea noastră nu a început cu meritele noastre, ci cu îndurarea lui Dumnezeu, la fel povestea nu se încheie cu răsplătirea noastră, ci cu proslăvirea lui Dumnezeu. Deci, povestea nu începe cu îndurarea lui Dumnezeu și se încheie cu răsplătirea noastră. Povestea începe cu îndurarea lui Dumnezeu și se încheie cu proslăvirea lui Dumnezeu. Căci răsplata noastră, deși diferențiată după credințioșia noastră, este tot un har care izvorăște din dragostea și îndurarea lui

Dumnezeu. Dumnezeu nu trebuie să ne răsplătească. El a ales de bunăvoie să ne răsplătească și să conceapă o răsplătire diferențiată după credincioșia noastră pe acest pământ. Dar și răsplătirea este tot un har nemeritat. Și de aceea când ne vom primi răsplata de slavă înaintea scaunului de domnie, privirile lumilor cerești nu vor rămâne o secundă ațintite asupra noastră, ci vor rămâne ațintite tot asupra lui Dumnezeu căci El va străluci în noi, și toți vor fi uimiți de cât de mare este răsplata primită. Cu alte cuvinte, în răsplătirea noastră va străluci tot Dumnezeu. Va străluci îndurarea Sa care va răsplăti atât de mult pe cei care meritau iadul. Și în noi va străluci chipul lui Hristos. În noi lumile cerești vor vedea noi frumuseți ale Domnului și tot pe Domnul îl vor proslăvi. Totul se încheie cu proslăvirea lui Dumnezeu. Și atunci cum mai rămâne cu noi? Nu mai rămâne! Căci aceasta e normalitatea: ca Dumnezeu să fie TOTUL în TOȚI și doar El să fie proslăvit ! Aceasta e de fapt normalitatea, libertatea și însăși răsplătirea noastră. Răsplătirea noastră nu e cât de mult strălucim noi spre slava noastră, ci cât de mult poate străluci în noi Domnul spre slava Lui! O, adâncul bogăției și înțelepciunii și priceperii lui Dumnezeu! Căci cine a cunoscut gândul Lui? Și cine i-a dat ceva mai întâi ca să aibă de primit înapoi? Din El , prin El și pentru El sunt toate lucrurile! A Lui și doar a Lui să fie slava în veci de veci amin!

Pavel revine în v.16 la tema oboselii din v.1. Slujba primită nu e ușoară din pricina suferinței atât de mari. Pericolul oboselii este real și este cel mai mare. Căci e vorba de o oboseală acumulată în timp. Suferința nu e doar azi. Suferința e pâinea de toate zilele a apostolului. Cum să nu fii în pericol să cazi de oboseală? Reziști un an, doi, trei sub o presiune intensă, dar cât vei mai rezista? Ei, bine, Pavel rezista și nu cădea de oboseală. El se folosea de resursele cerului pentru a învinge oboseală. Astfel, el privea la trecut (la îndurarea lui Dumnezeu și la slava slujbei primite), la prezent (la roada Duhului din corinteni în urma suferințelor sale) și la viitor (la învierea din morți și răsplătirea viitoare). Deci, prin v.16 el vrea să ne spună că a rămas la același subiect: la resursele care înving oboseala. Și nu este suficientă doar resursa din v.1. Este nevoie și de resursa din v.16.

Pavel nu se simte descurajat că omul de afară se trece. Pavel ca orice om era supus procesului de îmbătrânire. El nu era ca Moise care și la 120 de ani era în putere, dar privea spre omul dinlăuntru. Și procesul îmbătrânirii nu împiedică procesul transformării omului dinlăuntru. Îmbătrânirea ne afectează sănătatea, precum și timpul de implicare în slujire. Nu mai este aceeași energie și vigoare ca în tinerețe. Dar din nou, implicarea și eficiența în slujire nu este judecată simplist, doar din perspectiva timpului. Pavel privește spre transformarea dinlăuntru. De acolo vine adevărata eficiență în slujire, precum și impactul spiritual în lumea văzduhului, acolo unde se dau de fapt adevăratele bătălii. Chiar dacă îmbătrânirea pune anumite limite pământești slujirii noastre vizibile, ea nu poate nici împiedica, nici încetini transformarea noastră după chipul lui Hristos, singura care contează de fapt, și cea care este măsura adevăratei eficiențe spirituale.

Iar această transformare a omului vizibil este eternă și se vede prin credință.

- Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

Ce vrea să spună Pavel prin expresia: întristările noastre ușoare de o clipă? Oare este compatibilă această expresie cu descrierea suferințelor sale din 4.8-9? Ar fi două posibilități: Pavel poate spune că cea mai ușoară întristare pentru Hristos produce o greutate eternă de slavă. Deci dacă o întristare ușoară de o clipă pentru Hristos produce o mare măsură eternă de slavă, atunci câtă slavă produce o suferință mai mare pentru Hristos? Și câtă slavă produce o viață de suferință pentru Hristos? A doua posibilitate este: în lumina eternității suferința de acum e așa mică și trecătoare, e doar o întristare ușoară de o clipă care produce o slavă cu mult mai mare, și de aceea suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare. În lumina ansamblului Noului Testament cred că ambele posibilități de interpretare sunt corecte. Pe de o parte cea mai mică suferință pentru Hristos primește o slavă nespus de mare, iar pe de altă parte suferințele de acum sunt mici și pentru puțină vreme.

De unde era Pavel așa de sigur că omul dinlăuntru se înnoiește zi de zi? Poate vedea acest lucru. Și uneori vedem mai clar vindecările și transformările din noi. Dar Pavel privea prin credință spre această realitate interioară. El vedea suferința pentru Hristos și prin credință, știa că această suferință zidește în el în mod tainic chipul lui Hristos. Și dacă ar fi văzut foarte clar aceste transformări nu ar mai fi adăugat versetul 18. Într-adevăr, transformările noastre interioare vizibile par uneori destul de mici în ciuda unor mari suferințe pentru Hristos prin care trecem. Dar pentru a fi prin credință noi nu vedem decât în parte din ce se modelează în noi. Viața noastră este ascunsă cu Hristos. Când se va arăta Hristos, viața noastră, ne vom arăta și noi cu El în slavă. Ce era vizibil era suferința pentru Hristos, puterea de a rămâne în ascultare, precum și anumite vindecări interioare. Dar slava chipului lui Hristos din noi rămâne ascunsă, pentru ca trăirea noastră să fie prin credință, și nu prin vedere. Nu cred că Pavel vedea în fiecare zi în sine o imensă vindecare sau transformare. Cred că el în fiecare zi trăia prin credință și privea la lucrurile care nu se văd. Și iată de ce nu obosea. Obosești atunci când rămâi cu privirea la lucrurile care se văd. Acestea nu doar că sunt trecătoare dar nu pot în sine să justifice suferința prin care trecem. Doar slava viitoare eclipsează suferința prin care trecem și doar ea ne poate împuternici să nu obosim. Dar spre ce rămâne ținută privirea noastră? Spre suferința prezentă și spre rezultatele prezente și vizibile, sau spre slava viitoare? Pavel privea prin credință spre slava viitoare. Așa stătea în picioare, așa învingea oboseala. Și slava viitoare nu era doar un concept. El gustase din ea prin experiență și revelație. dar cu toate acestea, ea era explorată tot doar prin credință. Și ce era vizibil era suferința pentru Hristos. Pavel alegea să creadă ce i-a spus Domnul: slava viitoare eclipsează cu mult această suferință. Și atunci suferința devenea ea însăși o lentilă prin care să exploreze nemărginitul slavei viitoare. Credința rămâne cheia. Într-adevăr dacă privim atent la logic și înlănțuirea cauzală din v.16.17 și 18 înțelegem și că pentru Pavel cheia era CREDINȚA. Și credința este în esența ei o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare în **lucrurile care nu se văd**. (Evrei 11:1). *Căci o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.* (Rom.8:24b-25).

Pavel vorbește despre resursa slavei viitoare în pasajul 4:13-5:10. El introduce tema învierii în 4:13-15, pentru ca apoi să o dezvolte vorbind despre slava viitoare amplificată de

suferința prezentă în 4:16-18. Apoi în 5:1-10 el folosește metafora casei pentru a explica raportarea sa la moarte și la realitățile viitoare. Toate explicațiile despre slava viitoare se încheie cu concluzia din 5:9-10: Pavel caută să fie plăcut Domnului din pricina răsplătirii viitoare, o răsplătire diferențiată de altfel.

Din pasajul 4:16-17, aș mai comenta un singur aspect. Cornilescu folosește expresia **tot mai mult** în v.17. Alte traduceri abordează altfel: ele insistă că slava viitoare este cu mult mai mare decât suferința prezentă. Cornilescu propune o altă nuanță. Aceste suferințe lucrează **tot mai mult** pentru noi o greutate veșnică de slavă. Cu alte cuvinte, dacă accepți voia lui Dumnezeu și rămâi în ascultare în mijlocul suferinței, atunci viteza cu care chipul lui Hristos se zidește în noi crește în măsura trecerii timpului. Cu alte cuvinte chipul lui Hristos se zidește în noi într-o cadență exponențială. Relația dintre timpul petrecut în ascultare și măsura slavei viitoare nu este o relație direct proporțională, ci exponențială. Cu alte cuvinte dacă o zi de ascultare generează o măsură de slavă, următoarea zi de ascultare nu va genera tot o măsură de slavă, ci mai mult de o măsură de slavă și tot așa. Deci cu cât trăim mai consecvenți în ascultare de Domnul cu atât capacitatea noastră de a absorbi slava eternă crește. Deci să dai înapoi după 15 ani de ascultare e o nebunie? Căci acum, după 15 ani de ascultare, fiecare zi trăită pentru Domnul înseamnă o acumulare de slavă foarte mare. Măsura vasului credinței se lărgeste mereu, și după 15 ani de ascultare s-a lărgit considerabil. O zi trăită acum în ascultare e cu mult mai mult decât o zi trăită în ascultare acum 15 ani. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate eternă de slavă. Ce minunat? Este cam și cum ar trebuie să adunăm într-un coș de dimineața până seara nestemate. Dar după fiecare zi de adunat se mărește puțin și coșul cât și capacitatea noastră de a aduna astfel încât coșul e mereu plin seara. Și dacă acest lucru se întâmplă timp de 15 ani, atunci oare cum arată acest coș acum? Cu siguranță noi nu vedem aceste lucruri. Ele trebuie luate doar prin credință. Fiecare zi este semnificativă, și fiecare zi trăită pentru Hristos are un impact imens în lupta spirituală și are o răsplătire eternă și inimaginabil de mare. Și dacă acest lucru este valabil pentru prima zi de credință, cât de valabil este pentru o zi trăită după 15 ani de umblare prin credință? Ferice de cine crede aceste lucruri! Căci deși lupta spirituală se intensifică, și resursele cresc. Da, și lupta trebuie să devină mai ușoară pe zi ce trece măcar din două motive:

- Capacitatea de a aduna slava cerească crește
- Suntem mai aproape de linia de sosire.

Dacă primul motiv este explicat de Pavel în 2 Cor.4:17, al doilea motiv este amintit în Romani 13:11-12:

- *Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.*

Indiferent dacă vom trece dincolo prin moarte sau prin întâlnirea cu Domnul în slavă, fiecare zi care trece înseamnă o apropiere de acea zi. Drumul pe care îl mai avem de parcurs

devine din ce în ce mai mic, iar timpul pe care îl mai avem de răbdat devine și el mai scurt. Dacă era de dat înapoi, era ieri, dar nicidecum azi. Ieri era mai greu decât azi. Azi e mai ușor. Pavel ne învață să facem exact opusul a ceea ce face diavolul în mintea noastră cu cântarul suferinței. El vrea să mărească percepția noastră asupra greutății suferinței pentru a ceda sub povara ei, Pavel vrea să scadă această percepție. Diavolul ne va spune: iată cât ai răbdat, și iată cât mai ai de răbdat. 15 ani de așteptare și umblare cu Domnul, diavolul va încerca să ni-i prezinte astfel încât să purtăm asupra umerilor noștri 15 ani de suferință. Astfel, o zi înainte înseamnă o nouă greutate de suferință adăugată peste umerii noștri. Dar Pavel ne învață ceva diferit. El ne spune de la început că alergarea e grea. El ne propune nu imaginea cu cântarul pe care se adaugă suferință, ci imaginea cu alergătorul. El ne spune că distanța până la final nu doar că nu o știm, dar și că o putem micșora prin râvna noastră. Dar să spunem doar că ea este stabilită. El ne învață că fiecare zi care trece înseamnă o apropiere de final. Deci fiecare zi nu înseamnă adăugarea unei greutăți de suferință de pe cântar, ci luarea unei greutăți de suferință de pe cântar. Ba mai mult, ziua nu o știm și poate fi chiar și mâine. Ba mai mult, Domnul ne înnoiește puterile în fiecare zi. Noi nu suntem ca un alergător care cu doza de energie de la început trebuie să ajungă la sfârșit. Domnul este cu noi pe drum și ne dă în fiecare zi pâinea de care avem nevoie, după cum este scris:

- *Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului, El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcări oboresc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu oboresc, umblă și nu ostenesc. (Isaia 40:31)*

Deci chiar dacă bătăliile spirituale cresc și împotrivirea vrăjmașului crește, drumul devine mai ușor. Căci și resursele cresc, căci și răsplătirea crește, căci drumul de parcurs devine mai scurt și pentru că Domnul ne înnoiește puterea în fiecare zi! O, cât avem nevoie de aceste resurse pentru a birui încercările pe teremen lung. Căci în aceste încercări cel rău va încerca să ADAUGE suferința de fiecare zi pe cântarul de pe umerii noștri. Și dacă va reuși, la un moment dat vom ceda, căci suferința va fi prea mare. Dar dacă ne înarmăm cu adevărurile de mai sus și respingem interpretările lui, și primim perspectiva scripturii asupra suferinței alergării noastre, atunci vom putea sta în picioare. Oh, și drumul nu va deveni mai greu ci mai ușor, căci prin credință vom vedea din ce în ce mai aproape și mai clar capătul drumului. Privirea noastră va fi ațintită asupra capătului drumului și nu asupra suferinței prezente și asupra trecutului nostru. Iată de ce Pavel insistă cel mai mult spre resursa slavei viitoare. Pavel ne învață să privim și spre trecut și spre prezent și spre viitor, și ne învață la ce să privim. Dar în ce proporție să privim la cele trei? Intr-o capacitate de 100% se pare că trebuie să privim 25% spre trecut, 25 spre prezent, și 50% spre viitor. Doar cu o asemenea distribuție a percepției sufletului nostru nu vom cădea de oboseală și vom sluji cu tărie Domnului. Cel rău nu vrea cu nici un chip să privim spre viitor, spre victoria finală, spre capătul drumului, spre răsplătirea noastră eternă. El nu vrea să mergem cu privirea înainte, ci cu privirea înapoi, el vrea să privim spre trecut adăugând pe cântarul sufletului nostru toată suferința îndurată și pe cântarul conștiinței noastre toate păcatele noastre. Și atunci, greutatea

durerii va crește și povara sinelui va crește. Drumul va deveni din ce în ce mai greu. Dar dacă privim spre înainte, atunci va fi cu totul altfel. Slava viitoare va deveni din ce în ce mai clară și din ce în ce mai aproape. Drumul va deveni mai ușor. Iată de ce scrie Pavel următoarele gânduri în Filipeni 3: 10-14

- *Și să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă se va putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: **uitând ce este în urma mea** și aruncându-mă spre ce este **înainte, alerg ținută**, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus.*

Centrul de greutate al atenției luptătorului creștin este înspre înainte, și nu înspre înapoi. Este spre ziua care ne stă înainte, și spre răsplata eternă ce se vede din ce în ce mai clar în spatele zilei de azi. Aducerea aminte este importantă, dar dacă centrul atenției noastre este spre înapoi, nu alergăm cum trebuie. Pe calea credinței se aleargă cu privirea înspre înainte. Dar acest lucru este cu puțință doar prin puterea Duhului Sfânt, prin exercițiu și prin înnoirea minții. O, Doamne, ajută-ne să privim înspre înainte! Cel rău știe cât de important este acest lucru, și că privind înainte vom arde pentru tine. De aceea el vrea să privim spre înapoi, spre suferințele îndurate care parcă nu se mai încheie și spre eșecurile și păcatele noastre. El vrea să ne mărească povara de pe umeri pentru ca drumul să fie din ce în ce mai greu. El nu vrea să privim spre înainte, spre ziua în care te putem sluji, și spre slava viitoare care ne poate motiva să îți slujim și azi. El nu vrea să luptăm ca Pavel pentru ca drumul să nu ni se pară mai ușor, ci mai greu. Dar , Doamne, ai milă de noi păcătoșii. Înnoiește-ne tu mintea și învață-ne Tu cum să privim echilibrat spre trecut, prezent și viitor. Doamne, Ție toate lucrurile îți sunt cu puțință. Trecutul e alb ca neaua, prezentul plin de putere și viitorul plin de slavă. Căci Hristos a murit ieri, a înviat azi, și va reveni mâine. Ține-ne tu privirea înspre înainte, și nicidecum înspre înapoi!

În 5:1-10 Pavel ne explică perspectiva sa echilibrată de raportare la slava viitoare și la realitățile de dincolo. Într-adevăr, cum ar trebuie credinciosul să se raporteze la moarte? Din perspectiva slavei viitoare moartea este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla pe acest pământ unui credincios. Credinciosul este asemenea unui închis într-o temniță. El are biletul ieșirii din închisoare, dar este încă în închisoare. Aici e multă suferință, nu îi poate vedea pe cei dragi. Ba mai mult sunt mulți vrăjmași și există și pericolul pierderii biletului de ieșire din închisoare. Și există o ușă, prin care dacă trece, scapă pentru totdeauna de chinurile și pericolele din închisoare și e liber pentru totdeauna alături de cei dragi. Doar o ușă! Oare cât de mult ar dori el ca să se deschidă această ușă! Și această ușă este moartea! Moartea ne duce pentru totdeauna în realitatea slavei viitoare alături de Domnul și de sfinții răscumpărați și departe pentru totdeauna de păcat, de suferință, de atacurile vrăjmașului. Din această perspectivă, oare nu ne-am dori moartea, oare moartea nu ar fi cel mai bun și dorit lucru de pe acest pământ?

Pavel răspunde tocmai unei asemenea extreme. El are certitudinea unui trup de slavă acolo în ceruri pentru el. Și când compară trupul și lumea de acum cu trupul și lumea viitoare, nu are nici un motiv să mai rămână aici. El tânjește, geme după realitatea viitoare și este plin de dorința să se îmbrace cu trupul de slavă. Și el geme apăsător. Cine caută împlinirea totală pe acest pământ e un nebun. Cum poți să fii pe deplin fericit în această lume răzvrătită și condusă de cel rău, în acest trup care se răzvrătește mereu împotriva Domnului, și care pune o barieră între noi și Domnul. Cum am putea fi pe deplin fericiți fără să vedem pe Cel ce Îl iubim, fără să auzim vocea Lui, și fără să ne contopim pe deplin cu El? Cine caută fericirea aici, și mai ales cel care o găsește, este un egoist care nu îl iubește pe Domnul. Căci cum ai putea să Îl iubești pe Domnul și să nu suspini în acest trup decăzut și în această lume decăzută? Cum să Îl iubești pe Domnul și să nu te doară toate dizarmoniile lumi acesteia și toate hulele rostite prin păcat la adresa Lui? Cum să Îl iubești pe Domnul și să nu te întristeze realitatea firii pămîntești care luptă mereu împotriva Duhului și care adesea ne întinează prin păcat: Cum să îl iubești pe Domnul și să poți fi fericit departe de părtășia deplină cu El? Cel care iubește pe Domnul este condamnat la o viață de geamăt și suspin. Cel care Îl iubește pe Domnul nu are nici o șansă să găsească fericirea pe acest pământ. Dar el va găsi în schimb nădejdea, și această nădejde îi va dăruia o adiere de împlinire mai mare decât toate împlinirile celui centrat pe sine și care nu Îl iubește pe Domnul. Cel care îl iubește pe Domnul suspină după învierea trupului, și geme apăsător după casa din ceruri. Pavel nu și-a pus nădejdea în Hristos doar pentru acest pământ. Pavel nu așteaptă o mare izbăvire și eliberare aici. El știe că marea izbăvire va fi doar atunci și acolo. Până acum Pavel pare să spună că își dorește moartea. Dar el va sublinia exact opusul. El își dorește ajungerea dincolo dar nu prin moarte:

- *Nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta (adică să murim), ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață. (adică momentul transformării).*

Pavel a explicat în 1 Tes, cap.4 și în 1 Cor. cap.15 că cei care vor rămâne în viață până la venirea Domnului vor fi îmbrăcați în slavă fără să mai treacă prin moarte. Ei vor fi răpiți la cer, și nu va mai avea loc dezbrăcarea de acest trup, adică moartea. Ci, trupul acesta va fi înghițit de slavă, și va avea loc transformarea fără trecerea prin moarte. Exact același lucru Pavel îl explică și aici în 2 Corinteni cap.5a. El nu așteaptă și nu își dorește moartea. El așteaptă revenirea Domnului. El vrea să participe la toate bătăliile de pe pământ până la venirea Domnului, sau până la momentul în care Domnul, prin moarte, îl va scoate din aceste bătălii. La fel ca Moise, care la 120 de ani, dorea să continue slujirea Domnului pe acest pământ, Pavel vrea să participe la toate bătăliile Bisericii până la revenirea Domnului. Cu siguranță, că poate exista și varianta morții, după cum spune și Pavel: ***negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el.*** (5:3) Pavel știe că este posibil să nu prindă revenirea Domnului și că Domnul îl poate lua acasă prin moarte. Dar aceasta e decizia Domnului și nu a lui. În ce-l privește el luptă cu avânt privind spre revenirea Domnului. El nu este un laș care vrea să scape din luptă prin moarte. El nu este un fricos care vrea să evadeze din slujire prin moarte. El vrea să pună arma jos doar după bătălia finală, doar după victoria finală. El nu se gândește la sine, ci și la Hristos. Din perspectiva sa, era mai ușor să părăsească lupta prin moarte. Căci o părăsea mai repede, și nici nu mai îndura marile

suferințe din confruntarea cu Anticrist. Dar pentru Hristos odihna finală începe de-abia la doua sa venire. Pavel intră în odihna finală prin trecerea dincolo, fie că e prin moarte, fie că e prin răpirea de la a doua venire a Domnului. Dar pentru Domnul odihna finală începe doar după victoria finală. Pavel era una cu Domnul, nu doar Domnul simțea cu Pavel, dar și Pavel simțea cu Domnul. Și de aceea, de dragul Domnului, Pavel vroia să lupte până la capăt și să iasă din bătălie doar după victoria finală. Pavel nu se sperie de moarte căci înseamnă trecerea spre ceva mult mai bun! Dar Pavel nu își dorește moartea, și nici nu o caută. Pavel nu este un laș. Nici nu îi este teamă de moarte, dar nici nu îi este teamă de viață. El este gata să înfrunte atât moartea cât și viața. Și îl lasă pe Dumnezeu să hotărască ce este mai bine. Iată o perspectivă apostolică și echilibrată asupra realității morții. Pavel scria aceste lucruri corintenilor nu doar pentru a se apăra, dar și pentru a se da o pildă.

- *Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat și arvuna Duhului.*

Pavel știa că nu este creat pentru această lume strâmbă. De aceea, nici nu căuta un loc de odihnă pe acest pământ. De aceea, nu căuta să se îmbogățească pe acest pământ și nici nu căuta fericirea aici și acum. El fusese făcut de Domnul pentru lumea viitoare. Acolo era adevărata sa casă. Acolo era țara făgăduinței, și cetatea eternă. Și Pavel nu se îmbată cu nădejdi false. Domnul i-a dat arvuna Duhului. Duhul este o degustare și garanție prezentă a realității viitoare. Lucrarea Duhului este reală și este acum și aici în noi. Ea ne dă putere împotriva păcatului, ea ne deschide ochii inimii ca să avem părtășie cu Domnul, ea ne descoperă din slava Domnului, ea ne vindecă bolile, ea ne dă răbdare în încercare, ea ne transformă după chipul și asemănarea lui Isus Hristos, ea ne botează în realitatea minunată a trupului lui Isus Hristos, ea ne deschide porți pentru cuvânt, ea aduce noi oameni din moarte la viață. Arvuna Duhului nu este ceva palid din prezentul nostru. Da, este doar o adiere a slavei viitoare, dar este ceva viu și plin de putere care zdruncină acum și aici temeliile pământului. De aceea Pavel nu aruncă vorbe în vânt. El are certitudine cu privire la slava viitoare, căci o privește prin lentila prezentă și palpabilă a arvunei Duhului. Ferice de cine are această arvună și de cel care nu se obișnuiește cu ea, care nu o ia ca un lucru de apucat, ci care se bucură de slava ei în fiecare zi!

Viața lui Pavel este o viață plină de curaj, de încredere, de optimism, și aceasta indiferent de circumstanțe. El are două case: casa de acum și casa viitoare. El se simte acasă și aici, dar cu mult mai mult dincolo. Și astfel, nu îi este teamă nici să trăiască, nici să moară. Nu-i este teamă nici de viață, nici de moarte. El este acasă și merge spre casă. De ce nu ar fi deci plin de încredere? Este foarte interesant că Pavel folosește cuvântul CASĂ atât pentru realitatea viitoare, cât și pentru cea de acum. Da, adevărata casă, este realitatea viitoare. Dar și acum în trup este tot un fel de acasă. Pavel nu vrea să prezinte viața de acum ca un chin insuportabil, ca un blestem de care trebuie să fugim. Diavolul vrea să ne vedem astfel viața și vrea să ne-o urâm și să blestemăm ziua când ne-am născut și să ne dorim moartea (vezi cartea Iov). Pentru Pavel, deși adevărata casă e dincolo, și acum este tot acasă. Suntem acasă acum și aici, pentru că aceasta este prima casă pe care Domnul ne-a dăruit-o. El ne-a creat și ne-a așezat mai întâi în această lume decăzută. El ne-a născut din nou și ne-a așezat acum și aici în Biserica Sa, în bătăliile sale pentru mântuirea lumii. El ne-a pus în acest trup care deși

decăzut poartă din slava Sa. El ne-a așezat într-o casă temporară, dar care este totuși o casă. E casa noastră prezentă. Și de aceea trebuie să locuim responsabili în ea și să ne pese de ea. Deși știm că finalitatea noastră eternă vizează o altă casă, cu toate acestea realitatea de acum e casa noastră prezentă pe care trebuie să o prețuim și să o locuim cu cinste.

Și toate aceste realități prezente și viitoare de care ne vorbește Pavel, au rolul de a-l MOTIVA pe acesta să-i fie plăcut Domnului, ***fie că rămâne acasă, fie că este departe de casă***. Foarte interesantă expresia: fie că rămâne acasă, fie că este departe de casă. Această expresie are trei posibilități de interpretare:

- Adică să îl prolăvească pe Hristos în trupul lui fie prin viața lui (adică fie dacă rămâne acasă în trup), fie prin moartea lui (adică prin îndepărtarea sa de casa pământească).
- Adică să îi fie plăcut lui Hristos fie aici, fie dincolo. Scopul existenței lui Pavel era să îi fie plăcut lui Hristos. Acest scop poate fi împlinit și acum acasă în trup, fie dincolo departe de această casă trecătoare. Acum și aici și atunci și acolo reprezintă în cele din urmă cadrul, contextul relației sale cu Hristos. Dar el nu confundă contextul cu esența. Esența este să îi fie plăcut lui Hristos, spre aceasta se concentrează Pavel și nu pe circumstanțe. Și circumstanțele contează și ele și pot fi atât de diferite. Pavel rămâne focalizat pe a-I fi plăcut lui Hristos.
- Lupta lui Pavel este să-i fie plăcut lui Hristos acum și aici, căci acum și aici e lupta. În casa de acum e război, în casa viitoare nu mai există ispite și război. Iar realitatea de acum în care el vrea să îi fie plăcut lui Hristos poate fi percepută fie ca o rămânere acasă (în prima casă trecătoare, fie ca o pribegie departe de casă (de a doua casă eternă). Pavel se focalizează pe lupta de acum și aici și se vede pe sine simultan și acasă, și departe de casă. Echilibrul se atinge când avem ambele realități. Când poți spune: sunt acasă, și totuși departe de ea. Doar atunci vei putea să îți dai toate silințele să-i fii plăcut lui Hristos acum și aici. Căci dacă privești prea mult spre atunci și acolo, viața de acum devine un chin, și neglijezi luptele prezente, nu te implici cu toată inima în ele. Iar dacă privești prea mult spre acum și aici te împovărează greutatea luptei și strâmbătatea lucrurilor de acum. Și atunci soluția lui Pavel este să spună: ***sunt acasă, și totuși departe de casă!*** Nu e ușor să păstrezi acest echilibru. E ca mersul pe sârmă. Când ne merge mai bine, acum și aici, suntem prea mult acasă, iar când ne merge mai greu ne vedem prea mult departe de casă. Și atunci ce este de făcut? Când ne merge bine să privim mai mult spre strâmbătatea lucrurilor prezente și spre casa ce va veni. Iar când ne merge greu să privim mai mult spre lucrurile frumoase și semnificative de acum și aici. Nu e ușor. Dar prin puterea duhului și prin exercițiu ne putem deprinde să trăim și în belșug și în lipsă. Domnul să ne ajute să mergem pe sârma dintre cele două case. În fiecare dimineață să nu uităm să spunem: acasă și totuși departe de ea! Ah, Doamne, Tu parcă ne chemi la lucruri atât de înalte pentru noi! Parcă e

prea complexă lupta spirituală. Ne ceri un echilibru atât de greu de atins. Noi am fost creați o singură făptură așezați într-o singură lume. Dar acum suntem așezați între două lumi, și mereu, și mereu între două realități. Astfel:

- Suntem așezați între vocea Duhului și vocea celui rău...dar și cel rău se transformă într-un înger de lumină. Și ambele voci operează cu gândurile, simțirile, memoriile noastre....Cum să le deosebim?
- În noi este și un om vechi, și unul nou și totuși suntem o singură făptură. Cum să pricep acest lucru?
- Pe de o parte suntem albi ca neaua, copiii ai lui Dumnezeu, sfinți și socotiți fără prihană. Pe de altă parte suntem cei dintâi păcătoși care încă mai păcătuim și care mereu trebuie să exersăm pocăința?
- Pe de o parte suntem o făptură nouă în Hristos, dar pe de altă parte suntem plini de boli spirituale.
- Pe de o parte suntem chemați să slujim pe alții și să fim învățători și doctori, dar în același timp noi suntem bolnavi, studenți și avem nevoie de slujire și vindecare. Învățător și student, doctor și bolnav în același timp....
- Pe de o parte suntem chemați să luptăm în bătăliile prezente, să prețuim lumea prezentă, să trăim în ea și pe de altă parte să fim niște străini și călători și să nu ni se lipească prea mult inima de această lume.
- Pe de o parte totul e prin har, pe de altă parte suntem chemați să ne dăm toate silințele pentru a dovedi că suntem vrednici de Împărția lui Dumnezeu...

Și am putea continua lista aceasta. Ce mari sunt înălțimile spirituale la care suntem chemați. și noi suntem așa de limitați și atât de predispuși spre extreme și nu spre echilibru. Dar e bine că ne simțim slabi și neputincioși în fața acestor înălțimi, căci ce e cu neputință la om, e cu puțință la Dumnezeu și Domnul ne duce pe stâncă doar când vom recunoaște că suntem total neputincioși să ajungem acolo. De aceea să găsim plăceri în slăbiciuni, în neputințe, în suferințe, căci când suntem slabi, atunci suntem tari!

Deși toate variantele de mai sus sunt purtătoare de adevăruri sfinte, din pricina v.10, înclin să aleg a treia interpretare:

- ***Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de domnie al lui Hristos pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (5:10).***

Alte traduceri propun: să-și primească răsplata după tot ce a făcut: fie bine , fie rău. Cu alte cuvinte când e vorba de răsplătire se va ține cont atât de binele cât și de răul făcut pe pământ. Și Pavel vorbește aici și de credincioși, dacă nu în special de credincioși. Există o judecată și a celor credincioși. Nu este o judecată în sensul pedepsei, dar este totuși o judecată, căci în următorul verset Pavel continuă: *ca unii care cunoaștem deci **frica de Domnul**...* De această judecată a celor credincioși Pavel ne mai vorbește în Romani 14:10-12, și în 1 Cor.3-5

- *Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu. Așa că fiecare va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.*
- *Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va lua lauda de la Dumnezeu.*

Toți vom sta înaintea scaunului de judecată a lui Hristos și vom da socoteală de tot ce am făcut pe pământ. Noi nu vom fi pedepsiți pentru răul făcut pe pământ, căci judecata a fost luată de Hristos. Dar răul făcut pe pământ ne va afecta răsplătirea. Atunci când Domnul ne va cântări răsplata, el va ține cont atât de binele făcut pe pământ cât și de răul făcut pe pământ. Cât am lucrat la încurajarea și zidirea Trupului lui Hristos, și cât am lucrat la întristarea și dărâmarea Templului lui Dumnezeu. Iar binele va fi cântărit de Dumnezeu. El va trece lucrarea fiecăruia prin foc. Fânul, trestia, paieile vor arde. Va rămâne doar aurul curat, adică doar ceea ce a făcut Hristos cu adevărat prin noi, după voia sa, și după strategia Sa. Și vor fi mari surprize. Lucrări evaluate de noi ca fiind mari și minunate, vor arde aproape în întregime. Lucrări de care nu știam nimic, vor fi lăudate înaintea întregului cer. Domnul va descoperi gândurile ascunse ale inimilor. În ce măsură acea lucrarea a fost făcută de Hristos prin noi și spre slava Sa, sau în ce măsură în acea lucrare am lucrat noi pentru slava noastră. Vor fi mari surprize. De aceea, Pavel ne îndeamnă să nu ne dăm cu părarea până atunci despre lucrările altora. Noi nu avem acces la gândurile inimilor și nici la multe alte informații. Nu sunt nici pe poziția de a judeca și nici în măsură să o facem. Cel ce va judeca va fi Domnul și El este în măsură ca să judece, căci cunoaște gândurile ascunse ale oamenilor. Până în ziua aceea, să nu privim prea mult în lucrarea altuia, ci să ne dăm silințele să-I fim noi înșine plăcuți. Pavel ne vorbește despre realitățile viitoare. Acestea înseamnă înviere urmată de răsplătire. Vom fi răsplătiți cu însăși slava lui Isus Hristos. Dar răsplata va fi diferențiată. Și acest lucru reprezintă o motivație cheie pentru Pavel. Cu siguranță că el îl slujea pe Hristos din dragoste. Dar Pavel se gândea și la propria răsplată, care însemna o mai

mare cunoaștere a lui Dumnezeu, și o mai mare strălucire spre slava Domnului. Nu era nici o contradicție între dragostea Sa pentru Hristos și preocuparea pentru propria sa răsplată. Lupta spirituală este foarte intensă și suferințele sunt foarte mari, de aceea, ideea răsplătirii diferențiată este o resursă indispensabilă pentru credincios. Nu toți credincioșii se avântă la fel de mult în bătăliile Domnului și nu toți suferă la fel de mult pentru Domnul. Presiunea pentru fiecare pas e mare. Și Domnul știe, și va răsplăti pe fiecare după credincioșia lui. Și Domnul știe să răsplătească. Și câte răsplăți și cununi a pregătit pentru copiii Săi. Și fiecare este chemat să alerge astfel încât să capete premiul. Este o competiție, o olimpiadă cerească. Da, suntem pe marea arenă a eternității și alergăm pe aceeași pistă cu toți sfinții, și alergăm în această olimpiadă minunată cu mari oameni ai credinței ca Avraam, Moise, Iosua, David, Ilie, Isaia, Ioan Botezătorul, apostolii, Pavel, sfinții părinți, cu martirii, cu reformatorii, marii misionari....și cu mulți alții mai puțin cunoscuți ca Sunamita, fetița din casa lui Naaman, văduva cu cei doi bănuți, orbul din naștere vindecat de Isus,... și cu mulți alții pe care nu-i cunoaștem. Și cât de mulți sunt ce-i care ne privesc. Tot cerul ne privește. Toți îngerii ne privesc cu uimire și îl laudă pe Domnul pentru fiecare mic pas al credinței pe care îl facem înainte. Și toți demonii ne privesc încolțindu-ne din toate părțile și încercând să ne descurajeze la fiecare pas. Și Domnul Însuși ne privește. Și El privește spre tot pământul ca să sprijinească pe cei a căror inimă întreagă este pentru El. Ce olimpiadă cerească! Ce fel de oameni ar trebui să fim noi alergând în fiecare zi spre gloria Celui ce șade pe scaunul de domnie! Și cât de onorați trebuie să ne simțim căci alergăm pe aceeași arenă cu atât de mulți oameni minunați ai lui Dumnezeu! Mulți dintre ei și-au sfârșit alergarea. Dar acum este rândul nostru, acum e timpul nostru. Cei care și-au sfârșit alergarea nu mai pot face nimic pentru a-și mări răsplata. Dar acum este timpul nostru. Noi mai putem face multe isprăvi ale credinței. Dar cu adevărat sunt ale credinței. Căci noi nu vedem marea arenă, și nici mulțimile care ne privesc cu sufletul la gură, și nici răsplata viitoare. Noi vedem realitatea crudă a suferinței, și atacurile intense ale celui rău. Dar privim cu curaj prin credință, căci noi nu trăim prin vedere, ci prin credință. Da, acesta era secretul lui Pavel: credința. Acesta poate fi și secretul nostru.

Pavel a lăudat slava slujbei apostolice, apoi credincioșia lor în mijlocul suferinței insistând asupra resurselor spirituale care îi ajută să nu cadă de oboseală în fața suferinței. El a punctat trei resurse principale:

- Slava slujbei primite prin îndurarea lui Dumnezeu (privind spre trecut)
- Viața lui Isus revărsată prin suferințele lor către corinteni (privind spre prezent)
- Slava viitoare (privind spre viitor).

Ce urmează să ne mai spună în continuare Pavel despre slujba apostolică?

El mai scrie două pasaje:

- 5:11-21, în care insistă pe mesajul crucii
- 6:1-10, în care insistă din nou pe credincioșia lor față de slujba primită

Deci observăm același tipar:

a) Slujba apostolică și credincioșia față de ea (2:14-5:9)

- a. Slujba apostolică, mai slăvită decât slujba lui Moise (2:14-3:18)
- b. *Credincioșia față de slujbă* în mijlocul suferinței, resursele spirituale din spatele acestei credincioșii (4:1-5:10)

b) Slujba apostolică și credincioșia față de ea (5:11-6:10)

- a. Slujba apostolică: mesajul crucii și împăcării cu Dumnezeu (5:11-21)
- b. *Credincioșia față de slujba primită*: nu dăm nici un prilej de poticnire auditoriului (6:1-10)

Deci în pasajul 5:11-21 el revine la explicarea slujbei apostolice. Dacă până acum a explicat că ei sunt chemați să fie o mireasmă a lui Hristos spre mântuire, și că această chemare e mai mare decât slujba lui Moise, dar Pavel nu a insistat pe esența mesajului propovăduit de ei. A menționat doar că este o slujbă a Duhului aducătoare de neprihănire, care eclipsează slujba lui Moise aducătoare de osândă. Dar nu a explicat până acum de ce slujba și mesajul lor este o slujbă a Duhului aducătoare nu de osândă, ci de neprihănire. Pavel consideră că acum este momentul să explice acest lucru. Și face acest lucru probabil din considerente pedagogice. El le explică de ce slujba lor este mai slăvită decât a lui Moise, de ce este o slujbă a suferinței și cum rezistă ei în mijlocul acestor suferințe. Probabil apostolii mincinoși din Corint erau iudei care îl comparau pe Pavel cu Moise în detrimentul lui Pavel. Iudeii vedeau în slava lui Moise și în protecția primită de acesta în fața suferințelor fizice un argument împotriva lui Pavel. Pavel răspunde acestor posibile contraargumente. Dar în același timp se dă și pildă corintenilor. De aceea insistă și pe resursele puse la dispoziție de Dumnezeu în această luptă spirituală. Și aceasta pentru că cei din Corint nu trebuiau doar să îi recunoască pe apostoli, ci și să le calce pe urme. La fel cum apostolii nu trebuiau doar să fie de acord cu Hristos și ci să trăiască ca Hristos, la fel și corintenii trebuie să și urmeze pilda apostolilor. Într-un plan mai mic și ei erau făcuți părtași slujbei împăcării și trebuia să calce pe urmele lor. Pavel răspunde deci acestor posibile contraargumente și oferă un pasaj aparte mesajului crucii. El pregătește cu grijă acest pasaj. El consideră că această temă are o importanță aparte astfel încât o tratează aparte și nu o dezvoltă în pasajul în care compară slujba apostolică cu cea a lui Moise. În acel pasaj el doar pregătește pasajul cu mesajul crucii. Într-adevăr, ce a scris până acum ridică următoarele întrebări:

- Pavel, am înțeles că la fel ca Moise ai primit un mesaj de la Dumnezeu căruia îi ești credincios, dar care este acest mesaj?
- Și de ce este acest mesaj așa de diferit de cel al lui Moise? Și de ce consideri slujba lui Moise o slujbă aducătoare de pieire, iar slujba ta, o slujbă aducătoare de neprihănire?

Pavel răspunde acestor întrebări în pasajul 5:11-21, insistând pe mesajul crucii. Deși ei caută să fie plăcuți de Domnul și cunosc frica de Domnul, ei caută să îi încredințeze pe oameni. Corințenii se puteau întreba: Pavel dacă tu trebuie să duci o viață plăcută Domnului de ce ești așa preocupat de alții, de ce cred alții despre tine, sau despre Dumnezeu? Răspunsul e simplu: Pavel caută să-i fie plăcut lui Dumnezeu, dar porunca primită de la Dumnezeu este să ducă mesajul mântuirii oamenilor. Pavel este preocupat de oameni și de ceea ce cred ei, dar aceasta tot din teamă față de Dumnezeu. El caută să îi încredințeze pe oameni din teamă de Domnul. Pavel vorbește în același pasaj despre frica de Domnul și dragostea față de Domnul. El este motivat pe de o parte de teama față de acel Dumnezeu sfânt care va răsplăti pe fiecare după binele și răul care-l vor fi făcut când trăiau în trup. Iar pe de altă parte el este motivat de dragostea lui Hristos. Frica de Domnul nu este doar pentru vremea Vechiului Legământ. Dar ne întrebăm: oare frica de Domnul și dragostea de Dumnezeu înseamnă același lucru? Și dacă nu, cum merg ele împreună? Cred că frica de Domnul și dragostea de Domnul au multe puncte comune, dar nu cred că înseamnă același lucru. Dragostea creionează acea motivație de a răspunde cu dragoste la Cel care ne-a iubit așa de mult. Frica de Domnul creionează acea motivație de a rămâne plăcut Celui Preasfânt care este un foc mistuitor și care va răsplăti pe fiecare după faptele Lui. Cum e posibil ca dragostea și teama să fie prezente simultan în relaționarea cu aceeași Persoană? Și ne este cunoscut argumentul: eu sunt fidelă soțului meu pentru că îl iubesc și nu pentru că mi-e teamă de el, că-mi va tăia capul dacă nu-i voi fi fidelă...Dragostea e suficientă. Nu mai este loc pentru teamă. Și apoi cităm din 1 Ioan 4:16-18 și din Romani 8:14-16, pentru a argumenta că dacă dragostea a ajuns desăvârșită frica nu își mai are locul. Dar cu toate acestea, Pavel, marele apostol, folosea încă frica de Domnul ca o puternică resursă spirituală. Cum rezolvăm dilema? Simplu: observând că în 2 Cor, 5 Pavel vorbește despre frica de Domnul, iar în Romani 8 și 1 Ioan ni se vorbește doar despre FRICĂ. Cred că duhul de frică din Romani 8 și frica din 1 Ioan 4 nu este aceeași cu frica de Domnul despre care vorbește Pavel în 1 Cor 5 și care nu intră deloc în contradicție cu dragostea de Domnul. Există o frică de pedeapsă și iad a celui păcătos care nu cunoaște dragostea lui Dumnezeu, care nu are certitudinea iertării și acceptării înaintea lui Dumnezeu. Este tema omului care privește doar spre sfințenia lui Dumnezeu și încearcă prin lege și fără Hristos să îi fie plăcut lui Dumnezeu. Este o teamă chinuitoare, traumatizantă, este o robie a fricii lipsită de siguranță, bucurie, pace, nădejde. Hristos ne eliberează de o asemenea teamă, dar cu siguranță că Hristos crește în noi frica de Domnul. La Domnul este iertare ca să fie de temut ne spune Psalmistul. Prin Hristos cunoașteam mai mult atât iertarea primită, cât și sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu care nu a cruțat nici chiar pe Fiul Său când a fost vorba de păcat. Crucea nu ne vorbește doar de dragostea lui Dumnezeu ci și de sfințenia și dreptatea Lui. Dumnezeu nu ne-a putut ierta

decât prin moartea Fiului Său. Cine este deci acest Dumnezeu drept și sfânt care Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării? Crucea ne învață, mai mult decât Legea din vechime, frica de Domnul. Da, frica de Domnul și dragostea de Domnul, merg împreună. E nevoie de amândouă. Un copil își iubește părintele dar are și o teamă de acesta, de pedeapsa acestuia. Copilul nu are încă maturitatea unui adult și nu înțelege sfaturile și interdicțiile părintești. Și este nevoie alături de dragoste, de pedeapsă și teamă pentru a învinge teama de a călca porunca părintească. Și oare noi nu suntem niște copii care nu înțelegem gravitatea păcatului și cum încălcarea poruncii ne face așa de răi? Oare alături de dragoste nu avem nevoie și de teamă pentru a învinge poftele și teama din nou? Să citim cu atenție Noul Testament, de la predicile lui Isus, la epistolele lui Pavel până la cartea Apocalipsei. Teamă de Domnul e mereu prezentă și este o resursă pentru a birui ispita. Avem mare nevoie de teama de Domnul, pentru că poftele din noi se războiesc cu sufletul pentru că noi cunoaștem doar în parte și nu înțelegem încă gravitatea fiecărui păcat, și nu în ultimul rând relaționăm nu cu un părinte pământesc, ci cu Părintele veșniciei, Dumnezeu cel de trei ori sfânt care este un foc mistuitor. Și cine crede că nu vom păstra această teamă de Domnul și după învierea din morți? Moise când s-a apropiat de Domnul pe munte a fost îngrozit și a tremurat. Măreția Domnului ar trebuie să ne înfioare chiar dacă știm cât de mult ne iubește și chiar dacă suntem socotiți neprihăniți înaintea Lui. Oare îngerii nu se înfioară la vederea slavei și sfințeniei lui Dumnezeu? Nu știm sigur cum va fi atunci, dar de aici, mi se pare atât de normal să ne fie teamă de Domnul toată eternitatea. Dar dacă nu ni se spune prea mult despre frica de Domnul în veșnicie, știm sigur că acum și aici ea are un rol fundamental și nebun este cel care crede că se poate lipsi de ea și că doar dragostea de Hristos este de ajuns. Pavel opera atât cu dragostea de Hristos cât și cu frica de Domnul. Să fim smeriți și să umblăm în exemplul lui Pavel și să luăm aminte la tot mesajul Scripturii: frica de Domnul este începutul înțelepciunii, dar și înțelepciunea însăși. Să citim doar epistola către evrei pentru a înțelege cât de viu și actual și vital este rolul fricii de Domnul pentru credinciosul nou testamentar! Frica de Domnul nu izvorăște doar din faptul că El este sfânt și noi păcătoși. Cred că frica de Domnul izvorăște și din măreția Sa. Oare, știm cine este Dumnezeu? Oare, știm de cine ne apropiem? Oare, știm cui ne rugăm? Oare, știm cui îi spunem Tată? El, cel fără de început, El creatorul tuturor lucrurilor, El, Părintele veșnicilor, El pe care nu-l vom putea cunoaște o eternitate, și cu cât Îl vom cunoaște mai mult, cu atât ne vom da seama că Îl cunoaștem mai puțin....Universul nemărginit nu poate cuprinde nici cea mai mică fărâmbă din slava și măreția Sa. Ooo, nu cumva apropierea de acest Dumnezeu prin Hristos să ne facă să uităm măreția Lui și frica de Domnul. Când Domnul i-a vorbit lui Iov din mijlocul furtunii, nu i-a explicat despre atacul celui rău, nici despre rolul suferinței. Domnul i-a arătat măreția Sa revelată în creație. Și atunci Iov s-a smerit în fața măreției lui Dumnezeu. Iov și-a dat seama cu cine vorbea, și că atitudinea sa față de Dumnezeu era atât de nepotrivită ținând cont de o realitate covârșitoare: cine este Dumnezeu și cine era el, omul Iov. Distanța este așa de mare încât, chiar dacă Iov ar fi avut dreptate, nu ar fi avut dreptul să vorbească astfel față de Domnul. Oare, de cât ori vorbim de la egal la egal cu Domnul, și îl luăm la rost pe Domnul întrebându-L: de ce, Doamne? O, dar cine suntem noi doar ca să deschidem gura în fața Celui fără de început? Domnul ne apropie de Sine prin Hristos și ne cheamă să îi spunem Tată, și să-i fim prieteni, dar să nu uităm că El e Dumnezeu, iar noi doar un bob de țărână. Apropierea de Domnul trebuie să meargă mână în mână cu creșterea reverenței și fricii față de El. Da,

suntem îndemnați să ne vărsăm povara sufletului și întrebările noastre fără răspuns înaintea Lui ca psalmiști, dar în atitudinea noastră să nu uităm o clipă cine suntem noi și cine este El. Este adevărat că alături de frica de El este și dragostea față de El, și încrederea că acest Dumnezeu măreț și sfânt ne iubește și face toate spre binele nostru. Să evităm dezechilibrul. Încrederea deplină în dragostea și îndurarea Sa să meargă mână în mână cu reverența și teama față de măreția și sfințenia Sa!

Deci revenind la resurse, Pavel folosea ca și resursă motivațională atât frica de Domnul, cât și dragostea față de Domnul. Și interesant că el ne vorbește mai întâi de frica de Domnul, și apoi de dragostea de Domnul. Deci resursa realității slavei viitoare merge mână în mână cu frica de Domnul. Căci din realitatea viitoare face parte și judecata. Și toți vom sta în fața scaunului de judecată a lui Hristos. Această realitate viitoare trebuie să țină vie în noi frica de Domnul. Pavel vorbește nu doar spre slava viitoare, ci și spre judecata viitoare. Ambele constituie o resursă motivațională în alergarea lui.

În cele ce urmează ne vorbește și despre resursa motivațională reprezentată de dragostea lui Hristos. Slujba primită de la Domnul nu înseamnă ca ei să fie doar oameni sfinți și morali. Slujba lor este orientată spre oameni. Și nu înseamnă doar a fi modele pasive, ci a purta mesajul mântuirii către oameni, a chema pe oameni la împăcarea cu Dumnezeu. Pavel nu predică pentru a impresiona oamenii sau pentru a se băga în seamă sau de capul lui. Nu, ci Pavel predică pentru a împlini slujba primită de la Domnul. Pavel trăiește pentru Dumnezeu și pentru oameni. Astfel încât orice face el, este din dragoste de Dumnezeu și pentru oameni. Motivația sa este așa de ancorată în această realitate astfel fie că își iese din minți, fie că rămâne întreg la minte, el o face de dragul lui Dumnezeu și a semenilor. Din perspectiva lumii și-a ieșit din minți și este un nebun. Din perspectiva lui Dumnezeu este întreg la minte și trăiește în frică de Domnul. Oricare ar fi eticheta ce i se pune, orice face Pavel face pentru Domnul. De unde acest foc din inima lui Pavel? De unde această trăire permanentă pentru Dumnezeu și pentru semenii? Răspunsul e clar: este un foc al iubirii:

- *Căci dragostea lui Hristos ne strânge (ne constrânge); fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.*

Hristos a murit din dragoste pentru Pavel. Pavel este copleșit de această iubire fără margini. Și o asemenea dragoste naște dragoste în cel iubit așa de mult. Dar Hristos nu a murit doar pentru Pavel ci pentru toți, și din aceeași mare iubire. Și atunci cel care îl iubește pe Hristos trăiește pentru Hristos, pentru ceea ce Hristos iubește, pentru ceea ce Hristos a murit. Cel care îl iubește pe Hristos nu poate trăi decât pentru mântuirea semenilor. Visurile și planurile personale devin un nimic. Mântuirea sufletelor eterne pentru care a murit Hristos, iată ce contează cu adevărat, iată adevărata miză! Scopul morții lui Hristos este să ne elibereze din robia sinelui. El a murit că să trăim cu adevărat, că să avem viața din Dumnezeu. Iar viața veșnică, adevărata viață înseamnă tocmai acest lucru, și anume: să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Hristos. Și pentru a fi ajutați în acest proces al eliberării de sine, Hristos moare și înviază pentru noi. Și dragostea Sa este așa de mare încât răspunsul

nostru nu poate fi decât dorința de a trăi pentru El. În fața iubirii Sale, a trăi pentru sine și nu pentru El, este un blestem, un lucru atât de urât și hidos, este realmente iadul. Dar să poți trăi pentru Hristos, să poți răspunde cu dragoste și mulțumire dragostei Sale, iată singura dorință a Celui care cunoaște dragostea lui Hristos. Iată de ce dragostea lui Hristos ne constrânge, căci ea este atât de mare încât nu poate să nu trezească în noi dragostea. Și aceasta pentru cei care cred dragostea Lui. Și Hristos ne oferă harul de a trăi pentru El și de a răspunde cu dragoste la dragostea Lui. Și ne dă slujba împăcării ca prin noi să fie mântuiți cei pentru care El a murit. Hristos ne oferă lucruri atât de semnificative din Împărția Lui. El ne implică în lupta pentru destinele eterne a celor pentru care a murit. Răspunsul nostru e real și semnificativ. Dacă Hristos ne-ar fi arătat dragostea Lui și nu ne-ar fi oferit posibilitatea reală să răspundem cu dragoste la dragostea Lui, atunci am fi fost cei mai nenorociți dintre oameni. Dar Hristos ne descoperă dragostea Sa și ne dăruiește bucuria, libertatea, harul posibilitatea de a răspunde cu dragoste la dragostea Lui luptând alături de El pentru o miză atât de mare: mântuirea sufletelor eterne pentru care a murit. Pavel cunoaște nu doar frica de Domnul, ci și dragostea de Domnul. Și în lumina acestei iubiri el nu mai cunoaște pe nimeni în felul lumii. El nu îi vede pe semenii prin criteriile lumii, criterii sociale, morale, economice. El îi percepe pe toți prin lumina crucii. Fiecare om cu care se întâlnește este în primul rând un suflet creat de Dumnezeu și pentru care Hristos a murit. Iată de ce Pavel se face robul tuturor. Pentru că el îi vede pe toți prin lentila crucii. El nu poate judeca, condamna, ignora, disprețui sau fi indiferent față de semenii. El nu mai cunoaște pe nimeni prin lentila firii pământești. El îi cunoaște pe toți prin lentila crucii. Iată, deci, o nouă resursă. El cunoaște nu doar dragostea lui Hristos pentru sine, cât și dragostea lui Hristos pentru semenii. El trăiește pentru ceilalți, căci îi vede prin lentila crucii.

În acest context apare celebrul verset:

- *Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile sunt noi.*

La ce se referă Pavel? Oare toate sunt noi? Oare nu rămânem în firea pământească, oare nu mai rămâne în noi omul cel vechi cu toate bolile și poftele lui, și oare acest om vechi nu mai face parte din noi după convertire? Da, din această perspectivă nu toate sunt noi. Toate vor fi noi la învierea din morți. Dar când rostește acest verset Pavel se referă la omul cel nou, după chipul lui Dumnezeu, care ia ființă în noi prin nașterea din nou. Chiar dacă este un izvor de viață în mijlocul unei mări a morții (omul cel vechi), acest om este NOU și CURAT, și este centrul de greutate al noii noastre identități în Hristos. Și acest om nou primește un fel nou de a cunoaște pe semenii, de a vedea lumea. Semenii nu mai sunt evaluați prin lentila subiectivă a firii pământești, ci prin lentila crucii. Cu siguranță că este o luptă să rămânem și să creștem în această nouă realitate din noi. Dar ea este o resursă minunată, căci este curată, de sus și ne împuternicește să trăim o viață nouă în lumina crucii și nu în lumina spiritului veacului. Acest fel de a privi lucrurile nu este de la Pavel, ci de la Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu și nu de la om. Pavel nu uită să arate spre Domnul. Pavel vorbește despre sine dar vrea ca privirile corintenilor să fie pironite asupra Domnului și nu asupra sa însuși. De aceea în mod repetat amintește că lauda sa este doar în Hristos, și că toate

performanțele sale apostolice sunt prin Hristos, sunt de la Dumnezeu și nu de la om. Și acest Dumnezeu:

- Mai întâi i-a împăcat pe ei cu Dumnezeu,
- Apoi le-a dăruit slujba împăcării, și
- Apoi le-a dăruit puterea să împlinescă această slujbă.

De aceea gloria nu poate fi a lui Pavel, ci doar a Domnului. Pavel este un păcătos ca și ei care a fost iertat, care a primit slujba și apoi puterea împlinirii slujbei. Și acest lucru este încurajator. Căci Dumnezeu poate face același lucru și prin noi. Dacă am rămâne cu privirile spre Pavel ne-am gândi că noi nu avem voința, ambiția lui etc., dar dacă înțelegm că Dumnezeu este totul în toți, înțelegem că tot ce era în Pavel era de la Dumnezeu. TOT și nimic de la el! Deci noi nu trebuie să venim cu nimic. Ba dimpotrivă, dacă recunoaștem că nu avem nimic este un avantaj, căci atunci puterea Domnului poate opera cu putere în noi. Totul vine de la Dumnezeu, și el este generos nu doar cu Pavel, ci și cu noi.

Să facem o scurtă recapitulare a resurselor spirituale care-l împuterniceau pe Pavel să trăiască o viață de biruință în Hristos:

- Acceptarea normalității suferinței în viața credinciosului
- Mângâierile prezente care însoțesc suferințele pentru Hristos
- Cunoașterea voii lui Dumnezeu, a căilor Împărăției și a tainelor Trupului în Hristos în amănunt: exemplificare prin cunoașterea nevoii de încurajare și a legii spirituale intitulată: fă economie cât se poate de mult la întristare!
- Conștiența războiului spiritual și a planurilor celui rău
- Conștiența faptului că Domnul poartă povara lucrării și Domnul îl poartă pe el pe umeri și nu invers.
- Slava slujbei primite
- Marea îndurare a lui Dumnezeu prin care a primit slujba apostolică
- Taina împlinirii slujbei: viața dăruită către corinteni prin suferințele lor
- Nădejdea învierii
- Slava viitoare amplificată de suferințele prezente
- Conștiența că este acasă și totuși departe de casă
- Trăirea permanentă nu în așteptarea morții, ci în așteptarea revenirii Domnului
- Trăirea prin credință și nu prin vedere

- Răsplata diferențiată
- Judecata viitoare
- Frica de Domnul
- Dragostea lui Dumnezeu pentru el arătată în moartea Fiului Său
- Dragostea lui Dumnezeu față de toți oamenii arătată în moartea Fiului Său
- Dragostea față de Hristos
- Conștiința puterii lui Dumnezeu prin Hristos care este totul în toți
- Încrederea nu sine, ci în Hristos care trăia în el
- Păstrarea unui duh smerit, zdrobit și îngenunchiat în fața crucii
- Acceptarea zdrobirii de sine, micșorării de sine prin suferință pentru ca Hristos să se poată manifesta cu putere prin el
- TOTUL este spre slava lui Dumnezeu!

Sunt două observații extrem de importante în legătură cu aceste resurse:

- a) Pavel avea mereu toate aceste resurse vii în mintea sa. Și de aceea fiecare zi a sa era o zi de biruință în Hristos. Toate aceste resurse activate simultan îi țineau motivația sus, și învingea atât suferința și oboseală cât și capcanele celui rău. Dar cum să ții vii în mintea toate aceste resurse simultan? Omului îi este cu neputință, dar Duhul Sfânt poate face acest lucru, și îl face în timp. El va lua pe rând fiecare resursă și ne-o va revela și ne va învăța să o folosim în momente de încercare. Și se va forma o deprindere sfântă de a păstra mereu acea resursă vie în minte. Și va face așa cu fiecare resursă în parte. Și apoi va aduce un moment de răscruce în viața noastră prin care ne va reaminti de toate aceste resurse pe care le va activa simultan. Și apoi, ne va împuternici să intrăm într-o măreață lucrare. Și apoi, în funcție de diferitele încercări el va activa în mintea noastră acea resursă de care avem nevoie mai mult în acel context. Deci toate resursele vor fi vii în mintea noastră, și Duhul le va păstra vii printr-un timp de părtășie zilnic cu Domnul și prin mângâierile prezente, și din aceste resurse vii din mintea noastră el va învia mai mult acea resursă de care avem nevoie în lupta spirituală prezentă. Astfel, uneori frica de Domnul ne ajută mai mult, alteori dragostea de Domnul, alteori slava viitoare, alteori cunoașterea în amănunt a voii lui Dumnezeu, alteori cunoașterea planurilor vrăjmașului ș.a.m.d. Și cu siguranță va continua și procesul întăririi fiecărei resurse, descoperindu-ne mai mult: frica de Domnul, dragostea lui Hristos, intensitatea războiului spiritual etc.

b) Nu găsim în aceste resurse lucrurile pământești, binecuvântările pământești. Da, mângâierile prezente pot lua forma unor binecuvântări pământești, dar Pavel nu ia o binecuvântare sau un context pământesc anume ca pe o resursă în sine. El așteaptă izbăvirea doar de la Dumnezeu și doar prin puterea lui Hristos. El nu așteaptă nici izbăvirea și nici răsplătirea din altă parte sau printr-un anume mod. De multe ori noi vedem izbăvirea prin ceva pământeasc, și anume: obținerea unui serviciu mai bun, depășirea unei crize financiare, nașterea unui copil, vindecare unei boli, construirea unei case, întemeierea unei familii, încetarea unui context de presiune, pedepsirea prigonitorilor, izbăvirea din temniță etc. Pavel nu își pune nădejdea în aceste răsplătituri sau izbăviri. El își pune nădejdea DOAR în Domnul. Domnul și doar Domnul este răsplătirea sa, izbăvirea sa, scutul său! El știe să trăiască și în belșug și în lipsă. El mulțumește lui Dumnezeu pentru izbăvirile pământești și pentru mângâierile prezente, dar Domnul este singurul Său sprijin, iar marea sa așteptare nu este legată de acest pământ, ci de atunci și acolo. Și de aceea, cel rău nu reușea să îl descurajeze pe Pavel. Pavel a acceptat adevărul dureros, că pe acest pământ poate fi încolțit de cel rău din toate părțile. Cu alte cuvinte, cel rău îi putea lua orice și putea aduce orice tip de suferință în viața lui. Pavel nu se lega de absolut NIMIC de pe acest pământ și era gata să renunțe la orice și să accepte orice tip de suferință. El nu avea un lucru despre care să zică: aceasta nu mi s-ar putea lua, sau de el Domnul nu va îngădui ca cel rău se atingă. Pavel nu avea nici un lucru despre care să nu poate spune: sunt gata să renunț la el de dragul lui Hristos. Pavel nu avea o așteptare sau un vis sau plan pământeasc care să îl țină rob și în teamă. În același timp nici nu era un depresiv, speriat sau pesimist. El știa în același timp că Domnul va da mereu sub diverse forme belșug de mângâieri prezente și că vor fi și perioade mai frumoase și mai liniștite pe acest pământ și că Domnul va pune limite suferinței și ispășirilor celui rău. El nu va îngădui mai mult decât poate duce omul. Pavel se bucura de ce avea, dar fără să își lege inima de ce avea. Astfel se bucura de creșterea în credință a tesalonicenilor, dar nu se lega în sine de această mângâiere. Dacă tesalonicenii renunțau la Hristos, Pavel se întrista, dar nu cădea de oboseală, ci continua cu elan alergarea. Este fantastic echilibrul preaiubitului apostol. Hristos îi era de-ajuns în toate pe acest pământ, încrederea îi era doar în Hristos, și marile sale așteptări erau dincolo și nu aici. Pavel deci nu avea nici un călcâi al lui Ahile, nici o fisură în armătură sau teologie. Pavel întărit de Hristos, nu avea nici un punct vulnerabil. Cel rău nu avea nici un domeniu din viața lui în care să lovească și să îl trântască la pământ. Da, îl lovea din toate părțile, Pavel suferea, dar nu putea fi doborât la pământ. El se încredea cu putere doar în Hristos, și Hristos îi era îndeajuns peste toate domeniile vieții lui. De aceea, el putea spune că în Hristos nu se teme de nimic și că poate TOTUL prin Hristos care îl întărește. Deci să privim adânc în inima noastră și să explorăm miturile intitulate: ce nu ar putea Domnul îngădui în viața mea, sau mai corect formulate: ce nu va îngădui celui rău să îmi facă sau să îmi ia. Și apoi să explorăm așteptările legate de acest pământ, lucrurile la care ținem prea mult și de care nu ne putem lipsi, visele pe care nu le-am îngenunchiat în fața crucii, domeniile în care încrederea noastră nu este doar în Hristos și în care Hristos singur nu ne este de-ajuns. Aceste domenii reprezintă fisurile armurii noastre, locurile unde suntem vulnerabili, și locurile în care vrăjmașul va ținti și ne va lovi. Și

avem un timp de har să îl lăsăm pe Domnul să ne dea vindecare înainte de lovitura vrăjmașului. Și dacă vom primi vindecarea înainte, lovitura celui rău nu ne va trânti la pământ. Va produce durere mare, dar nu ne va frânge puterea în drum. Dar dacă nu vom căpăta vindecarea în timpul de har, lovitura celui rău ne va doborî, ne va trânti la pământ. Și va fi mult mai greu. Vindecarea va veni după aceea, dacă ne vom pune Încrederea în Hristos și vom accepta pierderea suferită. Este mai înțelept să pierzi de la început TOTUL. Durerea tot va fi pe drumul pierderilor, dar nu ne va doborî. Domnul va lua rând pe rând fiecare astfel de mit sau vis sau fisură ca să ne vindece. El ne va așeza întâi în contexte în care se ne arate vulnerabilitatea. Va îngădui doar o presiune moderată în acel domeniu. Nu va îngădui ca lovitura mare să vină deodată. În contextele de presiune moderată El vrea să ne arate vulnerabilitatea și să ne motiveze să conlucrăm cu El la vindecare. Noi adesea ne bucurăm că acel context temporar de presiune medie a trecut și nu înțelegem mesajul de sus care spune blând: ai o fisură acolo! Trateaz-o înainte de clipa cea rea! Deci să privim la miturile sau visurile sau așteptările pământești din adâncul vieții noastre...și voi face o listă care ne poate ajuta să le descoperi....căci uneori sunt vise nerostite, dorințe ascunde sau temeri ascunse de care nu suntem foarte conștienți...

a) Bunuri

- Ce bunuri ai...cât ții le ele? Ai putea să trăiești doar cu Hristos și fără ele? Sau ți se par indispensabile? Sau crezi că Domnul nu va îngădui celui rău să se atingă de ele...Mașină, casă, cărți, suveniruri, haine, bani, un serviciu bine plătit cu care poți plăti ratele la bancă....o bicicleta, un ceas, o proprietate, un teren, o chirie bună, telefonul, internetul, provizii, economii pentru zile negre, asigurări, siguranță financiară, pâine și pentru ziua de mâine, propriile comentarii sau cărți scrise, cântecele compuse de noi, operele de artă făurite de noi, teza noastră de doctorat sau de licență din calculator și încă nedepusă la secreteariat, și putem continua. Cartea Iov ne arată că cel rău ni le poate lua pe toate într-o clipă, și că Domnul poate îngădui acest lucru. Cei prigoniți din istoria Bisericii ne arată același lucru. Este vreun lucru despre care să spunem: nu știu cum am putea trăi fără el sau nu știu ce m-aș face fără el sau mi se pare indispensabil sau pur și simplu refuzăm să ne gândim că ne-ar putea fi luat? Dacă da, acolo este o fisură, și cel rău va lovi și ne va hăitui exact acolo. Va aduce temeri, îngrijorări, pierderi chiar acolo...Și dacă în aceste contexte vom asculta de Domnul și vom lăsa ca doar Hristos să ne fie de-ajuns, vom căpăta vindecarea și eliberare. Nu vom mai fi șantajabili în războiul spiritual. Dar dacă ne vom ține cu mâinile de idoli noștri, prin ei cel rău ne va tulbura, defocaliza și descuraja în permanență.

b) Relații

- Este cineva apropiat, rudă sau prieten fără de care credem că nu putem trăi. Poate fi vorba de soț, soție, copil, părinte, pastor, lider, prieten, verișor....În

războiul spiritual cel rău se poate atinge de oricine de lângă noi și astfel oricine de lângă noi poate să moară, să fie lovit cu o boală, să sufere un accident grav, să rămână paralizat, să fie abuzat sexual, să i se întâmple ceva rău, să fie răpit, să fie torturat, să își piardă credința, să devină dușmanul și prigonitorul nostru, să își piardă mințile, să fie lovit cu tulburări de natură psihologică, să se sinucidă, să se împietrească și să ajungă în iad...Chiar, ce am face dacă toți prietenii noștri ar renunța definitiv la Hristos, și s-ar întoarce împotriva noastră? Istoria Bisericii ne confirmă toate aceste posibilități și distruge miturile: așa ceva nu s-ar putea întâmpla cu cei de lângă mine..Mitul e mai ușor de spart..de multe ori aducem ca argument pentru aceste mituri faptul că trăim în ascultare de Domnul....Acesta a fost și mitul lui Iov...Iov credea că din pricina ascultării de Domnul, el va fi scutit de asemenea suferințe extreme...Deci miturile sunt mai ușor de spart, mai greu este de acceptat aceste posibilități, dar pot fi acceptate prin punerea nădejzii doar în Hristos, că El ne este de ajuns, că El ne poate trece prin aceste încercări, și că răsplata noastră cea foarte mare e acolo și nu aici.

c) Vise, dorințe, planuri

- De genul: vreau neapărat să fac o carieră universitară, sau să devin pastor, sau misionar, sau un afacerist de succes, sau să mă căsătoresc până la vârsta de, sau să am neapărat măcar un copil, sau să finalizez studiile superioare, sau să iau permisul auto din prima, sau să merg neapărat în acea tabăra, sau să termin licența la timp, sau să iau doar note bune la școală, sau să nu pic nici un examen, sau să fiu apreciat și respectat de ceilalți.Vise mari sau mici, vise rostite sau nerostite. Nu trebuie să renunțăm total la ele, dar să le punem la picioarele Domnului și să spunem: chiar dacă nu se va împlini nici unul din ele, tot te voi lăuda, căci Tu îmi ești de-ajuns în toate și marea mea răsplata ești Tu în slavă la învierea morților.

d) Reputația noastră înaintea celorlalți

- Poate ținem la reputația noastră și nu am suporta să fim acuzați de hoție, de adulter, de necurății sexuale, de minciună, de faptul că ne-am lepădat de Hristos etc. Cel rău poate să ne însceneze orice și să devenim peste noapte condamnați cu dovezi incontestabile de absolut orice. Să ne aducem aminte de Iosif care a fost pedepsit ca violator deși el a fost un model de curăție în domeniul sexualității? Putem să conducem mașina și să ne sară un copil în față și să fim condamnați ca și criminali și să purtăm această etichetă toată viața. Și ce este mai dureros că cel rău îi poate convinge chiar pe cei mai apropiați că suntem hoți, curvari, criminali. Am putea trăi fără o reputație bună? Hristos ne este de ajuns? Credem că Hristos ne poate întări să trecem printr-o asemenea încercare?

e) Libertatea și independența noastră

- Poate ținem prea mult la libertatea și independența noastră...poate ne este teamă de închisoare, de pierderea libertății și independenței. Cel rău poate să facă astfel încât peste noapte să ajungem în pușcărie...Hristos ne va fi de ajuns acolo?Credem că el ne va putea întări și acolo?

f) Trupul și psihicul nostru

- Sănătatea și diferitele ei fațete, o bună funcționare a trupului nostru...oare ne-am putea lipsi de acest lucru...? la ce ținem mai mult? La vâz, la auz, la capacitatea de a vorbi, la mobilitatea membrelor, la starea de bine și lipsa de durere din organism, la o dantură bună, la abilitățile noastre sportive, la echilibrul nostru psihic, la memoria noastră, la controlul propriilor gânduri și emoții, la controlul funcțiilor de bază ale organismului, la pacea interioară, la somnul nostru, la lipsa unor dureri fizice intense? Cel rău se poate atinge de toate acestea și ne poate supune la orice tortură fizică sau psihică? Ne este teamă? Sau putem să ne punem încrederea în Hristos că El ne este de ajuns, și că El ne va întări și ne va ajuta să trecem prin toate acestea? Sau poate ținem la intimitatea și sexualitatea noastră și credem că cel rău nu se poate atinge de ea. Istoria bisericii spulberă și aceste mituri: creștinii au fost drogați și violați, creștinii au fost supuși torturilor în zonele intime și au rămas cu impotență sau disfuncții sexuale grave. Este Hristos suficient și aici să ne ajute să putem trece și să putem trăi și cu o sexualitate frântă și neîmplinită? Sau poate ne este teamă de tortura fizică spunând: aici nu vom rezista. Aici a început să cedeze Iov, iar cel rău știa prea bine: piele pentru piele. Oare ne putem încrede și aici că Hristos ne va fi de ajuns?

g) Neprihănirea noastră personală

- Sunt domenii în viața noastră despre care spunem: aici nu am păcătuit niciodată și nici nu aș putea vreodată să păcătuiesc. Constituie aceste domenii un pilon care sprijină imaginea noastră de sine și o neprihănire personală care ne face să ne vedem mai buni ca ceilalți sau având ceva merite de care Domnul ar trebui să țină cont? Dar dacă ai păcătui exact în acele domenii? Te-am mai putea ierta, iubi, accepta? Crezi că Dumnezeu te-ar mai putea iubi, ierta: Crezi că Biserica te-ar mai putea primi? Nu e nevoie să comitem acele păcate pentru a căpăta vindecarea. Este o cale mai bună: să acceptăm că în toate domeniile vieții am păcătuit deja, și am păcătuit așa de profund încât merităm doar iadul. Și totuși, Domnul ne iartă prin Hristos și ne iubește și ne dă binecuvântare chiar dacă nu merităm și nu vom merita nimic niciodată. Dacă vom primi vindecarea și smerirea în cămăruță, vom fi scutiți de căderi mai mari exact în acele domenii căderi

care să ne frângă neprihănirea personală și mândria și să ne deschidă ochii să vedem că de mult și foarte grav păcătuisem în acele domenii.

h) Tipuri de ispite

- Poate credem că sunt tipuri de ispite care pe noi nu ne vor vizita niciodată....sau poate că sunt ispite la care noi nu am putea face față? cel rău ne poate ispiti în toate chipurile. Însuși Isus a fost ispitit în toate felurile ca și noi. Nu a fost tip de ispitită care să nu-l fi vizitat pe Isus. Și el era cel fără de păcat. Oare ce ne face să credem că ar fi tipuri de ispite sau dorințe păcătoase de care noi să fim lipsiți? În timpul prigoanelor credincioșii au fost închiși în aceeași încăpere cu prostituate....Cel rău ne poate aduce în minte cele mai bizare dorințe, precum și cele mai cumplite hule adresate împotriva lui Dumnezeu. Și poate sunt ispite la care credem că nu am putea face? Dar putem noi accepta că prin orice am trece sau simți, Hristos ne va fi de ajuns, și El va fi tăria și sprijinul nostru?

i) Lumile spirituale

- Poate ne e teamă de lumile spirituale, de manifestarea lor pe pământ, de ce ar putea face? Dar fără să ne hazardăm spre bătălii care nu sunt ale noastre, credem noi că doar lui Dumnezeu i se cuvine teamă, și că el ne va proteja de cel rău, și că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre? Credem că, chiar dacă vom prinde vremea lui Anticrist, vom rămâne în picioare prin Hristos. Hristos ne va fi de ajuns și în cele mai întunecate vremuri ale istoriei?

j) Singurătatea

- Oare ne e teamă de singurătate? Singurătatea are multe forme. Singurătatea în forma ei cea mai cumplită este atunci când ești izolat fizic de toți semenii pentru multă vreme, și îi și simți departe pe cei apropiați. Și te simți atât de singur, și Îl simți și pe Dumnezeu departe...Și sunt creștini care au trecut pe acolo, gustând o înfimă fărâmbă din singurătatea trăită de Hristos pe cruce...și totuși au învățat că Hristos le este de ajuns și că îi poate trece și prin singurătate.

k) Mijloacele sau resursele spirituale văzute ca un sprijin în sine

- Domnul lucrează prin Cuvânt, prin timpul de rugăciune în cămăruță, prin timpul de dimineață cu Domnul, prin Biserică, prin frați, prin prieteni, prin ajutorul potrivit, prin familie, prin pastori, prin prezbiteri, dar ajutorul vine de la Dumnezeu. Dacă Domnul ne-ar lua una din aceste resurse, sau chiar toate, credem că El ne este de ajuns? Unii creștini au fost despărțiți ani de zile de scriptură, familie și părtășia frățească....Și au rezistat. Credem noi

că doar Hristos ne este de-ajuns și că toate aceste sunt mijloace prin care El lucrează, dar de care El se poate lipsi?

l) Temeri, fobii

- Poate ne e teamă de un animal, sau de înălțimi, sau să fim închiși într-un spital pentru boli mentale, sau de orice altă natură. Poate prigonitorii ne vor lovi chiar în aceste temeri...Credem că Hristos ne poate ajuta să biruim și că el poate birui și peste cele mai mari temeri ale noastre?

m) Viața

- Și în cele din urmă ni se poate lua chiar viața. Se spune că frica de moarte este rădăcina tuturor fricilor...ce vom face în fața morții? Ce gândim acum despre moarte?

n) Și multe altele....

- și multe altele pe care nu avem timp să le scriem acum sau pe care nu le conștientizăm...

Privind la toate acestea ne dăm seama că suntem foarte bogați și suntem încă bogați pe multe domenii din viața noastră. Dar Hristos trebuie să domnească doar El peste toate aceste domenii din viața noastră. În toate aceste domenii trebuie să ajungem la punctul în care să acceptăm și să credem că doar Hristos este de ajuns, că El ne va putea trece prin toate, și suplini orice pierdere sau lipsă din viața noastră? Cu siguranță că este un proces și avem nevoie de multe încercări și experiențe spre curățirea noastră în profunzime. Dar ferice de cel care acceptă aceste lucruri în cămăruță, căci astfel va fi scutit de anumite teascuri, și va trece mai ușor prin teascurile care nu pot fi ocolite. Poate în fața acestei liste experimentăm groază, nesiguranță, incertitudine totală. Funcționarea noastră în această lume are la bază mituri personale: acest lucru nu mi se poate întâmpla etc. și uneori chiar nu ni se întâmplă. Dar noi funcționăm astfel cu ajutorul miturilor, minciunilor și cu încrederea pusă în vizibil. Hristos vrea să funcționăm în această lume dar nu bazându-ne pe mituri, pe noi înșine, sau pe ceilalți, ci doar pe El. Și nesiguranța pe care o simțim e binevenită! Și neputința și groaza sunt și ele binevenite! Căci tocmai ele de care fugim și în fața cărora ne baricadăm cu mituri și minciuni, ele ne vor conduce către Hristos, și ne vor ajuta să ne punem încrederea în El și doar în El. Și va fi o trecere de la funcționarea pe bază de iluzii, mituri și încredere mincinoasă în sine, la funcționarea prin încrederea în Hristos. El va răscumpăra fiecare domeniu din viața noastră și va domni cu adevărat peste ele: peste somnul nostru, peste trupul nostru, peste timpul nostru de părtăcie, peste relațiile noastre, peste temerile și visele noastre, peste sexualitatea noastră, peste slujirea noastră, peste talentele și abilitățile noastre. În toate aceste domenii El mai întâi va frânge încredere idolatră în sine, în vizibil, în mituri, în orice altceva decât Hristos, și apoi ne va conduce doar către încrederea în Hristos, și acolo vom experimenta adevărata noastră libertate și adevărata noastră biruință. Și va fi o perioadă de criză în această trecere și chiar de disfuncționalitate. Căci odată ce renunțăm la mituri ne simțim aruncați în gol și știm să

funcționăm altfel. Dar încetul cu încetul învățăm ca în același domeniu să trăim prin Hristos. Un exemplu banal: conducem mașina fără teamă de accidente...nu am avut nici un accident și credem că nouă nu ni se poate întâmpla...sau chiar dacă afirmăm că ni se poate întâmpla în adâncul nostru e acea fabulă personală: la alții da, dar mie Nu! Și credem că atâta timp cât conducem prudent și cât trăim în ascultare de Domnul și ne rugăm la Domnul să ne protejeze de accidente totul va fi bine. Și suntem liniștiți la volan, dar până vine accidentul care ne distruge miturile pe care se baza liniștea noastră. Și atunci condusul devine un chin. Panica, teama ne inundă mereu. Știm că este posibil să fie din nou un accident. Și această teamă ne conduce către Hristos. Acceptăm că doar El ne poate proteja, dar și că orice va îngădui El este spre binele nostru. Și încetul cu încetul câpătăm din nou liniște și putem să ne bucurăm din nou de condus. Dar acum acest domeniu este răscumpărat de Hristos. Conducem pentru El și ne punem încrederea doar în El. Hristos vrea să pună stăpânire peste toate domeniile vieții noastre. Și le va lua pe rând. Dar există și efectul de halo. Și vindecarea în anumite domenii va grăbi sau genera și vindecarea în alte domenii. Și procesul durează de fapt toată viața, dar există totuși anumite momente de răscruce, bariere care sunt depășite și care ne propulsează ca pe apostoli sau ca pe Elisei de altădată în noi etape spirituale. Putem renunța la toate miturile noastre și să avem pace. Căci alegem să credem în Hristos, care Singur ne este de ajuns în toate, și prin care putem birui totul. Și nu trebuie să ne simțim tot timpul pregătiți să trecem prin ceva. Trebuie să adunăm cu Hristos și să ne punem încrederea în El și El ne va ajuta să trecem prin toate la momentul potrivit. Trebuie să ne și aducem aminte că Domnul pune limite celui rău, că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, că nu vom trece prin toate încercările posibile, că există și zile liniște, că orice ispitire este limitată în timp, că există și belșug de mângâiere acum și aici, că sunt zone ale vieții noastre în care cel rău nu va avea acces. Viața noastră e scurtă și unică. De aceea, la fel cum nu vom putea experimenta toate felurile de împliniri, nu vom putea experimenta nici toate tipurile de suferințe. E bine să păstrăm echilibrul. Să evităm și extrema miturilor, dar și extrema din care suferința este perceptuă mai mare decât este ea în realitate. Uneori ne e teamă de lucruri care nu se vor întâmpla niciodată în viața noastră. Deci, aici este echilibru: să accepți în mintea orice tip de atac, dar să nu te consumi și să nu te frământă cu acel atac până el nu vine. Știi că poate să vină, te pregătești, dar începi lupta DOAR dacă vine. Iarăși echilibrul, iarăși mersul pe sârmă, iarăși predispoziția noastră spre extreme, iarăși neputința noastră, și iarăși dependența noastră totală de Duhul Sfânt, lăudat fie Domnul în veci, Amin!

Deci, revenind la pasajul din 2 Cor.5:11-21, Pavel ne mai face cunoscut o resursă din spatele credințioșiei Sale, și anume dragostea lui Hristos, dragostea lui Hristos pentru el și apoi pentru semenii. Pornind de la această resursă el ne explică și specificitatea slujbei aspotolice și de ce este ea o slujbă aducătoare de neprihănire și nu de pieire ca slujba lui Moise. Slujba sa este orientată spre oameni, spre mântuirea oamenilor. Prin cruce, Hristos deschide o cale a împăcării cu Dumnezeu pentru toți oamenii. Acesta este mesajul pe care, ei apostolii, îl vestesc lumii. Deci a fi plăcut Domnului sau a fi găsit credincios în slujbă înseamnă a vesti cu îndrăzneală oamenilor mesajul crucii, mesajul împăcării cu Dumnezeu.

Prin ei, Dumnezeu Însuși îi roagă fierbinte pe oameni: În Numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu! Și în două versete extrem de profunde, Pavel le reamintește

corintenilor de ce Hristos, și nu Moise a adus Singur împăcarea cu Dumnezeu. Deși sunt doar două versete, ele sunt de o imensă complexitate teologică:

- *că, adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor...*
- *Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine....Domnul, în sfințenia și dreptatea Sa, nu putea ierta pur și simplu păcatul. De ce nu putea pur și simplu Dumnezeu ierta păcatul? El este Dătătorul Legii, El este Cel care definește ce este păcat și ce este curat. Nici noi, nici îngerii, nici demonii, nu puteau cere ispășirea păcatului prin moarte. Și probabil nici nu au cerut-o. Cu toate acestea, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu au cerut ispășirea păcatului prin moarte. De ce? Și acest lucru să coste moartea singurului Fiul al lui Dumnezeu? Cine este Dumnezeu? Cât de mare e dreptatea Lui? Cât de mare e sfințenia Lui? Cât de mare e demnitatea Sa? Cât de mare este conștiința valorii de Sine astfel încât pedeapsa implacabilă pentru cel care se răzvrățește împotriva Lui este iadul etern? Cine este acest Dumnezeu care când a fost vorba de păcat nu L-a cruțat nici măcar pe Fiul Său? Ce este păcatul înaintea Sa? Ce realitate hidoasă și groaznică este păcatul? Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării. El nu a plătit acest preț diavolului, nici îngerilor, nici conștiinței noastre. El a împăcat lumea cu Sine. Iar prețul plătit a fost atât de mare încât Însuși Fiul lui Dumnezeu în fața paharului nelegiurilor noastre s-a rugat cu lacrimi de sânge: ***Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!*** Dar nu a fost cu putință. Paharul TREBUIA sorbit. Aceasta era singură cale. Dumnezeu nu putea să ne accepte pe noi în prezența Sa dacă Hristos nu murea pentru noi. Dumnezeu nu era de acord, era total împotriva primirii noastre în prezența Lui, și aceasta în pofida dragostei Sale infinite pentru noi. Acesta este Dumnezeu în măreția sfințeniei Sale și în gloria dreptății Sale. Cine se poate apropia de acest Dumnezeu?

Noul Testament vorbește despre sacrificiul Fiului lui Dumnezeu pentru păcat. Cred că este singurul loc în care se folosește o expresie în care Mielul de Jertfă este Dumnezeu: Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Dar Dumnezeu nu L-a părăsit pe Fiul pe cruce tocmai din pricina păcatului? Dar oare păcatul purtat de Fiul nu a pus un zid de despărțire între El și Tatăl, și oare nu tocmai aceasta a fost pedeapsa (iadul) pe care El a purtat-o în locul nostru? Atunci în ce sens Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine? Singura interpretare care îmi vine în minte este că Dumnezeu Fiul era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Fiul era Dumnezeu, și tocmai pentru că era Dumnezeu a putut purta povara păcatelor noastre. Jertfa a fost adusă Sieși de Însuși Dumnezeu în Persoana Dumnezeului Fiul. Folosind această imagine Pavel vrea să sublinieze că Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării. Deci nu Tatăl era cel mânios, și Fiul cel plin de dragoste, iar Fiul a plătit Tatălui prețul răscumpărării noastre. Nu, ci Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării. Tatăl și Fiul una sunt. Dragostea și dreptatea locuiesc deopotrivă și la fel de mult și în Tatăl și în Fiul.

- *Pe Cel care nu a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Ce frază! Nimeni nu a putut scrie o astfel de frază, nimeni nu și-a putut închipui o astfel de afirmație. Hristos Fiul nu a cunoscut nici un păcat. Doar citind-o ne putem închipui câtă înțelepciune avea Pavel în cunoașterea tainei lui Dumnezeu, și cât de mare este taina crucii. Hristos a fost făcut de Dumnezeu păcat pentru noi. Jertfa a fost reală. Hristos și-a asumat vinovăția noastră la modul cel mai real. El S-a identificat cu toate păcatele noastre și cu toată vinovăția noastră ca și cum ar fi fost ale Lui. El S-a identificat cu noi înșine ne mai spune Pavel în Romani 6, căci păcatul nu poate fi despărțit de păcătos. Dumnezeu nu putea pedepsi pentru păcat un nevinovat, și nu putea da pedeapsa păcătosului unui om neprihănit. Și aici este taina crucii: Hristos a fost făcut păcat pentru noi. El S-a identificat cu noi înșine, cu păcatele și vinovăția noastră astfel încât acestea au devenit efectiv ale Lui, parte din El. El a fost făcut realmente păcat pentru noi. Deci, nu a fost ca și cum păcatele noastre ar fi fost ale Lui. Ci ele au devenit ale Lui, parte din El. El a devenit una cu păcatele noastre. El a fost făcut păcat. Oare ne închipuim ce a însemnat acest lucru pentru Cel care nu cunoscuse niciodată vreun păcat? Hristos era Dumnezeu și ura păcatul cu toată ființa Lui. De aceea a trăit în ascultare absolută de Dumnezeu și a urât păcatul până la moarte. Și deși a fost ispitit în toate felurile și în fiecare zi a vieții lui de însuși diavolul, cu toate acestea nu a cedat la nici o ispită. El a urât nelegiuirea și a iubit neprihănirea, așa cum spune Psalmistul. Și acum nu doar că a trebuie să se apropie de păcat, sau să îl atingă, sau să îl poarte pe umeri, ci a devenit una cu păcatul. Și păcatul i-a invadat ființa la fel cum ne-a invadat nouă ființă când am păcătuim. Când facem un păcat, păcatul nu se așază pe noi, el devine parte din noi și ne invadează întreaga personalitate și întreaga ființă. La fel cum atunci când mâncăm un aliment, alimentul devine parte din trup, la fel păcatul se unește cu personalitatea noastră întinând și influențând fiecare particică din sufletul nostru. Hristos a fost făcut păcat pentru noi. El a devenit una cu păcătoșii și cu păcatele lor. Să ne gândim la o fecioară curată și inocentă, și pură care este violată cu brutalitate de un obsedat sexual. Ce simte ea nu reprezintă nici o mică fărâmbă infimă din ce a simțit Hristos când a fost făcut păcat pentru noi. Și dacă se făcea una cu un singur păcat, tot ar fi fost groaznic și ar fi îndurat iadul pentru el. Dar Hristos s-a făcut una cu toate păcatele omenirii. Acum cel mai mic și neînsemnat păcat în ochii noștri este cumplit de hidos, groaznic și vrednic de pedeapsa în ochii sfințeniei lui Dumnezeu. Dar Hristos a fost făcut una cu toate păcatele omenirii. Și sunt păcate, pe care chiar noi, cei păcătoșii și obișnuiți cu mocirla, nu suportăm să le auzim măcar. Cum a fost pentru Hristos să se unească cu toate păcatele omenirii? Oare putem auzi sfâșierea sufletului Său preacurat și sfânt? Și după această unire, Tatăl Însuși L-a părăsit, Și-a ascuns Față, Și și-a revărsat mânia Sa eternă asupra Lui. Închipuiți-vă chinul etern trăit de un singur păcătos. Hristos a purtat acest chin etern. Dar nu doar a unui sigur păcătos, ci a tuturor păcătoșilor. Să ne gândim ce ar însemna iadul pentru noi: cum am sta închiși pentru totdeauna în temința formată de păcatele noastre, și în acel întuneric total, fără să simțim nimic din prezența și dragostea și acceptarea lui Dumnezeu, ci permanent apăsăți de condamnarea și mânia Sa, și toate păcatele noastre strigând în lumina sfințeniei lui Dumnezeu cât de vinovați suntem și cât de mult merităm ceea ce trăim. Și bineînțeles faptul că acum puteam fi fericiți în prezența lui Dumnezeu, dacă alegeam să ascultăm de El. Și conștientizând că suferința va fi pentru totdeauna, și nu mai

este nici o cale de ieșire, și că suferința nu se va diminua, ci va crește mereu și mereu. O durere mică, dacă este eternă, este cumplită. Dar acolo vor fi dureri atât de intense, și acestea nu doar că vor fi eterne, dar e posibil să fie și crescânde. Și nu va fi clipă de odihnă sau răgaz. Și să revenim la noi, cum toate păcatele pe care le-am făcut și pe care le cunoaștem vor sta acolo în toată hidoșenia lor și vor arăta cu degetul împotriva noastră, și nu doar conștiința noastră se va acuza, ci vom fi striviți de Însăși acuzarea Dreptului Judecător. Și grozav lucru este să cazi în mâinile Lui! Tot acest iad etern Hristos la parcurs, la trăit pe cruce. El a stat în mod etern închis în temnița păcatelor noastre și a trăit povare eternă a mânie și condamnării și absenței lui Dumnezeu. Și a parcurs acest chin etern pentru fiecare păcătos în parte. Și, Doamne, mulți păcătoși au mai fost pe acest pământ! Și El fiind veșnicia însăși a putut înghiți în Sine iadul etern. Cred că suferințele lui Hristos pe cruce au fost eterne, căci El nu a luat doar o părticică din pedeapsa meritată de noi, ci întreaga pedeapsă. Or, pedeapsa meritată de noi, era iadul etern. Deci Hristos a luat iadul etern asupra Lui. Fiecare din noi am construit prin păcatele noastre o temniță eternă în iad, în care să fim închiși pentru totdeauna. Închipuiți-vă cum ar arăta iadul. Nu știu exact câți oameni au trăit și câți vor mai trăi pe acest pământ... Să spunem că e vorba de o sută de miliarde. Închipuiți-vă un șir de o sută de temnițe sub formă de labirint. Pereții formați din păcatele oamenilor. Și când un păcătos intră în temnița-labirint a păcatelor sale, el este împins de pereți înainte spre capătul labirintului, și cu cât înainta mai multă vinovăție, mai mult chin, mai multă goliciune, mai multă zdrobire, mai multă singurătate, mai multă rușine, mai mult regret, și glasul păcatelor se aude din ce în ce mai tare. Și labirintul este fără sfârșit. Și cel păcătos știe acest lucru. Hristos pe cruce, a luat fiecare labirint în parte și l-a parcurs până la capăt, până la capătul de neatins, până la capătul lui etern, Și a luat primul labirint și l-a parcurs, și a luat și al doilea, și al treilea...și toate acele păcate erau ale Lui, și toate acele temnițe erau ale Lui...și El s-a identificat cu fiecare din noi parcurgând labirintul pedepsei eterne. Și la un moment dat a ajuns la labirintul pe care scria Iulian Ghica. Era labirintul adus în ființă de păcatele mele. Și toate păcatele mele erau acolo, și nu lipsea nici unul, și acum erau în toată hidoșenia și grozăvia lor. Și cele mai mici greșeli erau asemenea unui monstru mai mare decât muntele Himalaya. Și m-am văzut pe mine aruncat de Însuși Dumnezeu în acel labirint. Și am văzut cum parcurgeam labirintul zdrobit de o suferință insuportabilă care totuși nu mă zdrobea sau nu mă distrugea așa cum aș fi dorit. Rușinea, singurătatea, goliciunea, regretul, inutilitatea, mânia lui Dumnezeu, vinovăția, scârba de sine, toate erau acolo în mine și se amplificau mereu, și am înaintat mereu spre hăul fără sfârșit al labirintului...și a trecut o eternitate, și au trecut două eternități și mă tot afundam într-un întuneric și într-un chin și mai mare...și deodată viteza cu care parcurgeam labirintul a crescut, dar și durerea a crescut, și parcurgeam labirintul cu o viteză incredibilă, dar simțind fiecare strop de durere la fel de intens ca și cum aș fi parcurs labirintul în ritmul inițial, și cu această viteză copleșitoare am parcurs hău după hău, veșnicie după veșnicie, veac după veac, eternitate după eternitate...până când viteza a devenit atât de mare încât a lăsat eternitatea în urmă, și a atins capătul de neatins al labirintului și a ieșit din labirintul fără capăt și fără sfârșit...Și am murit moartea eternă a labirintului, și am ispășit pedeapsa eternă pe care am meritat-o...și am murit sub mânia lui Dumnezeu la capătul labirintului. Dar la capătul labirintului mai existam totuși, mort cum eram Și nu mai eram vinovat de nici un păcat, și temnița păcatelor nu mai era. Pedeapsa fusese ispășită. Și hainele mele erau albe, mai albe ca zăpada, și Dumnezeu mi-a suflat în nări suflare de viață. Era viața! Viața din

Dumnezeu! Și m-am ridicat. Și Dumnezeu mă privea cu atâta dragoste și bucurie și acceptare. Era ca și cum aceea era prima clipă a existenței mele. Nu făcusem nimic rău, și nimic neplăcut înaintea Lui. Eram fără pată înaintea Lui. Și El nu mă condamna cu nimic. De-abia mă născusem. Eram o făptură nouă. Era prima mea clipă de viață, de existență. Și cine ar putea acuza pe cineva alb ca neaua, adus în ființă prin suflarea de viață și prin voia Creatorului? Totul era nou, și toate cele vechi s-au dus ca și cum nu ar fi existat niciodată. Și mă priveam pe mine alb ca neaua și plin de viață, și labirintul nu mai era, de fapt nici nu existase vreodată....Și eram total nedumerit. Și atunci, acel Iulian nou îmbrăcat în haine albe s-a apropiat de mine...Și m-am aruncat înaintea lui ca să mă închin..dar el m-a ridicat în picioare și m-a întrebat: înțelegi tu ceva din toate acestea? Și am răspuns: Nu, nu înțeleg nimic...Și el mi-a zâmbit și cu lacrimi în ochi mi-a răspuns: Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine....Și am privit la mâinile lui și pe mâini era o mică rană sub formă de labirint...Și am întrebat din nou: ce este cu acest semn. Și El mi-a răspuns din nou: Ai fost răstignit împreună cu mine, și acum trăiești, dar nu mai trăiești tu ci Eu trăiesc în tine....Și au început să curgă lacrimi pe ochii lui, și au început să curgă lacrimi și în ochii mei...și lacrimile mele s-au îmbrățișat cu lacrimile lui și lacrimile s-au strâns laolaltă apropiindu-ne unul de altul, mîna mea de mîna lui, piciorul meu de piciorul lui, fața mea, de fața lui, pieptul meu de pieptul lui...Și am devenit una...Și când mă tot întrebam cine era de fapt cel cu care vorbisem...Mi-a venit un gând...Și am privit spre mână...dar semnul nu mai era acolo...

Nu, nu vom înțelege niciodată nici taina crucii și nici cât a pățimit Hristos pentru noi. Veșnicia toată e prea scurtă pentru a putea măcar degusta cât de puțin din această taină...Pavel a avut revelația lui Isus Hristos, și revelația Evangheliei. Nu știu ce a însemnat acest lucru, dar cred că a fost prin Duhul acolo la cruce să asiste la răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Și acolo la cruce a văzut mai mult decât au văzut ceilalți apostoli care fuseseră fizic lângă cruce. Cortina vizibilului a fost dată la o parte și Pavel a putut vedea ceva din ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo...De aceea, Pavel nu se putea lăuda cu nimic altceva decât cu crucea lui Hristos. De aceea, dragostea lui Hristos îl constrângea. De aceea, în lumina suferințelor lui Hristos, suferințele Sale erau așa de mici. Dar mai ferece de cel care nu a văzut și a crezut. Mai ferece de cel care vede cu ochii minții crucea. E tot prin revelație, e tot prin Duhul. Dar cu toate acestea este ca și cum nu s-a văzut.

Hristos a devenit păcat iar noi am devenit neprihănirea sau dreptatea lui Dumnezeu în El. El, neprihănirea lui Dumnezeu, a devenit păcat, iar noi păcătoșii am devenit neprihănirea lui Dumnezeu. Ce schimbare de identitate! Noi, păcatul, am devenit dreptatea, neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă ești în Hristos, și cineva te întreabă cine ești, răspunsul corect este: eu sunt neprihănirea sau dreptatea lui Dumnezeu. Nu doar că noi suntem socotiți neprihăniți sau dreپți, dar noi suntem însăși dreptatea Dumnezeului Preasfânt. Hristos a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire, și răscumpărare. Noi suntem uniți cu Hristos, și natura Lui devine a noastră. Noi suntem făcuți părtași firii dumnezeiești, natura noastră este natură divină. Noi astfel suntem neprihănire și dreptate divină. Reabilitarea demnității noastre este deplină, totală, desăvârșită. Căci în termeni de statut, poți aspira să fii mai mult decât însăși dreptatea și neprihănirea Dumnezeului Preasfânt. Este ca și cum

Dumnezeu ar avea niște oaspeți și ar vrea să le descopere cum arată dreptatea și neprihănirea Lui. Și atunci îi invită să privească spre noi. Noi suntem neprihănirea lui Dumnezeu în El. Neprihănirea lui Hristos ne este dăruită nouă. Viața noastră păcătoasă a fost îmbrăcată de Hristos, ca viața sa preasfântă să ne fie dată nouă. Și Hristos trăiește acum în noi și împlinește voia lui Dumnezeu. Și la finalul vieții toate faptele noastre rele vor fi uitate, și când vom privi înapoi vom vedea doar faptele bune făcute de noi în Hristos. Este ca și când ai privi acum înapoi spre viața ta nu ai vedea doar lucrurile bune făcute de Hristos. Trecutul nostru este strâns legat de identitatea noastră. Și atunci, acolo în slavă, în memoria noastră cu privire la ce am făcut noi, va fi doar ceea ce Hristos a făcut desăvârșit în noi. Doar atât vom vedea noi, doar atât vor vedea și ceilalți și doar atât va vedea și Dumnezeu. Doar pe Hristos, care a trăit pe pământ în noi și care a făcut doar voia lui Dumnezeu. Și de fapt așa ne și vede acum Dumnezeu în Hristos, și așa trebuie să ne vedem și noi în Hristos. Dar toți vom ști că acest lucru este doar prin Hristos. Atât noi, cât și Dumnezeu, cât și lumile cerești vom ști că această nouă identitate are la bază răstignirea și învierea noastră cu Hristos. Vom ști că am fost păcătoși și că Hristos a murit pentru noi, dar nu vom mai simți nici un strop de vină sau rușine și aceasta în prezența Celui Preasfânt a cărui mâini vor purta o eternitate semnele cuielei. Vom conștientiza harul și bunătatea lui Dumnezeu, dar fără a putea fi chinuiți sau condamnați măcar o fărâmbă de amintirile păcatelor noastre hidoase. În mic degustăm această minune acum și aici. Dar atunci va fi trăită din plin în trupurile de slavă pregătite de Dumnezeu pentru noi. Jertfa a fost atât de desăvârșită încât noi, păcătoșii, devenim în Hristos dreptatea lui Dumnezeu. Și Pavel vorbește la prezent. Deci chiar acum, când mai suntem încă în firea pămîntească, SUNTEM ÎNSĂȘI dreptatea lui Dumnezeu. Pentru că suntem una cu Hristos, pentru că suntem îmbrăcați cu Hristos, pentru că Dumnezeu când privește spre noi îl vede pe Hristos.

Pavel le aduce aminte de cruce, nu doar pentru a le reaminti mesajul propovăduirii lor, ci și de resursa crucii care revelează acea dragoste care constrânge. Pavel îi era plăcut lui Dumnezeu nu ducând doar o viață morală, ci iubind oamenii, dăruindu-se semenilor. Și el iubea oamenii nu doar comportându-se frumos cu ei, ci vestindu-L pe Hristos, chemându-i la împăcarea cu Hristos. Și atacurile celui rău veneau cel mai adesea tocmai prin acești oameni, prin prigonirile lor, prin laudele lor, prin căderile lor, prin dualitatea lor, prin împietrirea lor, prin ispitirile revărsate, prin slăbiciunile lor, prin bolile lor spirituale. Și totuși Pavel continua să trăiască pentru ei și să sufere pentru ei. Căci dragostea lui Hristos îl constrângea, îl împuternicea. Pavel nu fugea de oameni, ci alegea să rămână printre ei și să sufere pentru ei. Faptul că i se răspundea cu rău la bine, cu nrecunoștință la jertfă, nu îl descuraja pe Pavel. Căci El privea la cruce, la ceea ce Hristos făcuse pentru el, și îmbătat de iubirea lui Hristos slujea în continuare. Cunoașterea crucii lui Hristos este o resursă indispensabilă pentru cel care vrea să trăiască o viață de biruință în Hristos. Ea nu poate lipsi din armătură. Trebuie să fim atât de copleșiți de taina și slava crucii încât să ajungem să spunem ca Pavel: singurul lucru cu care ne putem lăuda sau pe care îl putem lăuda este crucea lui Hristos, cruce prin care noi suntem răstigniți față de lume, și lumea față de noi.

6:1 ne reamintește că Pavel nu spunea toate aceste lucruri doar pentru a se apăra sau a-i ajuta pe corinteni să răspundă martorilor mincinoși, ci pentru a se da o pildă pe care frații

din Corint să o urmeze. Ca unii care lucrau împreună cu Dumnezeu, ca unii care erau împuterniciți de Dumnezeu să ducă oamenilor mesajul mântuirii, ca unii care aveau o asemenea autoritate, îi sfătuiau pe corinteni să facă așa încât să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Deci înțelegem că mesajul Evangheliei era rostit de Pavel atât pentru cei necredincioși cât și pentru cei credincioși. Cei necredincioși trebuiau să ajungă la credința în Hristos, iar cei credincioși să persevereze în credința mântuitoare. Iar cei credincioși se aflau în pericolul de a primi în zadar harul lui Dumnezeu. Și aceasta pentru că se poate cădea din acest har, și atunci primirea lui a fost în zadar. Pavel aduce un citat din Isaia 49. Robul Domnului a fost ajutat de Domnul în ziua mântuirii lui, ca și El să mântuiască Neamurile și apoi pe Israel la vremea mântuirii lor. Când a fost la strâmtorare Robul Domnului a fost izbăvit de Domnul. Și apoi a fost El făcut Mântuitor al Neamurilor și al lui Israel ca la vremea strâmtorării lor, Robul Domnului să îi izbăvească. Și această misiune Robul Domnului o împlinește în primă fază prin Biserica Sa de pe pământ, după cum interpretează același Pavel același pasaj din isaia 49 în Fapte 13:46-48. Domnul a adus mântuirea Robului Domnului ca El să o poată da mai departe și altora. La fel cei răscumpărați au primit harul lui Dumnezeu pentru a-l da și altora. Rămânem în acest har în măsură în care îl dăm mai departe. Creștem în acest har în măsura în care îl dăm mai departe și altora. Adică în măsura în care ne împlinim cu credincioșie slujba împăcării care, deși a fost dăruită în primul rând apostolilor, și corintenii erau chemați să fie părtași la ea. Și corintenii dădeau mai departe harul mântuirii în măsura în care urmau pilda credincioșiei apostolilor. Și această credincioșie este detaliată în versetele următoare, adică în 6:3-10.

Dacă până acum Pavel a insistat pe credincioșia lor în ce privește propovăduirea mesajului, și în rezistența la suferință și oboseală, acum Pavel insistă pe credincioșia lor în întruparea mesajului. Pavel a primit slujba împăcării, slujba propovăduirii crucii. Pavel nu compromite mesajul și continuă să îl proclame în mijlocul împotrivirilor și nu renunță și nu cade de oboseală în pofida prigoanelor și suferinței. Și el ne descoperă și resursele care îl motivează și îl împuternicesc să reziste. Acum Pavel ne explică faptul că parte din slujbă, din credincioșia față de slujbă este și întruparea mesajului:

- *Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire pentru ca slujba noastră să fie defăimată. Ci în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu.(6:3)*

Resursele despre care am vorbit până acum nu erau folosite doar pentru a nu cădea de oboseală și a rezista să propovăduiască un mesaj în mijlocul împotrivirilor. Resursele despre care am vorbit îi împuterniceau să trăiască mesajul propovăduit, să Îl întrupeze pe Hristos. Mesajul lor avea impact pentru că ei îl trăiau. Cum am comentat în studiul pe 1 Tesaloniceni: Pavel era una cu Evanghelia, Pavel trăia Evanghelia, Pavel era Evanghelia. Evanghelia este o Evanghelia a harului. Nu trebuie să ajungem la înălțimea apostolică ca să o vestim. Trebuie să o vestim chiar dacă viața noastră este imperfectă, chiar dacă am făcut greșeli, chiar dacă am dat demonilor și oamenilor motive să defaima slujba noastră sau se poticnească în ea. Vom recunoaște acele greșeli și vom vesti harul adus de Evanghelia, har de care noi suntem cei care beneficiem întâi. Dar Evanghelia nu este doar vestea iertării, ci și vestea transformării noastre. Viața noastră nu trebuie să reflecte doar dimensiunea iertării, ci și dimensiunea

schimbării și transformării. Și aici este o competiție spirituală teribilă. Pe măsură ce ne vom lăsa transformați de Evanghelie, în această măsură ea va avea impact. Paradoxal, deși noi nu trebuie să arătăm spre noi înșine, și trebuie să ne prezentăm ca cei dintâi păcătoși care am primit prin har și împăcarea și slujba împăcării, cu toate acestea, evanghelia noastră va avea impact în măsura în care o vom trăi, în care Îl vom întrupa pe Hristos, în măsura în care vom crește în asemănare cu El. Da, vestim Evanghelia de unde suntem și trebuie să o proclamăm în pofida greșelilor și căderilor noastre. Dar trebuie să știm că impactul propovăduirii va crește în măsura în care nu vom mai da nimănui nici un prilej de poticnire sau defăimare, în măsura în care ne vom arăta în TOATE privințele niște slujitori ai lui Dumnezeu. Noi suntem ambasadorii Săi pe pământ. Oameni deci se așteaptă să Îl vadă pe Domnul în noi. Și vor fi foarte derutați când vor fi disonanțe între ce propovăduim și ce vestim. Nu vorbim de perfecțiune și despre o viață fără păcat în lumina standardelor sfințeniei Sale, ci de o viață de biruință în Hristos în care nici un om nu poate găsi o pricină de poticnire sau vreun prilej de defăimare. Orice disonanță dintre ce vestim și ce trăim este o pricină de poticnire pentru oameni sau un prilej de defăimare. Faptul că recunoaștem aceste disonanțe și ne cerem iertare pentru ele, atenuează din disonanțe dar nu le anulează. Pavel atinsese un asemenea nivel de credincioșie încât el putea spune: noi nu dăm NIMĂNUI NICI UN prilej de poticnire....cu alte cuvinte față de toți oamenii cu care au intrat în contact au depus o mărturie ireproșabilă. Pavel nu doar că nu renunța la slujbă și nu cădea de oboseală, dar își împlinea slujba cu o credincioșie ireproșabilă. El are atent la fiecare detaliu al slujbei și în orice context se afla și în orice interacțiune umană, el se comporta ca un slujitor al lui Dumnezeu. Între viața sa și statutul de vrednic slujitor al lui Dumnezeu nu era nici o disonanță. De aici puterea provăduirii sale. Noi nu vestim un mesaj magic ci o persoană, adică pe Hristos. De aceea nu formularea cât mai corectă a mesajului va produce minuni, ci întruparea lui Hristos pe pământ. Pavel le cere corintenilor să le urmeze exemplul, să fie în continuă creștere în asemănare cu Hristos și să îndepărteze încetul cu încetul orice disonanță dintre trăirea lor și mesajul propovăduit de el. Care lucruri, reacții, slăbiciuni din viața ta sunt încă în disonanță cu mesajul Evangheliei și reprezintă un prilej de poticnire pentru oamenii care te înconjoară?

Pavel ne vorbește despre o viață de biruință în Hristos, de constanță în ascultare, lipsită de înfrângeri rușinoase care ar putea fi o pricină de defăimare a slujbei lor. Și el îi îndeamnă pe corinteni să îi urmeze pilda! Deci se poate! Se poate trăi o viață de biruință în Hristos al cărui rod este o mărturie fără cusur față de frați și față de necredincioși. Nu înseamnă a avea o viață perfectă, desăvârșită sau fără păcat. O astfel de perspectivă sau un astfel de vocabular nu este folosit de Noul Testament. Noul Testament vorbește despre un proces de creștere, de vindecare și curățire în care se poate mereu mai bine și mai mult. Dar în acest proces se poate umbla într-o constanță în Hristos care să aducă lumii o mărturie minunată, adică o mărturie care să nu ofere nimănui nici un prilej de poticnire. Evanghelia lui Hristos a adus biruință în Pavel în toate domeniile vieții, personalității și luptei spirituale. El nu dă NIMĂNUI NICI UN prilej de poticnire, și în TOATE privințele se arată fiind un vrednic slujitor al lui Dumnezeu. Deci, privind la reușita lui Pavel, putem fi siguri că Evanghelia are putere să aducă vindecare și biruință în toate domeniile vieții. Pornim de unde suntem, avem răbdare cu noi înșine, dar trebuie să țintim spre felul de viață creionat de Pavel.

Trebuie să descoperim toate resursele Evangheliei și să le lăsăm să aducă viață și vindecare peste toate domeniile vieții noastre.

Un rod fundamental al Evangheliei în viața noastră prin care să fim împuterniciți să ducem o viață de biruință este RĂBDAREA. Acesta este primul lucru pe care îl menționează Pavel:

- Prin MULTĂ RĂBDARE

- În necazuri,
- În nevoi,
- În strâmtorări,
- În bătaii,
- În temnițe,
- În răskoale,
- În osteneli,
- În vegheri,
- În posturi

Răbdarea în diferite necazuri și încercări este primul element care ne califică drept vrednici slujitori ai lui Dumnezeu. Toți sfinții din vechime au avut nevoi e de răbdare, și mulți au căzut sau s-au clătinat pentru că și-au pierdut răbdarea. Ispita trebuie răbdată. Și pentru că sunt multe ispite, e nevoie de multă răbdare. Răbdarea este capacitatea de accepta un context de presiune fără a reacționa sau acționa împotriva lui Dumnezeu sau împotriva semenilor. Pavel răbda necazurile, nevoile, strâmtorările, bătaile, temnițele, răskoalele, osteneile, vegherile, posturile FĂRĂ să renunțe la propovăduirea Evangheliei, fără să ceară sau să se răzvrătească împotriva Domnului, fără să reacționeze în mod ostil față de prigonitori, vrăjmași sau frați. Un vrednic slujitor al lui Dumnezeu este plin de răbdare, și tocmai prin această răbdare el arată că este un om al lui Dumnezeu. Căci un om al lui Dumnezeu crede că orice context este îngăduit de Dumnezeu cu un scop, și de aceea nu se răzvrătește și nici nu ceară împotriva lui Dumnezeu. Un om al lui Dumnezeu se teme de Domnul și prețuiește relația cu Domnul mai mult ca orice. De aceea, răbdă ispita și nu comite compromisul spre care este împins de contextul de presiune. Omul lui Dumnezeu primește de la Dumnezeu toate lucrurile, și astfel nu reacționează față de semenii în contextele de presiune. El nu reacționează nici față de cei care generează acest context de presiune și nici nu își varsă frustrările față de frații apropiați. Pavel vede dincolo de semenii. El știe că în spatele lor este cel rău, dar că în cele din urmă Domnul îngăduie acel context în viața lui. Și Pavel crede că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. De aceea se încrede în Domnul și nu reacționează față de semenii. Încrederea în atotînțelepciunea și

dragostea celui care orchestrează toate spre binele lui, îl ajută să topească orice frustrare și tensiune, și de aceea el nu reacționează față de cei apropiați în contextele de presiune. El nu își varsă tensiunile interioare asupra semenilor, ci el le varsă înaintea Domnului și le topește prin puterea credinței. Ca unul care a beneficiat de răbdare din partea lui Dumnezeu, are și el răbdare cu semenii. Chiar dacă frații învață greu calea și tot dau înapoi asemenea corintenilor, Pavel nu își pierde răbdarea. El are răbdare, căci știe că și Cel de sus a avut și are o mare răbdare față de sine.

Răbdarea este cea care ne împuternicește să așteptăm până la finalul poveștii, să așteptăm izbăvirea adusă de Domnul și să nu apelăm la false izbăviri. Răbdarea este cea care stăvilește răul stârnit în noi de contextele de presiune și suferință, și care face posibilă revărsarea binelui. Deci MULTA RĂBDARE blochează revărsarea firii pământești și face loc revărsării chipului lui Hristos:

- Prin curăție
- Prin înțelepciune
- Prin îndelungă răbdare
- Prin bunătate,
- Prin Duhul Sfânt,
- Printr-o dragoste neprefăcută,
- Prin cuvântul adevărului,
- Prin puterea lui Dumnezeu,
- Prin armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea

Prin curăție

Pavel nu este doar un stoic care nu reacționează și nu renunță în contexte de presiune prin multă răbdare. Multa răbdare și controlarea recțiilor firești este doar primul pas care face posibil al doilea pas. În aceste contexte, prin Pavel, se revărsă mireasma lui Hristos către oameni. Pavel trăiește în curăție în contextele de presiune. El, cum am spus, nu reacționează ostil nici față de Dumnezeu, și nici față de semenii, și nici nu apelează la compromisuri sau la false izbăviri pentru a ieși din contextul de presiune. El rămâne în curăție.

Prin înțelepciune

El rămâne și în înțelepciune. El nu rămâne pasiv în contextele de presiune. El este activ și ia decizii. Înțelepciunea se traduce ca și capacitatea de a lua deciziile bune și plăcute Domnului în contextele particulare ale vieții. Înțelepciunea este cea care ne ajută să înțelegem contextul particular prin care trecem și ne deschide ochii să înțelegem care este voia lui

Dumnezeu acum și aici, ce este mai bine pentru noi și pentru cei din jur. Pavel lua diverse decizii în mijlocul prigoanelor. Uneori fugea în altă cetate, alteori rămânea în contextul ostil în pofida împotrivirilor, alteori mergea spre o cetate chiar dacă știa că acolo va fi prigonit. În aceste decizii se oglindea înțelepciunea divină. Un slujitor al lui Dumnezeu își păstrează luciditatea și discernământul spiritual în cele mai dificile contexte. Viața lui Pavel era presărată de primejdii la orice pas. Și la orice pas trebuia să ia decizii cu impact asupra vieții sale și asupra vieții celorlalți. Și pentru a lua deciziile bune, avea nevoie de înțelepciune. Înțelepciunea divină se manifesta prin Pavel din belșug în toate aceste contexte dificile.

Prin îndelungă răbdare

Vorbeam adineauri despre importanța răbdării. Răbdarea este ingredientul vital care face posibilă manifestarea celorlalte fațete ale neprihănirii cristice. Dar iată că Pavel se întoarce repede la răbdare. De data aceasta el vorbește despre îndelunga răbdare. Multa răbdare deschide calea către îndelunga răbdare. Reluarea elementului răbdării, și amplificarea lui prin trecerea de la multă răbdare la îndelungă răbdare nu face decât să accentueze importanța cheie a răbdării în lupta spirituală. Răbdarea este un element cheie deoarece mireasma lui Hristos trebuie să se reverse prin noi către ceilalți în contexte de presiune. Aceste contexte sunt generate de împotrivirile celui rău, dar au și rolul să desăvârșescă chipul lui Hristos în noi prin curățire, vindecare, modelare interioară. Dumnezeu se așteaptă de la noi să transmitem mireasma lui Hristos mereu și crescând. Pentru a o manifesta crescând e nevoie să trecem prin teascurile suferinței. Pentru a o manifesta mereu e nevoie să o manifestăm chiar atunci când trecem prin mijlocul teascului. Nu putem spune: *acum suntem în teasc și ne pregătim. Nu putem să manifestăm acum mireasama lui Hristos, dar să vedeți ce mireasmă vom manifesta când vom ieși din teasc.* Nu se poate așa. Așteptarea lui Hristos este să manifestăm mireasma lui Hristos mereu, deci și atunci când suntem în teasc. Și de fapt dacă nu o manifestăm atunci, nici nu se va produce creșterea, și nu o vom manifesta nici când ieșim din teasc. Din pricina aceasta, răbdarea este pâinea cea de toate zilele a credinciosului și elementul cheie care face posibilă manifestarea miresmei lui Hristos către oameni. Da, e nevoie de multă răbdare și de îndelungă răbdare. Fără răbdare întregul proces se blochează. Fără răbdare vom reacționa firește în contextele de presiune astfel mireasma lui Hristos nu se va mai putea manifesta și nici nu va putea crește în noi. Un context de presiune ne poate întina și poate diminua în noi manifestarea miresmei lui Hristos. Un context de presiune ne va face mai frumoși doar dacă în mijlocul contextului vom manifesta mireasma lui Hristos. Iar pentru aceasta e nevoie de răbdare, de multă răbdare, de îndelungă răbdare. Chipul lui Hristos a strălucit acolo la Golgota, pe cruce, în mijlocul presiunilor și împotrivirilor. Acolo Hristos nu s-a răzvrătit împotriva Tatălui, nu a reacționat ostil față de oameni, ci dimpotrivă a manifestat dragoste, iertare, bunătate, grijă față de semenii. Dacă așteptăm vremurile de liniște, de pace pentru a manifesta mireasma lui Hristos, pentru a sluji, pentru a vesti Evanghelia, pentru a iubi, pentru a manifesta grijă și preocupare față de semenii, ne înșelăm amarnic. Chipul lui Hristos prin definiție înseamnă manifestarea iubirii în mijlocul luptei. Răbdarea este elemntul cheie, dar este primul pas. Ea ne ajută să rămânem pe curce. Următorul pas este manifestarea miresemei lui Hristos acolo pe cruce.

Prin bunătate

Suferința și contextele de presiune ne răscoală împotriva cerului, ne face ostili față de semenii și ne centrează pe sine. Pavel manifesta bunătate față de semenii în mijlocul suferințelor. Și acest lucru este fascinant la performanțele apostolilor. El nu spune că nu dă nimănui nici un prilej de poticnire manifestând bunătate, curăție, înțelepciune, dragoste neprefăcută la orice pas. Este fascinant că Pavel manifestă toate acestea în mijlocul necazurilor, strâmtorărilor, bătăilor, temnițelor, ostenelilor. Și aici strălucește puterea Evangheliei. Evanghelia nu este o putere doar pentru vremurile bune, Evanghelia este special făcută pentru vremurile grele. Evanghelia nu este eficientă în vremurile bune pe care încercăm să o folosim și să o adoptăm, și nu vremurile grele. Evanghelia este o armă specială făcută pentru vremurile grele. Evanghelia împuternicește pe credincios să împrăstie mireasma lui Hristos în mijlocul războiului, în mijlocul suferinței. Și mireasma lui Hristos este orientată spre semenii. De aceea bunătatea nu poate lipsi. Bunătatea, blândețea, preocuparea pentru ceilalți, grija de semenii sunt elemente definitorii ale miresmei cristice.

Prin Duhul Sfânt

Pavel nu uită să ne amintească că această putere nemaipomenită nu este de la el, ci de la Dumnezeu. De aceea, în lista sa, folosește anumite expresii care să readucă aminte cititorului acest adevăr. Doar Duhul Sfânt îl putea împuternici să ducă o asemenea viață.

Printr-o dragoste neprefăcută

Dragostea este rodul Evangheliei, este esența chipului lui Hristos. Dacă Pavel doar ar fi răbdător încercările și ar fi rămas sfânt, curat și moral în ele, ar fi rămas departe și de manifestarea miresmei lui Hristos. Aceasta înseamnă dragoste, dăruire către celălalt, jertfă pentru celălalt. În Corinteni Pavel ne învață că fără dragoste nu suntem nimic. Dacă nu apare roada dragostei, toate performanțele noastre sunt în zadar. Căci chiar dacă aș trăi fără păcat, dar nu aș iubi, aș fi un nimic. Dumnezeu este dragoste. Acolo unde este și Dumnezeu este dragoste. Dacă undeva pe acest pământ există cele mai frumoase lucruri posibile, dar lipsește dragostea, Dumnezeu nu este acolo. Căci Cel care umple toate lucrurile aduce mireasma dragostea Lui în orice loc sfințit de prezența Lui. De aceea, Pavel îndrăznește să spună că chiar dacă și-ar da trupul să fie ars și ar muri ca martir, și n-ar avea dragoste, tot un nimic ar fi. Dacă cineva trăiește fără păcat, și rezistă celor mai cumplite torturi și moare pentru adevăr, pentru credința sa în Dumnezeu, dar face acest lucru fără să îi pese de mântuirea prigonitorilor săi, fără să îi pese de ce se va întâmpla cu cei credincioși care rămân pe pământ, fără să ardă pentru Biserica Domnului, fără să considere neprihănirea și jertfa Sa o ardere de tot pe altarul Trupului lui Hristos și pentru întărirea credinței fraților, acel martir lipsit de dragoste, nu înseamnă nimic. Jertfa sa ori cât de impresionantă ar fi nu va fi primită înaintea lui Dumnezeu. Dragostea lui Pavel era neprefăcută și se manifesta către semenii. Am putea spune că acel martir a murit din dragoste de Dumnezeu. Dar Scriptura ne învață că iubirea de Dumnezeu se oglindește în iubirea aproapelui. Cine nu iubește pe frați, nu iubește pe Dumnezeu. Dacă cineva este indiferent față de soarta Bisericii pe pământ, el este de fapt indiferent față de Dumnezeu. El rămâne de fapt centrat pe sine, și neprihănirea și martirajul său sunt idoli ai săi. Toată sfințirea și lupta lui Pavel era din dragoste, prin dragoste și pentru dragoste. Dragostea nu era un element de decor,

ci un element central. Neprihănirea și sfințirea lipsită de dragoste este hidoasă, idolatră, drăcească. Toată lupta noastră cu păcatul trebuie urmată de dăruire conștientă către celălalt. De fapt, lupta cu păcatul este condiția ca dragostea lui Hristos să se poată revărsa prin noi către celălalt. Deci iubirea Trupului lui Hristos este motivația principală în lupta cu înșelăciunile trupului și cărnii, căci știm că dacă lăsăm păcatul să locuiască în noi, atunci din uneltele lui Hristos spre zidire ne transformăm în uneltele diavolului spre distrugere.

Pavel nu era doar un stoic care rezista în prigoană. El era un iubitor de Dumnezeu și de semenii. Și el manifesta dragoste chiar față de prigonitori și față de frații care îl întristau sau contestau. Pavel se afla într-o luptă pentru viață și moarte, o luptă în cele din urmă pentru credința și mântuirea sufletului său și era încolțit în toate chipurile, și lovit de cel rău pentru că nu înceta să propovăduiască cu putere Cuvântul. Și Cuvântul îl vestea pentru mântuirea oamenilor. Ei bine, tocmai acești oameni pentru care el vestea Cuvântul suportând atacurile celui rău, tocmai acești oameni erau canalele prin care cel rău îi hăituia sufletul. Oamenii erau o unealtă principală a celui rău prin care încerca să întineze sufletul lui Pavel și să îl facă să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. În cele din urmă necazurile, strâmtorările, bătăile, temnițele, răskoalele erau orchestrate de cel rău prin oameni. Pentru cineva care iubește pe Dumnezeu și vrea să trăiască curat înaintea Sa are în mod normal o atitudine ostilă față de orice lucru care încearcă să-l pângărească și să-i frângă elanul în umblarea cu Dumnezeu. Pavel era cel mai des atacat prin oameni. Pe de o parte prigonitorii cu toată ura lor și cu toate amenințările lor și cu toată furia lor și toată suferința adusă trupului și sufletului său, pe de altă parte oamenii care respingeau mesajul și îl disprețuiau și batjocureau. Și ei erau o puternică sursă de descurajare. Apoi, cei care îi ignorau pur și simplu mesajul. Și ei făceau parte din prigonitorii sufletului său. Și apoi, toată lumea, care prin felul ei de a trăi promova ca NORMALITATE o viață fără Dumnezeu, o viață autocentrată și dominată de împlinirea poftelor. Toată această lume majoritară exercita o presiune teribilă asupra lui Pavel care renunțase la viața aceasta, care alesese de dragul lui Hristos să își piardă viața în această lume. Toată această lume îi striga în fiecare zi: ești un nebun! De ce atâta suferință? De ce atâta renunțare? De ce să nu trăiești liniștit și în confort în această lume? De ce să nu folosești darurile tale pentru a aduna cât mai mult în această lume? Lumea era purtătoare a spiritului veacului și prin acest spirit al veacului sufletul lui Pavel era momit în fiecare zi. Pe de o parte era calea lui Hristos de lepădare de sine și plină de suferință în fiecare zi, pe de altă parte era modelul lumii: o viață liniștită, în mijlocul bogățiilor și slavei acestei lumi. Glasul lumii îi pune zilnic o ofertă opusă ofertei crucii. De aceea, lumea cu felul ei de a fi, cu poftele și ispitele ei, era întreagă ostilă lui Pavel. Pavel era prigonit de întreaga lume. Cultura lumii, mersul lumii, modelele propuse de lume, filosofii, religiile lumii toate promovau un SPIRIT opus crucii. Alegerea de a purta crucea în fiecare zi înseamna respingerea în fiecare zi a acestui spirit al veacului. Pavel nu era prigonit doar de câțiva oameni care se atingeau fizic de el, el era prigonit zilnic de întreaga omenire, la fel cum și Hristos a fost prigonit de aceeași întreagă omenire. Conștient sau mai degrabă mai puțin conștient, întreaga lume era ostilă lui Pavel și era unealta din mâna celui rău pentru hăituirea sufletului său. Și oare nu este normal să urăști pe cei care vor să te despartă de Dumnezeu? Oare nu este normal să ai un sentiment de respingere și ostilitate față de cel care te presează să devii infidel partenerului de viață? Căci lumea nu doar că vroia să îi facă rău, dar lumea vroia să îl despartă de Hristos. Dar Pavel

iubea prin Hristos această lume. El nu era ostil nici lumii, nici culturii, nici prigonitorilor săi direcți. El se lupta de fapt pentru ei. Și le arată acest lucru prin bunătate și dragoste neprefăcută. Pavel trăia pentru mântuirea prigonitorilor sufletului său. La fel cum spune psalmistul: neamurile se uniseră cu toate împotriva Unsului Domnului, și acest Uns al Domnului a ales să se jertfească pentru aceste neamuri. Întreaga omenire îi striga zilnic că este un nebun, și totuși Pavel alegea calea crucii. Pavel alerga pe un stadion în care majoritatea spectatorilor îi erau ostili. Pavel alerga o cursă grea și toți spectatorii îl descurajau și îi erau ostili. Pavel juca în deplasare. El trăia într-o lume a unui veac rău și condusă de vrăjmașul lui Dumnezeu. Și Pavel era conștient de acest lucru și îl accepta. Pavel știa că joacă în deplasare și nu aștepta ca spectatorii să îl susțină. Pavel ne-a descoperit adevărul despre această lume în Efeseni 2:1-2:

- *Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.*

Pavel credea că lumea este condusă de vrăjmașul de moarte al lui Dumnezeu, și pentru că el era copilul lui Dumnezeu, Diavolul era și vrăjmașul de moarte al sufletului său. Pavel nu se vedea trăind într-o societate normală de la care aștepta pace, liniște, sprijin sau măcar să spere că îl va lăsa în pace. Nu, Pavel știa că joacă în deplasare. Pavel știa că este un oștean în armata Domnului, dar acest oștean lupta în tabăra adversă. De multe ori am vorbit de armata Domnului, și vizualizam de o parte tabăra vrăjmașului și de altă parte tabăra și armata Domnului. Dar nu este așa. Pâlcurile de oșteni ale Domnului sunt în tabăra vrăjmașului, pe teritoriul inamicului, depășiți numeric, hăituiți și fugăriți în fiecare zi. Cel rău se folosește de ÎNTREAGA lume pentru a descuraja pe drumul crucii, el are toată lumea în slujba sa pentru a te pângări, pentru a te face să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. Daniel a văzut în viziunea sa mai multe fiare. E adevărat că ultima fiară era cea mai feroce, dar toate erau fiare ostile. Ei bine erau stăpâniri ale acestei lumi. Și fiecare stăpânire era o fiară, ostilă în primul rând credinței în Dumnezeu și poporului lui Dumnezeu. Cel rău construiește și concepe fiecare stăpânire pentru ca poporul lui Dumnezeu să cadă. Da, există un har general al lui Dumnezeu care ține un echilibru, care este o licărire de lumină în întuneric. Dar acum vorbesc despre mersul acestei lumi, despre puterile întunericului care conduc această lume. Totul e gândit ca tu să păcătuiești. Pronind de la trafic, de la birocratie, de la mijloacele de transport, sistemul de educație, și învățământ, locurile de muncă, de la servicii, de la prețuri, de la servicii, de la televiziune, reclame și mass-media, de la internet, de la ierarhia socială, de la modele și valorile propuse de societate, de la modul prin care poți să obții o casă sau o pâine pe masă, TOTUL este GÂNDIT cu inteligență de cel rău ca tu să păcătuiești împotriva Celui Preaînalt. Totul este gândit ca tu, copilul lui Dumnezeu, să cârtești sau să poftești, să idolatrizezi sau să urăști, să faci compromisuri sau să devii un fanatic care să te călugărești, să faci pact cu lumea, sau să o părăsești și să abdică astfel de la mandatul preoției. Deschide ochii și privește adevărul: toată lumea și toată societatea este gândită de cel rău ca AZI tu să faci un compromis, ca azi tu să păcătuiești într-un fel sau altul împotriva celui rău. Și nu

trebuie să îți propui acest lucru. Nu trebuie să cauți ispita. Ea va veni, ea va da buzna. Ea va hăitui cu brutalitate sufletul tău prin această lume, prin omenirea întreagă care este prigonitorul sufletului tău. Deschide ochii: ești pe teritoriul vrăjmașului, și joci în deplasare. Și lumea aceasta are câteva avantaje incredibile:

- este majoritară,
- este la orice pas și nu poți fugi de ea, căci ai nevoie de hrană și îmbrăcăminte
- nu te poți izola de ea căci aceasta ar însemna din start înfrângere, adică renunțarea la mandatul preoției
- este condusă de vrăjmașul sufletului tău care este atât de puternic și de inteligent și care este mult mai puternic decât tine
- Acest vrăjmaș are legiuni de demoni care zilnic orchestrează contexte, prin această lume, ca tu să păcătuiești, contexte cât mai complicate și confuze în care să nu mai știi ce e bine și ce e rău, contexte în care parcă nu este ieșire decât prin compromis, contexte în care ești pus să alegi între două rele...
- și noi suntem slabi, fricoși, NAIVI și plăpânzi
- și ultimul lucru, off, această lume este în noi, în poftele, dorințele, slăbiciunile, bolilele fără număr ale firii pământești. Fiara din afară văzută de Daniel are ALIAT o fiară la fel de mare înlăuntrul nostru...

Și cu toate acestea Mântuitorul nu se roagă se fim luați din lume, ci să fim păziți de cel rău. Mântuitorul ne poruncește să rămânem în lume, să luăm cu asalt lumea, El nu ne poruncește să ne ascundem în această lume, nu să fim spioni în această lume. El ne cere în tabăra vrăjmașului să purtăm o uniformă distinctă și toți să știe că suntem din tabăra Inamicului. Deci nu doar să rămânem în tabăra vrăjmașului, dar să o luăm cu asalt și nu cu ambuscade ascunse, ci luptând deschis, pe linia întâi în bătaia puștii. Lumea în care ne-am născut nu este Acasă, nu este un loc cald și primitiv. Lumea în care ne-am născut ne aștepta cu brațele deschise ca să ne sfâșie, să ne zdrobească și să ne distrugă. Oare nu acest lucru ne învață nașterea lui Moise sau nașterea lui Hristos? Să ne amintim cum s-a născut Moise și mai ales Hristos, cel pe care Moise îl prefigura. Un împărat păgând a dat o poruncă, după bunul plac și pentru propria sa glorie. Părinții lui Isus au trebuit să plece de acasă chiar dacă Maria era însărcinată. Au ajuns la Betleem. Nimeni nu i-a primit. Cum să închizi ușa unei tinere însărcinate? Ne aflăm pe teritoriul lui Israel și nu într-o lume păgână, dar cum să închizi ușa unui confrate, unei familii tinere, unei femei în durerile nașterii? Doar animalele nu s-au simțit deranjate de prezența Regelui care descindea pe pământ. Acesta a fost primul mesaj al lumii adresat lui Isus Hristos. Dar ca mesajul să fie și mai clar, a urmat genocidul inițiat de Irod. Sute și poate mii de copii au murit. Era furia Stăpânitorului acestei lumi împotriva Pruncului Isus. Era al doilea mesaj rostit de către diavol și lume către Isus. Și nu era un mesaj de bunvenit. Mesajul era clar: NU TE VREM AICI, NU TE VREM PRINTRE NOI. AICI

ESTE un loc ostil, te vom ucide! Te vom omorî! Te vom urmări la fiecare pas! Te vom hăitui în fiecare zi! Te vom urmări clipă de clipă ca să suferi și ca să te întinăm cu păcat! Și e de ajuns un singur păcat ca să pieri pentru totdeauna: Lumea este sub stăpânirea mea!!! spunea diavolul pruncului Isus. De ce pășești în această lume? Pleacă de aici!

Dar mesajul acesta a fost o resursă pentru pruncul Isus. El a știut de la început în ce a pășit. El nu a numit o clipă această lume acasă. El știa că a pășit pe teritoriul inamicului. Ooo! Din această perspectivă ce nebunie să cauți un loc clad în această lume, ce nebunie să cauți să îți faci cuibul aici, să te lași momit de ofertele acestei lumi, să cauți slava ei și un loc cald și confortabil aici. Aici e tabăra vrăjmașului, pruncule Isus. Aici e luptă și război în fiecare zi. De aceea Isus nu a căutat nici măcar un loc unde să își poată odihni capul. O, cât de adevărat e ce a spus Domnul după cădere: *Vrăjmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei*. De la Cain și Abel învățăm că această planetă este un teatru de război, un loc al vrăjmășiei. Oare ce om s-ar duce pe un câmp de luptă în plin bombardament și ar începe să își zidească o casă. Așa suntem noi când căutăm un loc cald și de confort în această lume. Mântuitorul a știut de la început acest lucru. Noi îl învățăm pe parcurs. Unii îl învățăm mai greu, alții mai repede. Depinde și de context. Un om care se naște într-o familie de credincioși sau se naște din nou în mijlocul unei prigoane fizice, directe și foarte intensă împotriva creștinilor primește acest adevăr ca un cadou. Mesajul e clar. Trăiesc pe teritoriul inamicului, pe teritoriul vrăjmașului. Aici nu este un loc unde să îmi caut un loc de odihnă. Dar noi care ne-am născut în vremuri de aparentă liniște și pace vom avea un parcurs diferit. Vom crede multă vreme, măcar în parte, că lumea aceasta este acasă și vom căuta acel loc cald și vom candida pentru posturile oferite de această lume. Dar cu toții trebuie să ajungem în punctul în care să trăim revelația trăită de Ieremia. Ieremia a fost chemat de tânăr în lucrare, și cu adevărat era un copil naiv și neîncercat. El era drăguț, ploticos, se comporta frumos cu lumea din jur, și vroia să ajute. Vedea în cei de lângă el niște oameni buni. Da, s-au abătut de la Dumnezeu, dar ei totuși sunt oameni buni și politicoși, sunt frații lui, sunt poporul lui, sunt cei care sunt casa lui. Și mijlocea pentru ei din această poziție. Dar Domnul a trebuit să îl trezească pe Ieremia din naivitatea sa. Ieremia era bun la suflet, dorea să ajute, iubea și sluja poporul Domnului. Dar el avea o mare fisură. Nu era conștient de războiul în care a intrat, de mărimea răului, de faptul că cei din poporul Său trecuseră în tabăra vrăjmașului și erau vrăjmașii lui Dumnezeu și a copiilor Săi. Dar are un moment de iluminare:

- *Domnul mi-a dat de știre, și am știut; atunci Tu mi-ai arătat faptele lor. DAR eu eram ca un miel blând care-l duci la măcelărie, și nu știam planurile rele pe care le urzeau ei împotriva mea, zicând: Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stărpim din pământul celor vii, ca să nu ni se mai pomenească numele.*
- *O, Doamne, Dumnezeul oștirilor, Tu care ești un judecător drept, care cercetezi răunchii și inimile: fă-mă să văd răzbunarea Ta împotriva lor, căci Ție îmi încredințez pricina mea!*
- *De aceea, așa vorbește Domnul împotriva oamenilor din Anatot, care vor să îți ia viața și zic: Nu prooroci în Numele Domnului, căci vei muri ucis de mâna noastră!*

- *De aceea așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, îi voi pedepsi; tinerii vor muri uciși de sabie, iar fii și fiicele lor vor muri de foamete. Și nici unul din ei nu va scăpa, căci voi aduce nenorocirea peste oamenii din Anatot, în anul când îi voi pedepsi.*

(Ieremia 11:18-23)

Fiecare din noi trebuie să avem parte de trezirea de care a avut parte Ieremia. La început ne împlinim mandatul preoției într-o societate cu oameni politicoși, zâmbitori și binevoitori. Înțelegem că au nevoie de mântuire, dar încă nu ne dăm seama că ei sunt vrăjmașii Domnului și că fac parte din tabăra inamicului. Dar apoi Domnul ne va trezi. Ne va trezi când vom vedea că diavolul îi va folosi (aceștia fiind mai mult sau mai puțin conștienți) pentru a lovi în noi, pentru a ne hăitui, ispiți, întina, înfricoșa, tulbura, descuraja. Vom deveni atenți ca Ieremia când vom pași printre oameni pentru a-i ajuta. Noi nu ajutăm niște victime inocente, ci niște fii ai diavolului, vrăjmași de moarte ai Domnului. Fiecare interacțiune cu un necredincios este o luptă spirituală. Chiar dacă omul dinaintea noastră ține la noi și ne este binevoitor, să nu uităm că el este din tabăra inamicului și ORICÂND poate fi un canal prin care cel rău să lovească. Și loviturile pot fi diverse și subtile. Ele pot lua diverse forme: de la agresivitate la laudă exagerată, de la îndemnuri spre decizii greșite la stârnirea disprețului din noi. Deci, orice interacțiune cu un necredincios este o luptă spirituală în care trebuie să fim vigilenți în care să știm cum să contrăm, cum să spunem NU, cum să rostim adevărul în dragoste, cum să ne păstrăm calmul și să nu reacționăm etc.. Starea de veghere și vigilență ne vor ajuta să parăm loviturile vrăjmașului. Dar și interacțiunea cu cei credincioși este în mijlocul luptei spirituale. Poate este chiar mai complexă. Acum Domnul ne poate vorbi și prin cei credincioși și prin cei necredincioși. Și la fel și diavolul. Dar în mod cert Domnul ne va încuraja direct și consistent prin cei credincioși, iar cel rău va folosi mai des oștenii din armata sa pentru a ne descuraja. Cel credincios se poate conecta într-o secundă la împărăția întunericului. Petru după ce Îl declară prin Duhul pe Isus ca fiind Mesia, îl sfătuiește pe Isus să nu meargă la Ierusalim iar replica acestuia este: Înapoia mea, Satana! Deci și în interacțiunea cu cei credincioși trebuie să fim în veghere maximă. Deci orice interacțiune cu orice este în mijlocul războiului spiritual. Și acest lucru este valabil în primul rând cu privire la noi. Noi putem fi vase prin care Duhul să lucreze, dar și vase prin care cel rău să lucreze. De aceea, întâi să fim în veghere față de noi înșine, și apoi să fim în veghere față de ceilalți. Ideea este că orice interacțiune cu orice om trebuie să fie făcută în vigilență maximă. Isus printre oameni era într-o veghere maximă. Și aceasta și când interacționa cu cei mai apropiați. Cunoscând că oamenii sunt vasele prin care cel rău lovește cel mai des, El era mereu în veghere. Nu se încredea în OM și nu era naiv, ca Ieremia printre oameni. De aceea, știe să pareze loviturile și ispitirile vrăjmașului, fie că aceste vin prin Petru, prin Farisei sau prin tâlharii de pe cruce.

Mare atenția la disponibilitatea noastră de a ajuta. Ne gândim: Hristos ne-a ajutat când am avut nevoie, și noi trebuie să ajutăm când cineva are nevoie. Cel rău nu va lovi doar în fisurile noastre, ci și în punctele noastre tari. Fie le va specula, fie la va întina. Disponibilitatea

de a ajuta poate fi un punct tare. Dar orice punct tare poate deveni o slăbiciune. Și cel rău este expert să ne atace chiar prin punctele noastre tari. Dacă cineva are disponibilitatea de a ajuta, această disponibilitatea poate fi foarte ușor folosită de cel rău ca acesta să extenueze, să intre în războaie care nu sunt ale lui, să intre în capcane. În filme și cărți adesea personajului pozitiv i se întinde o capcană sub forma unui om care are nevoie de ajutor. Personajele negative se folosesc de bunătatea personajului pozitiv pentru a-l atrage în capcană, și cel mai adesea reușesc. Iată ce ne spune Pavel în Galateni 6:1:

- *Fraților, dacă un om ar cădea vreodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. **Și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispitit și tu.** (Gal.6:1)*

Când ajuți pe cineva intri într-o luptă spirituală. Iar cel pe care vrei să îl ajuți poate fi un canal prin care cel rău să te ispitească. Și cel mai adesea se întâmplă ca tocmai cel pe care îl ajuți să fie vasul prin care cel rău să te ispitească. Deci mare veghere la orice interacțiune cu orice om, și mai ales în contextul în care cineva ne cere ajutorul sau când alegem să ajutăm pe cineva. Nu putem fi ca tânărul Ieremia, un om drăguț, binevoitor, politicos și care nu vrem să deranjăm sau nu știm să spunem NU. Suntem în război și în război se aplică legile războiului. Cel rău nu are scrupule și va folosi orice metodă. Noi nu putem folosi orice metodă, dar trebuie să fim mereu în veghere gata să spunem NU, gata să FUGIM, gata să avem replica salvatoare, gata să rostim ADEVĂRUL în dragoste. În acest context vom deranja, vom lua decizii neînțelese de ceilalți, vom stârni reacții din partea celorlalți, vom pierde pacea cu oamenii. Dar nu ne vom mira, căci suntem în război, și suntem pe terenul inamicului. Nu ne putem încrede în nimeni. Da este o încredere generală pe care o acordăm oamenilor și o încredere specială acordată fraților. Dar nu suntem naivi, suntem pregătiți și ne încredem doar în Domnul TOTAL. El este sprijinul nostru. Și la fel trebuie să facă frații noștri. Ei trebuie să se încreadă în Domnul, iar față de noi să fie mereu în veghere. Singurul care nu va dezamăgi și nu va fi o sursă de descurajare va fi Domnul. Domnul va fi mereu Lumină. Dar noi suntem vase prin care operează și lumina și întunericului. Da să ne dăm silințele ca noi să fim vase prin care ceilalți mereu să fie încurajați să îl urmeze pe Domnul. Să nu ne potrivim spiritului veacului și să nu ne facem părtași spiritului Babilonului. Frații când vor privi la noi să vadă calea crucii și nu o cale firească care caută pacea și slava pe teritoriul inamicului. Nu putem fugi din lume și nici să ne izolăm de actul cultural. Dar trebuie să sfințim tot ce facem în această lume. Și prin deciziile pe care le luăm să urmărim să încurajăm pe frați să aleagă calea crucii. Această înseamnă să promovăm prin ce suntem noi spiritul crucii și nu spiritul acestui veac. Oamenii când privesc la noi să vadă oameni preocupați să fie plăcuți lui Dumnezeu, să piardă această viață de dragul celei viitoare. Dar dacă oamenii vor vedea în noi preocupările de a ne împlini pe acet pământ, de a avea o casă, mâncare, o familie, o carieră, o mașină mai bună, dacă vom trăi în acest spirit, acest lucru vom transmite și ne vom uni cu spiritul lumii descurajând pe frați să urmeze calea crucii. Să fim atenți la spiritul veacului și Babilonului. Să nu ne legăm inima de lucruri și să alegem o cale a modestiei și cumpătării. Dacă noi vom cumpăra și umbla după lucruri luxoase și scumpe, mai ales ca frați mai în vârstă, vom strârni tot felul de pofte și de dorințe în frați. Să ne folosim de lumea aceasta fără să ne legăm inima de ea, și să ne folosim cumpătat și cu

înțelepciune. Apoi, să fim atenți la reacțiile și deciziile punctuale pentru a nu fi în anumite contexte pricină de păcătuire pentru frații noștri. Acum, să fim și realiști. Oricum diavolul se va folosi de ce suntem pentru a stârni ispite în noi. Diavolul a folosit poziția lui Isus pentru a-l ispiți pe Iuda să îl vândă. Deci chiar dacă trăim fără păcat, cel rău ne va folosi ca pricină de ispitire pentru ceilalți. Oamenii vor fi ispitiți să ne invidieze, să ne judece, să ne idolatrizeze etc. Iar apoi noi înșine când ne întoarcem la Domnul suntem plini de boli și slăbiciuni și în dinamica vindecării vom face multe greșeli, greșeli care îi vor afecta și pe ceilalți. Vom fi vase prin care cel rău va lucra. Dar să ne cerem iertare de la Domnul și de la frații noștri și să revenim în ascultare de Domnul și să fim în primul rând o pricină de încurajare și să fie excepții situațiile când suntem pricină de păcătuire. Să avem un duh de acceptare și de îngăduință față de ceilalți, dar și față de noi înșine. Biserica este un spital. Suntem cu toții adunați în Trupul lui Hristos din iadul acestei lumi, fiecare cu slăbiciunile și greșelile lui. Și când suntem adunați laolaltă și formăm și Templul Domnului care este ținta războiului spiritual, este ușor să ne dăm seama că vor ieși multe scânteii. Da, în Biserică lupta se amplifică. Și diavolul va încerca mereu să ne lovească prin slăbiciunile celor de lângă. Și cei mai apropiați vor fi primii prin care va lovi. Aici este și o problemă de înțelepciune. Căci adesea putem alege cine să ne fie mai apropiați. Pavel era foarte atent pe cine primea în echipa sa de slujire. El nu a fost de acord ca Marcu să mai vină cu ei. Și din acest motiv s-a despărțit de Barnaba. Problema nu era dacă Marcu să fie iertat sau nu. Nici pe departe! Problema era dacă Marcu să mai fie primit printre cei mai apropiați ai lui Pavel. Pavel refuză acest lucru. Era suficient de lovit de cel rău ca să riște să ia în echipă pe cineva care, din punctul lui de vedere, nu era constant în slujire și putea fi un vas de tulburare și descurajare. Nu trebuie să judecăm simplist: lumea este teritoriul inamicului, iar Biserica este oaza de odihnă. Domnul ne poate încuraja și prin lume, căci există un har și o revelație generală a lui Dumnezeu care este prezent în lume. La fel, Biserica este în mijlocul unei lupte și cel rău ne poate lovi chiar prin camarazii noștri. De aceea, nu perfecțiunea este soluția pentru creșterea Bisericii, ci harul și iertarea. Da, revărsarea harului și a iertării este pâinea cea de toate zilele care face posibilă supraviețuirea și creșterea unei Biserici. Har și iertare, har și iertare, har și iertare față de frați și față de noi înșine. Și în același timp să ne dăm toate silințele în dreptul nostru ca să fim mai mult o pricină de încurajare și mai puțin un prilej de păcătuire pentru frați.

Pavel și el era lovit adesea și prin frați. Chiar când scria epistola el era lovit prin slăbiciunile corintenilor care erau din nou o pricină de descurajare și un prilej de ispitire pentru el. Pavel era prigonit de întreaga lume și adesea și de frați, dar el nu era ostil față de această lume. El ura păcatul dar nu pe păcătoși. El nu ura lumea, și nici nu fugea de ea. El rămânea în ea, răbda prigoana și arăta o dragoste neprefăcută. Căci cum putea uita că el însuși a fost un mare prigonitor, și totuși atât Hristos cât și Biserica Sa i-au arătat har și iertare. El a primit iertarea, de aceea alegea să ierte toată această lume prigonitoare. Își canaliza ura față de păcat și spiritul acestei lumi, dar nu față de oameni. Acestora le arăta dragoste, căci știa că tocmai prin această dragoste ei pot fi câștigați pentru Hristos. Pavel trăia în har și iertare. El s-a iertat pe sine ca prigonitor și a iertat și pe ceilalți ca prigonitori. Și acum arăta har și iertare corintenilor, chiar dacă aceștia erau vasele prin care cel rău îl descuraja din nou. El le arăta har și iertare. El nu își manifesta ura nici măcar pentru diavol. El știa că dincolo de atacurile

lui reale, totul este în mâna lui Dumnezeu, îngăduit de Dumnezeu și menit să lucreze spre binele lui etern. Deci diavolul va fi judecat de Domnul la vremea potrivită și el nu face decât să tragă la carul de slavă al Domnului.

Pavel era prigonit de o întreagă lume, dar avea curaj. Hristos ne înștiințează: **În lume veți avea necazuri**. Dar apoi ne încurajează: **Dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea!** Înțelegem de ce în lume vom avea necazuri. Înțelegem și că Hristos a biruit lumea. Toată lumea la un loc nu a reușit să îl descurajeze să meargă pe calea crucii și toată lumea la un loc nu a reușit să îl întineze nici măcar o clipă cu realitatea hidoasă a păcatului. Dar ce legătură este între biruința Lui și îndrăzenala noastră? El a biruit, dar El și nu noi. Noi nu suntem El și noi suntem slabi. Deci, care să fie legătura? Aceste cuvinte ale lui Isus sunt relatate în Evanghelia după Ioan cap.16. Tot în Evanghelia lui Ioan găsim răspunsul. Hristos este în cel care crede în El. Deci Hristos, cel care a biruit lumea și toate capcanele ei trăiește în noi. Și nu este o imagine, o poveste, o metaforă. Este ceva cât se poate de real, și acest Hristos viu care a biruit lumea, acum este la dreapta lui Dumnezeu, și trăiește după voia lui Dumnezeu. Dacă a biruit lumea atunci, cu atât o poate birui acum. Hristos poate birui din nou lumea în noi. Iată ce ne spune același Ioan:

- *Și orice duh care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui anticrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume. Voi copilașilor, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. (1 Ioan 4:3-4)*

Cel ce este în noi este mai mare decât cel ce este în lume. Chiar dacă suntem minoritari, chiar dacă toată lumea ne e ostilă, chiar dacă purtăm lumea în firea noastră pământească, chiar dacă intrăm într-o lume stăpânită de demoni care sunt experți în a ispiți oamenii, cu toate aceste TREBUIE să îndrăznim, căci Cel ce este în noi a biruit lumea și o poate birui din nou în noi. Îndrăzneala nu izvorăște din voința noastră, din hotărârea noastră, din dorința noastră de a face voia lui Dumnezeu. Nu, în fața Vrăjmașului care folosește întreaga lume pentru a întina sufletul nostru, trebuie să ne simțim complet slabi, neputincioși și fără speranță. Dar această neputință să ne conducă spre încrederea DOAR în Hristos, și în ciuda neputinței noastre să ne punem încrederea în Hristos și să îndrăznim. Să ne pornim ziua ca biruitori și să o sfârșim ca biruitori. Să ne păstrăm secundă de secundă această încredere doar în Hristos și El va birui în noi. Noi vom fi DOAR niște spectatori care Îl vom vedea pe Hristos dându-ne și voința și înfăptuirea. Iată ce ne spune psalmistul:

- *Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. DOAR VEI PRIVI răsplătirea celor răi. Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel PreaÎnalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorcire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale și ei te vor duce pe mâini ca nu cumva să îți lovești piciorul de vreo piatră. Vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea Îl*

voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde: voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea. (Ps 91:5-16)

Cel ce se încrede în Domnul este izbăvit de Domnul și doar privește această izbăvire. El doar strigă către Domnul și își pune încrederea doar în Domnul și Domnul îl izbăvește. El nu se izbăvește pe sine, ci Domnul îl izbăvește. El doar se încrede în Domnul și privește izbăvirea. Așa este și cu noi. Parte noastră este doar să ne punem încrederea în Hristos și să păstrăm această încredere clipă de clipă, și în rest vom privi cu uimire cum Hristos va trăi în noi și va birui ispitele și capcanele acestei lumi. Cu cât încrederea în El va fi mai deplină, mai curată și mai constantă cu atât El va putea lucra cu mai multă putere în noi. Ce poate afecta credința noastră în Hristos în biruința păcatului?

- Păstrarea încrederii în sine, neacceptarea și nerecunoașterea neputinței, toate în a birui lumea, necapitularea ca să biruim lumea prin voința noastră
- Neconștientizarea războiului și puterii vrăjmașului, căci dacă nu e război de ce am avea nevoie cu disperare de ajutor sau dacă războiul nu e așa intens și credem că ne descurcăm de ce să strigăm clipă de clipă către Hristos: ai milă de mine păcătosul și izbăvește-mă?
- Descurajați de forța lumii și neîncrederea în PUTEREA LUI Hristos de a biuri lumea ÎN NOI.
- Neîncrederea în dorința lui Hristos de a ne pune la dispoziție viața Sa pentru a birui lumea.
- Inconstanța noastră în a ne reînnoi și în a ne păstra această atitudine de încredere doar în Hristos.

Credința în Hristos este într-un permanent proces de curățire și creștere. Puterea lui Hristos în noi va fi proporțională cu această credință. Credința în Hristos este cu atât mai curată, cu cât este mai ancorată DOAR în Hristos, în puterea și meritele Sale, și nu în sine sau altceva (meritele, puterea personală sau ale celorlalți), și aceasta în toate aspectele vieții începând de la iertarea păcatului, până la biruirea oricărui păcat și până la cele mai banale domenii: mersul, gătitul etc. În toate să ne încredem doar în puterea și meritele lui Hristos. Și atunci vom recunoaște că Dumnezeu este totul în toți și vom putea trăi cu adevărat spre gloria Sa și nu spre gloria noastră.

Prin Cuvântul adevărului

Cum spuneam manifestarea dragostei cristice nu înseamnă să fii drăguț, politicoș și să nu deranjezi. Dragostea cristică este purtătoare de un mesaj, de mesajul adevărului. Și acest mesaj deși rostit în dragoste deseori va deranja sau întrista pe semenii. Pavel deci, în toate greutățile sale nu doar că rabdă, și nu doar că răspunde cu bine la rău în dragoste, dar și

proclamă un mesaj. În funcție de context el rostește fără ezitare și fără rușine adevărurile care pot da viață celor din jur. Vorbeam că fiecare interacțiune cu un om este o luptă spirituală. Cuvântul adevărului este o armă esențială în intercațiunile cu oamenii. Rostirea acestui cuvânt ne protejează pe noi și aduce șansa vindecării și celuilalt de lângă noi. Ce să spui, când să spui și cum să spui? Iată o imensă provocare. Ce adevăr trebuie rostit în situația prezentă? Rostirea adevărului merg mână în mână cu înțelepciunea. Fără înțelepciune, adevărul poate vămăta, poate distruge. Adevărul însă rostit și la momentul potrivit și cu tonul potrivit deranjează adesea și stârnește împotrivire. Dragostea paulină nu se baza pe principiul să nu deranjeze, ci pe principiul rostirii în dragoste a adevărului înaintea lui Dumnezeu. Hristos a rostit adevărul în mod desăvârșit, și cu toate acestea a deranjat și în consecință a fost respins, a fost batjocorit, a pierdut pacea cu oamenii. Dragostea cristică este o dragoste puternică ce nu se teme de reacțiile celorlalți și rostește adevărul cu înțelepciune și îndrăzneală. Cel care vrea să iubească rostind adevărul să se înarmeze cu gândul că oricum va deranja și va stârni împotrivire. Adeseori iubim pacea cu oamenii, sau aprecierile lor, sau ne e teamă că vom îndepărta pe om de la Hristos. Da, e bine să fim atenți la ce spunem ca nu cumva reacția oamenilor să fie provocată de aroganța sau lipsa noastră de înțelepciune. În același timp trebuie să fim liberi și să vorbim înaintea lui Dumnezeu care ne cercetează inima. El, și nu oamenii de lângă noi sunt criteriul de referință. Privim la nevoile oamenilor dinaintea noastră dar ne temem de Dumnezeu care ne cercetează inimile. Suntem liberi să iubim când frica de Domnul ne eliberează de frica de semeni.

Prin puterea lui Dumnezeu

Este a doua expresie folosită de Pavel pentru a ne aduce aminte că toate aceste performanțe sunt prin Hristos și nu prin sine. Performanțele lui Pavel sunt amețitoare, chiar descurajante. Și e bine să fie așa, căci atunci ne va fi mai ușor să ne recunoaștem neputința și să căutăm puterea lui Dumnezeu. Și atenție nu este doar o putere din Dumnezeu, ci este **puterea** lui Dumnezeu. Și cât de mare trebuie să fie puterea **lui Dumnezeu**? Să privim la măreția Creatorului revelată în creație. Să privim spre glasul tunetului, spre urletul mării, spre erupția unui vulcan, spre avântul unei tornade, spre înălțimea unui munte. Toate aceste doar o mică și infimă adiere a puterii Creatorului? Dar cât de mare trebuie să fie puterea Sa în toată plinătatea ei? Ei bine, această putere este pusă la dispoziția celui credincios. Este puterea lui Dumnezeu care L-a înviat pe Hristos din morți (vezi Ef cap.1), este puterea primită de Hristos după înviere(vezi Matei 28):

- *Să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi credincioșii nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. (Ef.1:18-21)*
- *Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului*

Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin. (Matei 28:18-20)

Și nu este vorba de o metaforă sau o imagine lingvistică interesantă. Este Cuvântul scris al lui Dumnezeu care ne promite această putere. Și moartea din noi este atât de mare încât este nevoie de puterea învierii lui Hristos pentru a o învinge. Și de ce este nevoie ca această putere să fie activă în noi? Doar de credința în Isus Hristos. Și cu cât această credință este mai curată, este mai mare, cu atât puterea va fi mai mare. Procesul curățirii și creșterii credinței este un proces. Dar dacă procesul duce la o creștere continuă cine se supără? Da, nu putem crește mult peste noapte. Dar dacă creștem pas cu pas în fiecare zi, aceasta e o mare bucurie și încurajare pentru sufletul nostru. Credința în Hristos are multe aspecte și fațete. Vreau acum să subliniez doar unul singur. Ca puterea lui Hristos să fie activă în noi trebuie să credem că ea este disponibilă, trebuie să Îl credem pe Hristos pe cuvânt când ne promite această putere. La fel cum pare prea frumos ca să fie adevărat faptul că El a murit pentru orice păcat și ne oferă iertarea în dar, la fel pare prea frumos că puterea vieții lui Isus este activă în noi. Dar sunt promisiunile Fiului lui Dumnezeu către noi. Ferice de cine crede ambele vești ale Evangheliei.

Prin armele de lovire și apărare pe care le dă neprihănirea

Am comentat deja că toată trăirea în dragoste este în mijlocul războiului spiritual. Pavel vorbește de armele de lovire și apărare pe care le dă neprihănirea. Deși el este prigonit de oameni și mare parte din suferință vine prin oameni, el nu se luptă cu oamenii:

- *Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți ține piept uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerciului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. (Ef.6:10-13)*

Pavel nu folosea armele de lovire și apărare împotriva oamenilor, ci împotriva demonilor, în contextul războiului spiritual din văzduh. Bătăliile se duc în văzduh. Ce alegem noi pe pământ are impact acolo în văzduh. Există arme de lovire și arme de apărare. Aceste arme nu sunt armele lui Pavel sau arme inventate de oameni. Sunt arme date de neprihănire, sunt arme făurite de Dumnezeu Însuși:

- *Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. (2 Corinteni 10:4)*

Îmi place mult faptul că textul pune înainte resursele de atac înaintea celor de apărare. Creștinul nu este speriat de războiul spiritual și obsedat de apărare. Cea mai bună armă este atacul. Creștinul este plin de îndrăzneală prin Hristos. El ia cu asalt teritoriul inamicului. El proclama Evanghelia și aduce mireasma lui Hristos cucerind noi teritorii pentru Împărăția lui

Dumnezeu. Nu am fost lăsați pe teritoriul inamicului pentru a supraviețui, ci pentru a cuceri noi spații pentru Împărăția lui Dumnezeu și prin puterea lui Dumnezeu. Creștinul se avântă în bătălie cu curaj și plin de îndrăzneală prin Hristos. El știe că biruiește prin Hristos. El este îmbrăcat cu Hristos. Pe de o parte sângele lui Hristos șterge în permanență orice disonanță dintre trăirea sa și standardele atât de înalte ale sfințeniei lui Dumnezeu, iar pe de altă parte viața lui Hristos aduce biruință asupra ispitelor, asupra păcatului, și aduce creștere spirituală. Cel credincios se luptă prin Hristos până la sânge împotriva păcatului, dar nu se teme dacă păcătuiește, căci are la Tatăl un mijlocitor. Cu alte cuvinte, el nu este obsedat de perfecțiune și orice înfrângere este tragică. El biruiește prin credința în Hristos care înseamnă o scăldare permanentă în sângele lui Isus și o scăldare permanentă în viața lui Hristos. Din această perspectivă sufletul credincios trebuie să fie într-o stare permanentă de căință și de pocăință. În același timp într-o stare permanentă de încredere în Hristos care progresiv va învinge bolile și starea de păcat din noi. Deci simultan ne încredem și în moartea lui Hristos și în viața lui și în jertfa de ispășire și în învierea Lui în noi. Deci simultan spunem: Doamne, Iartă-Mă! și Doamne, trăiește Tu în mine! Strigătul: Ai milă de mine, păcătosul! Nu este doar pentru momentele de maximă criză, doar pentru momentele când facem un păcat punctual, nu doar pentru momentele când simțim că presiunea ispitei e prea mare, nu doar pentru momentele când nu mai vedem ieșirea din labirint, ci pentru fiecare clipă a vieții noastre. Acest strigăt trebuie să zidească în sufletul nostru o atitudine care să fie din ce în ce mai adâncă și din ce în ce mai prezentă în umblarea noastră pe pământ. A crede în Hristos clipă de clipă și în profunzime într-o zi înseamnă ca întreaga acea zi să fie scăldată în această atitudine: Ai milă de mine, păcătosul! Ai milă de mine și iartă-mă pentru tot ce este în neconcordanță între trăirea mea și chipul lui Hristos, și ai milă de mine în fața ispitirilor vrăjmașului! Trăiește Tu în mine și împlinește cu putere voia lui Dumnezeu, căci eu sunt lipsit de merite, de știință și de putere atât în a-mi soluționa problema vinovăției cât și în a birui ispita păcatului din viața mea. Cu cât umblăm mai mult în această stare sufletească, și cu cât e mai profundă în noi, cu atât viața lui Hristos se va revărsa cu mai multă putere în noi, cu atât ne vom vindeca mai repede de bolile noastre, cu atât vom crește în asemănare cu Hristos. Observăm că deși potențial în Hristos avem toate resursele să biruim orice păcat și să trăim asemenea lui Isus, nu devenim peste noapte ca Isus. Este un proces. Viața noastră este infectată de păcat în toate domeniile ei. La nașterea din nou apare în noi izvorul de viață din Hristos. Acest izvor va lua rând pe rând fiecare domeniu din viața noastră dorind să îl aducă sub domnia lui Hristos. Și când va lua primul domeniu să îl vindece este clar că celelalte domenii sunt încă nevindicate. E clar că sunt nenumărate dizarmonii (cele mai multe nici nu le conștientizăm) între trăirea noastră și chipul lui Hristos. Este clar că avem în permanență nevoie și de sângele lui Hristos și de viața lui Hristos. Deci nu avem nevoie în permanență de viața lui Hristos și de sângele lui Hristos doar când comitem păcate punctuale (adică păcate pe care le conștientizăm și reprezintă o alegere clară nouă de a încălca o poruncă clară a lui Dumnezeu). Avem nevoie de sângele lui Isus în permanență, căci Dumnezeu nu își diminuează standardele pe motiv că noi nu putem peste noapte să le atingem. Da, El știe că este un proces și așteptarea Lui este ca azi să facem acel pas mic pe care îl putem face, și mâine următorul pas. El aceasta așteaptă de la noi, și bătălia spirituală se concentrează în facerea acelui pas pe care îl putem sau nu face. Dar celelalte domenii în care nici nu conștientizăm dizarmoniile față de chipul lui Hristos nu sunt pur și simplu trecute cu vederea. Ele sunt acoperite în permanență cu sângele lui Isus. De

aceea psalmistul spune: iartă-mi păcatele pe care nu le cunosc. Deci pocăința trebuie să fie o stare permanentă a sufletului. Da, cum spuneam bătălia spirituală, adică împotrivirea diavolului precum și așteptările lui Dumnezeu de la noi se concentrează asupra aceluia mic pas pe care îl putem face de acolo de unde suntem, și acolo trebuie să ne concentrăm și noi. Dar să nu uităm că chiar dacă în acel pas căpătăm biruință mai sunt atâtea domenii din viața noastră nevindecate, care produc dizarmonii, care nu sunt sub stăpânirea lui Hristos. Și e bine să ne aducem aminte de aceste domenii nevindecate nu pentru a dispera, nu pentru a ne defocaliza de la bătălia prezentă, ci pentru a rămâne în acea stare de smerenie, de dependență totală de Hristos, dependență totală atât de sângele Lui cât și de viața Lui, secundă de secundă. A crede în Hristos înseamnă a-ți pune clipă de clipă încrederea DOAR în Hristos în ce privește îndreptățirea ta, schimbarea ta, binele tău, fericirea ta, toate domeniile din viața ta, trecutul, prezentul și viitorul tău, tot ceea ce ești tu. Să revenim la metafora procesului. Ca să îl urmărim pe Hristos trebuie să renunțăm la tot ce avem. Dar nici nu știți cât de mult avem. Și de fapt renunțăm la ce vedem că avem. Și apoi mai descoperim ceva la care nu am renunțat și renunțăm, și apoi un alt domeniu în care încă mai suntem dumnezei, și tot așa. Dar când am renunțat în prima zi la ce vedeam că aveam, ce se întâmpla cu ceea ce nu vedeam că aveam și la care nu am renunțat și totuși era acolo? Domnul nu o putea trece cu vederea, ci era acoperită cu sângele lui Hristos. Cum spuneam, Hristos care trăiește în noi nu este o energie, și nici nu ne depersonalizează. El se contopește cu noi, El trăiește în noi fără a ne anula pe noi înșine. De aceea, creșterea în Hristos este un proces, El va lua pe rând toate domeniile din viața noastră pentru a trăi în noi și în acel domeniu, pentru a se contopi cu noi și în acea latură a ființei noastre. Un mic exemplu: m-am întors la Domnul și am început procesul curățirii. La început a fost lupta cu păcatele mari, vizibile din viața mea. Și a durat ceva. În acest timp eu învățam bine la școală, căci de mic învățasem bine și știam și că un bun creștin trebuie să fie mărturie. Dar după câțiva ani de umblare cu Domnul, în care Hristos a biruit în acele domenii din viața mea, în care păcatele erau clare și vizibile, Domnul m-a provocat să învăț ca pentru El. În acei ani nici nu am conștientizat că învățam pentru mine, pentru slava mea, pentru aprecierea profesorilor. Și a început o bătălie semnificativă din viața mea, bătălia care avea să-mi schimbe viața și destinul cum nu mi-aș fi putut imagina. Bătălia se numea: a învăța ca pentru Domnul. Prima dată am conștientizat standardul și distanța dintre standard și starea mea. Și totul a început cu pocăință, pocăință pe care am reînnoit-o apoi repetat ori de câte ori conștientizam că învățasem din nou pentru slava mea și nu pentru Domnul. Dar ce se întâmplase cu acei ani de credință în care nici nu îmi pusesem profund problema să învăț pentru Domnul? Au fost acoperiți cu sângele lui Isus, iar acum sosise rândul acestui domeniu să treacă sub domnia lui Hristos. Viața lui Isus care a început să curgă în mine după ce s-a extins în anumite domenii esențiale, ajunsese și la acest tărâm din ființa mea. Observ din experiență că viața lui Hristos nu mi-a inundat simultan toate domeniile vieții mele. Aceasta ar fi însemnat depersonalizarea mea. Ci viața lui Isus a conclucrat cu mine pas cu pas, și de aceea s-a împletit cu mine. Da, potențial, viața lui Isus avea putere să învingă peste orice domeniu din viața mea. Dar nu a făcut așa. Ele au fost luate pe rând, căci era nevoie de conclucrarea cu mine, de transformarea mea la acel capitol. Să medităm din nou asupra minunatului verset adăugând pronumele EU pentru a evidenția mai bine problematica complexității trăirii mele în Domnul:

- EU am fost răstignit împreună cu Hristos și EU trăiesc, dar nu mai trăiesc EU, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care Eu o trăiesc, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe sine pentru mine.

Observăm că el nu spune doar Hristos trăiește în mine, ci și faptul că Eu trăiesc. Hristos se contopește cu noi. El vrea să se unească cu noi în toate domeniile vieții noastre, în modul în care luăm decizii, în care visăm, în care conducem mașina, în care facem mâncare, în care învățăm, în care relaționăm, în care slujim, în care cântăm, în care muștrăm....și în fiecare domeniu vrea să se împletească din ce în ce mai mult cu noi. De aceea, viața de biruință în Hristos este un proces în care avem în permanență nevoie de sângele Lui, căci tot timpul vor fi domenii în care El încă nu domnește și domenii în care El poate domni mai mult. Nu vom conștientiza acele domenii, căci ele vor fi și într-un fel protejate în lupta spirituală. În sensul în care nu vom fi ispitiți peste puterile noastre. Ispitele îngăduite se vor concentra asupra domeniilor prezente pe care Domnul vrea să le vindece și unde ne și oferă resursa să biruim. Deci viața de biruință în Hristos nu poate însemna o viață perfectă sau o viață fără păcat. Nebun este cel care gândește așa. Scriptura nu afirmă niciodată explicit că viața de biruință în Hristos înseamnă o viață FĂRĂ NICI UN PĂCAT. Dimpotrivă sunt nenumărate pasaje și versete care vorbesc de un proces de creștere și că așteptarea realistă a lui Hristos este să fim în acest proces de creștere și să facem azi pasul pe care îl putem face. Și cu cât ne vom încrede în Hristos, cu atât vom crește mai repede și cu atât în domeniile pe care le conștientizăm vor fi mai puține înfrângeri. Bătălia se dă pentru domeniile prezente aduse la lumină de Duhul Sfânt. Să ne concentrăm acolo energiile, dar să rămânem smeriți recunoscând că întotdeauna vor multe alte domenii în care Hristos încă nu domnește și care sunt acoperite cu sângele lui Isus. Să revenim la exemplul cu a învăța ca pentru Domnul. Și să zugrăvim prin această experiență istoria cuceririi de către viața lui Hristos a unui domeniu din viața noastră:

a) Înainte de nașterea din nou:

- Învățam bine....partea bună: harul general al lui Dumnezeu și conștiința din mine m-au ajutat să fiu disciplinat, să nu fiu leneș...și aceste sunt părți bune...nu trebuie lepădate, căci dacă eram leneș și nu învățam deloc boala ar fi fost și mai adâncă, deci și alegerile înainte de convertire au importanța lor. Partea rea: motivația, atitudinea era greșită. Învățam pentru gloria mea și pentru aprecierea profesorilor. Eu eram dumnezeu în acel domeniu. Mă rugam totuși ca Domnul să mă ajute. Iarăși o parte bună: deși eram dumnezeu, tronul putea fi totuși fi mai înalt. Deci înainte de nașterea din nou facem alegeri în lumina harului lui Dumnezeu și a conștiinței care limitează profunzimea bolilor din noi. Dar în fiecare zi de învățat consolidam un fel de a fi, un fel de a învăța pentru MINE. Și nu doar atât, dar mă și încredeam în mine, în memoria mea, în metodele mele de a învăța și mă bucuram de laude. Învățam prin mine, și pentru mine. Eu știam, eu puteam, eu meritam. Eu eram dumnezeu în acel domeniu din viața mea.

b) Nașterea din nou:

- Mi-am închinat întreaga viață lui Hristos, și inclusiv mersul la școală. Acum mergeam să fiu mărturie. Viața lui Isus a pătruns chiar de la convertire în acest domeniu din viața mea. Dar doar a intrat, nu a pus încă stăpânire pe el.

c) Perioada de neconștientizare:

- Viața lui Isus lupta în anumite domenii ale vieții mele. Au fost alese domeniile cheie, și domeniile clare și vizibile. În această perioadă învățatul meu era un amestec între a fi o bună mărturie și gloria mea pe acest pământ. Dar nu prea conștientizam motivațiile și atitudinile la acest capitol. În această perioadă atenția mea limitată era focalizată către alte domenii de luptă. În această perioadă sângele lui Hristos acoperea fără să știu toată această dizarmonie, toată această păcătoșenie. Învățam însă și acesta era un lucru bun. Împlineam cât conștientizam din porunca lui Hristos la acest capitol. Viața lui Isus era prezentă în acel domeniu, dar mai era mult de vindecat. Domnul era îngăduitor cu mine la acel domeniu și nici nu avea așteptări mari, căci știa că atunci era ce puteam face la acel domeniu. Dar era vorba de îngăduință doar din perspectiva dinamicii procesului spiritual. Din perspectiva sfințeniei sale era o stare de păcat care putea fi acoperită de sângele lui Isus. Mulți ani sângele lui Isus a acoperit acea zonă din viața mea fără să fiu conștient de acest lucru. Prin Hristos înseamnă depotriva prin sângele Lui și prin viața Lui. Și Domnul mă vedea fără pată, căci mă privea prin Hristos. Sângele Lui acoperea trecutul meu, domeniile pe care nu le conștientizam și îmi ceream iertare, iar viața Lui creștea progresiv peste domeniile din viața mea. Dumnezeu vedea în mine doar viața lui Isus crescândă. Eram îmbrăcat în Hristos în sângele Lui și în viața Lui. Doar așa puteam fi plăcut înaintea Lui. Cu siguranță Domnul vedea și dinamica procesului. Sunt deci două lentile. Lentila îndreptățirii despre care am vorbit adineaori. Prin Hristos suntem văzuți fără pată. Doar așa putem sta în prezența lui Isus fără să fim arși de vii. Este și lentila dinamicii procesului în care viața lui Isus se extinde asupra domeniilor noastre bolnave. Cele două lentile se suprapun, sunt în armonie perfectă și sunt necesare ambele. Trebuie să învățăm să ne privim simultan prin ambele lentile. Prima lentilă trebuie folosită mai întâi și este lentila cea mare care creionează cadrul pentru a doua lentilă. În acest proces nu ne putem bucura, nu putem înainta, dacă nu avem clarificată lentila îndreptățirii, dacă nu suntem siguri de iertare, de acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu, de împăcarea noastră cu Domnul, de conștientizarea faptului că suntem copiii Săi preaiubiți, că cerul ne zâmbește. Apoi, trebuie folosită și a doua lentilă cu ajutorul căreia creștem în asemănare cu Hristos. Dacă folosim doar prima lentilă, nu vom putea crește căci vom nega nevoie de schimbare. Dacă vom folosi doar a doua lentilă vom intra în depresie, căci vom fi scârbiți de toate bolile din noi. Duhul ne va învăța să folosim simultan ambele lentile. Doar privindu-ne prin ambele lentile vom putea să ne bucurăm și să avem pace în Hristos, și în același timp să conlucrăm

cu Hristos la schimbarea vieții noastre. Ferice de cine folosește simultan ambele lentile.

d) Perioada inițială de iluminare:

- Prin cuvântul lui Dumnezeu, prin revelația Duhului Sfânt, prin pasajele din Scriptură despre a face toate lucrurile ca pentru Domnul, prin pasajele despre îngrijorări încep să întrezăresc standardul și cât de înalt este el. Întrezăresc și cât de departe sunt de standard.

e) Perioada de negare:

- Dar ar fi prea dureros pentru mine să accept acest lucru. Tocmai Duhul Sfânt îmi vindecase o boală (pe care o credeam a fi ultima), și în sfârșit mă credeam bine și plăcut înaintea Domnului și mă bucuram de acest lucru. Și acum să o iau de la capăt!? Să mă văd din nou bolnav și hidos? Prea dureros. E doar o mică dizarmonie în acest domeniu, nu este o boală. Gata am conștientizat și de mâine voi învăța ca pentru Domnul.

f) Perioada de zbatere inițială și de acceptare a bolii:

- Lupta spirituală se accentuează în acest domeniu al vieții mele și văd din ce în ce mai clar cât de adâncă este boala, dar neg că este așa de adâncă. O voi rezolva, voi împlini pronunța lui Dumnezeu, dar cu cât mă zbat mai tare cu atât boala iese la iveală. Și apar și contexte din ce în ce mai grele în acest domeniu (contexte de tipul: nu am timp suficient să învăț și încep să mă îngrijorez) și lupta se intensifică. Încep să accept cât de adâncă este boala, încep să văd și să accept cât de mult învăț pentru slava personală și cât de mult mă încred în capacitatea mea de a învăța...

g) Șirul de contexte potrivnice

- Urmează un șir de contexte potrivnice manifestării bolii...cel rău își cere dreptul asupra acestui domeniu din viața mea...și creează contexte în care să mă ispitească să învăț din nou pentru mine și să mă încred în mine și să mă îngrijorez, dar încerc să mă lupt în toate aceste contexte, și în această luptă conștientizez mai bine boala, rădăcinile ei, mecanismele ei, dar descopăr și nenumărate resurse spirituale pe care le pot folosi, pe care trebuie să le folosesc. Vin nenumărate căderi, îngrijorări, dar și mulți pași înainte, și per asamblu este SPRE bine..sunt departe de a învăța ca pentru Domnul, dar mult mai aproape decât în trecut. Dar mă lupt cu descurajarea și Îl întreb pe Domnul: Tu lupți pentru mine sau împotriva mea? Eu vreau să învăț ca pentru Mine iar puterea Vrăjmaului crește la acest capitol și contextele sale de ispitire sunt din ce în ce mai mari și mai ingenioase!

h) Între timp...

- Dar acesta nu este singurul domeniu din viața mea în care viața lui Isus vrea să pună stăpânire (să vestesc evanghelia fără rușine, timpul de părtășie zilnic, să îmi stăpânesc limbajul, să înving teama de oameni...) Sunt și alte domenii în care Isus lucrează și în care se concentrează bătălia spirituală, sunt mai multe fronturi deschise, iar a învăța ca pentru Domnul este unul din ele și este unul important mai ales că în fiecare zi sunt provocat să învăț, dar fronturile nu sunt separate...o înfrângere pe un front afectează și progresul pe celelalte fronturi. O biruință pe un front aduce putere și încurajare pe celelalte fronturi, o resursă spirituală descoperită pe un front e folosită imediat și pe celelalte fronturi, și în toate aceste fronturi deschise același șir de contexte de ispitire, același șir de înfrângeri și biruințe, de pocăință și rededificare, dar aceeași linie crescândă, același progres, același amestec în a învăța pentru Domnul sau pentru mine, dar partea cu pentru Domnul crește încetul cu încetul, ceea ce e încurajator, dar eu nu cunosc această dinamică și mă descurajez adesea...

i) Durerea înfrângerii și pedeapsa Domnului

- Când îngrijorarea biruiește din nou și cedez ispitei ei în contextul învățatului pentru un examen la care nu am reușit să învăț tot...apare regretul, vina, rușinea în mod profund, la fel apare și căința, și primirea iertării, dar adesea și pedeapsa Domnului, și pedeapsa Domnului este adesea aspră și dureroasă. Și mă gândesc că mulți ani nici nu mi-am pus problema serios să învăț ca pentru Domnul și Domnul nu mă pedepsea (nu cel puțin așa de aspru) pentru modul meu idolatru de a învăța.....și mă întreb de ce ACUM Domnul pedepsește așa de aspru pentru fiecare abatere...Și învăț că pedeapsa Sa devine mai activă în fronturile deschise, în fronturile aduse la lumină, în domeniile în care aduce conștientizarea...și învăț că pedeapsa Sa rămâne activă și după ce îmi cer iertare spre binele meu, nu înseamnă că Domnul nu m-a iertat ci că Domnul mă iubește și pedeapsa Sa este un ajutor obligatoriu și indispensabil pentru a nu mai repeta păcatul. Învăț să sufăr cu demnitate pedeapsa Domnului. Învăț faptul că cu cât te apropii de Domnul cu atât sfințenia Sa te arde mai repede...

j) Mărimea înfrângerii

- Apar și înfrângeri mari, mai mari ca cele din trecut. De ce sunt mai mari? Căci pe de o parte eu le văd ca fiind mai mari, iar pe de altă parte pedeapsa Domnului fiind mai aspră mă face să le văd mai mari, iar pe de altă parte și isпитirile și contextele potrivnice sunt mai mari...războiul se intensifică, împotrivirea vrăjmașului crește...boala era la fel de hidoasă și în trecut, dar de-abia acum a ieșit la iveală și deși mă văd mai pătat ca în trecut. Acum sunt însă mult mai bine la acest capitol, măcar prin faptul că am conștientizat boala și am început lupta.

k) Glasul lui Rabșache (glasul descurajării...)

- La fiecare înfrângere în domeniul acesta, cel rău vine să mă descurajeze. El îmi focalizează atenția asupra detaliului și nu asupra ansamblului. El îmi focalizează atenția asupra greșelii prezente: iar te-ai îngrijorat și ai promis să nu te mai îngrijorezi. Și îți aduce aminte că este a 873 oară când te-ai îngrijorat în acel domeniu, el ține bine evidența căderilor și la fiecare cădere ni le aduce aminte pe toate și ne mai spune că nu vom reuși și că toată viața îi vom rămâne robi, ne spune că nu am progresat deloc și că repetarea greșelii arată clar că deși ne străduim să fim sfinți de câțiva ani în acel domeniu, suntem chiar mai jos, căci am păcătuit între timp de mai multe ori la același domeniu. Vinovăția ne copleșește, la fel și rușinea, și deznădejdea de sine...

l) Glasul Mângâietorului (glasul încurajării)

- Dar apare și un alt glas care mă încurajează, care îmi spune că totul e prin har, că nu există o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci doar neprihănirea pe care o dă Hristos prin credință, care îmi șoptește că Domnul nu obosește iertând, care îmi spune că schimbarea e un proces, care îmi arată ansamblul și îmi arată că sunt în creștere, că s-au produs schimbări în bine și drumul este spre vindecare.

m) Mărturia:

- În tot acest timp sunt constant în a învăța, obțin rezultate bune și nu mă mândresc cu ele. Acest lucru face să fiu o bună mărturie față de colegi, profesori, frați. Înaintea lui Dumnezeu mai este mult de parcurs, dar înaintea oamenilor Duhul transmite o bună mărturie. Schimbarea pornește din interior și se revarsă spre exterior. Standardele oamenilor nu sunt însă standardele lui Dumnezeu. Noi urmărim standardele lui Dumnezeu, dar mărturia noastră este înaintea oamenilor. Iată de ce Mântuitorul le spune la PREZENT ucenicilor în predica de pe munte: Voi SUNTEȚI Lumina lumii. Deși ucenicii erau pe la începutul formării lor și aveau atâtea lucruri de vindecat în inima lor, ei erau Lumina lumii, ei străluceau în întunericul dens al acestei lumi prin puțina lor apropiere de Domnul. Și aici este fascinant: în tot acest proces de vindecare interioară noi putem fi o bună mărturie, putem fi lumina lumii și sarea pământului. Întunericul este atât de dens, încât o mică luminiță îl străbate. Și lumea este atât de întunecată încât puțina noastră creștere în Hristos strălucește cu putere în lume. Și aici este o taină: dacă ne rezolvăm păcatele în cămăruță, prin pocăință și schimbare, Domnul ne va ajuta ca în afară să transmitem o bună mărturie. Dacă însă ne complacem în păcat în interiorul nostru, aceasta va afecta și mărturia noastră de afară. De aceea deși standardele sfințeniei lui Dumnezeu vor rămâne tot timpul departe, și va mai fi mult de vindecat și curățit în creșterea noastră în asemănarea cu Isus, mărturia noastră față de lume, poate fi pe tot parcursul procesului, o mireasmă plăcută. Cred că și din această perspectivă, Pavel spune că el nu dă nici un prilej de poticnire

oamenilor din jurul său. Se poate trăi frumos și curat printre oameni, și să fim o bună mărturie în mijlocul acestor zbateri, în mijlocul acestor suferințe și coborâșuri din procesul vindecării interioare.

n) Deprinderile sfinte:

- Încetul cu încetul a început în această luptă și zbatere să se formeze deprinderi sfinte în domeniul în care se produce vindecarea prin Duhul. Da, încetul cu încetul a învățat ca pentru Domnul devine o deprindere, un fel de a fi, o parte din mine. În acel domeniu Hristos domnește, este unit cu mine. Nu mai erau canalizate atâtea energii în acel domeniu. Acesta era semnul vindecării. Se formaseră deprinderile sfinte. Pe acel front lupta continua, dar bătăliile principale fuseseră câștigate. Era vindecare, era domnia lui Hristos.

o) Limitele

- Pe tot parcursul acestui proces apar niște LIMITE. Pur și simplu, în ciuda strădaniei mele, apar niște limite. Acestea mă conduc spre neputință, spre disperatul și binecuvântatul moment în care spun: Nu pot, Doamne! Sunt disperat!....Limitele au un rol esențial. Căci în lupta aceasta Cuvântul ne cheamă să ne dăm toate silințele. Dar a ne da toate silințele nu înseamnă a încerca din răputeri prin noi înșine să ne schimbăm, ci a ne pune încrederea în Hristos, a-L ruga pe El să trăiască în noi, a lua toate deciziile și inițiativele în totală dependență de El. În lungul proces al vindecării implicarea sinelui se amestecă cu revărsarea vieții lui Hristos prin noi. Și atunci sunt binevenite LIMITELE care au rolul de a ne curăți de încrederea în noi și de a ne readuce în acea totală dependență de Hristos. Îmi aduc aminte că în ce privește învățatul ca pentru Domnul aveam și eu o limită. Era o limită pe care nu o puteam depăși, și ori cât mă străduiam nu puteam. Eram neputincios, dar mi-am pus încrederea în Domnul și am continuat lupta. Până într-o dimineață, când am simțim că Cineva mi-a dat o inimă nouă, și pur și simplu, ca prin minune, am depășit acea limită. Și aceasta ca să cunosc că eu nu pot nimic dar că la Domnul TOTUL este posibil, și că schimbarea este un dar care vine doar de la El. Pur și simplu viața lui Isus a umplut acel loc din ființa mea în care schimbarea nu era cu putință. Momentele acestea sunt esențiale în zdrobirea eului și în punerea încrederii noastre doar în Hristos.

p) Mai mult decât vindecat

- Procesul vindecării a durat ani, dar după acești ani s-a produs mai mult decât o vindecare într-un domeniu al vieții mele. Resursele descoperite au fost folosite și pentru lupta pe alte fronturi pornind de la provocarea de a învăța ca pentru Domnul am început să încep să fac toate lucrurile pentru Domnul. Și câștigul cel mai mare: o mai mare cunoaștere a lui Hristos, o mai mare conștientizare a neputinței mele și a puterii Sale, curățirea credinței, o mai mare dependență de

El, o zdrobire a eului și o creștere a vieții lui Isus, și cu siguranță că aceasta este cheia tuturor vindecărilor din noi.

q) Încă *UNDER construction*

- Odată cu încheierea masterului nu au mai fost, o bună perioadă de timp, contexte în care să trebuiască să învăț și să fiu examinat. Luptele păreau vechi și de mult apuse. A apărut după câțiva ani un nou examen. Deprinderea era acolo, dar și anumite tendințe de a învăța pentru mine. Faptul că nu mai fuseseră contexte nu însemna că nu mai eram vulnerabil, și nici că eram desăvârșit în acel domeniu. Lupta e până la capăt și tot timpul se poate mai bine.
- Când boala s-a vindecat, tendința a fost să spun: gata, s-a isprăvit, dar nici nu am spus bine.

Observații:

- Acum mi se pare așa de normal să învăț ca pentru Domnul și mă gândesc de ce nu am putut așa din prima zi. Dar ar fi nedrept să uit tot îndelungatul proces. Îmi este clar că nu puteam fi vindecat peste noapte. Și să mă gândesc că aș fi putut trăi neîntinat în acest domeniu din prima zi de după convertire este din nou o nebunie. Suișurile și coborâșurile fac parte din procesul vindecării. Viața lui Hristos se dezvoltă progresiv. Ea nu aduce o schimbare perfectă peste noapte, ci o creștere progresivă într-un proces cu suișuri și coborâșuri. Ea nu aduce o viață fără păcat ci o biruire crescândă a păcatului din noi. Vindecarea înseamnă o continuă îmbrăcare cu Hristos, cu sângele și viața Lui deopotrivă.
- Lecțiile cele mai importante din procesul vindecării sunt cele legate de cunoaștere lui Hristos și cunoașterea de sine, de cine sunt eu și cine este Hristos. Și cu cât vedem cât de mare și minunat este Hristos și cât de mici și păcătoși suntem noi, cu atât suntem mai dependenți de El, cu atât suntem mai liberi și mai fericiți, cu atât El poate lucra cu mai multă tărie în noi.

Din această perspectivă să privim la Iov. El ajunsese la un nivel de apropiere de Dumnezeu. Avea o profundă cunoaștere de Domnul și în lumina acesteia o conștiință a păcătoșeniei și nimicniciei persoanei sale. Și ca rod al acestei raportări la Domnul trăia o viață de ascultare față de Domnul care impresiona tot cerul și pe care nici cel rău nu o putea nega. Cel rău nu a contestat neprihănirea lui Iov, ci motivația din spatele ei. Dar neprihănirea lui Iov nu includea și motivația? Ea nu era clară și vizibilă lumilor spirituale la fel ca abaterea sa de la păcat? Se pare că nu. Cu siguranță că nimic nu este tănuț de privirea lui Dumnezeu. El vede totul. Dar lumile spirituale nu văd totul din inima omului. De sus se vedea în Iov o viață constantă de ascultare de Domnul, de poruncile Lui, dar nu se putea vedea clar MOTIVAȚIA

sa. Cel rău face apel la ce se vede: ***iată că l-ai binecuvântat...dar atinge-te de tot ce era și sunt încredințat că te va blestema în față.*** Deci discuția se face cu privire la acel comportament clar și vizibil, atât în ce privește ascultare cât și în ce privește neascultarea. Cel rău nu spune că sub presiune Iov va comite un păcat sau va avea un moment de îndoială în inima lui, ci că acesta pur și simplu îl va blestema în față pe Dumnezeu și se va lepăda de el. Deci miza era răzvrătirea clară și vizibilă a lui Iov împotriva lui Dumnezeu. Și Iov este supus unei presiuni teribile: i se ia tot într-o clipă, este lovit de boală, toți din jur îl părăsesc, soția îl îndeamnă să-l blesteme pe Domnul, și vin și trei teologi să-l deruteze...Și Iov rezistă testului...nu îl blestemă pe Dumnezeu, dar se luptă cu îndoiala, și rostește și niște lucruri ne la locul lor în cearta sa cu Domnul și are o atitudine nu tocmai potrivită. Și Domnul i se descoperă, iar Iov se vede și mai mic și mai păcătos, iar pe Domnul și mai mare și mai minunat. Deci acesta a fost câștigul lui Iov. Nu a trecut perfect prin încercare, dar nu a blestemat pe Domnul și nu s-a întors împotriva Lui și a răbdat până la capăt în această zbatere, cu multe greșeli, și multe cuvinte nepotrivite, s-a produs o mare curăție. Iov a devenit mai curățit de sine, și mai dependent de Domnul, de mila și puterea Sa.

În slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine

Aceste expresii ne aduc aminte de cele două încercări din viața lui Ezechia: scrisoarea lui Snaherib și glasul lui Rabșache (ocara și vorbirea de rău) și scrisoarea babilonienilor (slava și vorbirea de bine). Sunt două contexte diferite, dar care pot fi folosite de cel rău ca să ne îndepărteze de Domnul. Ocară și vorbirea de rău ne descurajează, ne demoralizează. Lauda ne face mândri. Fisura în ambele situații este centrarea pe sine, faptul că privim la noi. Dar dacă privim mai mult spre Domnul nici ocară, nici lauda nu ne va îndepărta de Domnul. Când oamenii ne vor ocări, noi vom ști că Domnul ne primește. Când oamenii ne vor lauda, vom ști că Domnul merită lauda. Atenție la cele două tipuri de scrisori, sau la mesajul din partea oamenilor.

În cap.6 este un mare paradox. Deși mărturia lui Pavel față de oameni este impecabilă (6:3-8a), percepția generală a lumii față de el este la polul opus. Cum este posibil? Strategia celui rău e clară. Încearcă mai întâi să lovească în mesager pentru a da prilej de defăimare și pricină de poticnire ascultătorilor. Dar dacă nu reușește el lovește tot în credibilitatea mesagerului prin teribila armă numită denigrare. Și folosindu-se de slăbiciunile oamenilor, de prejudecățile lor, de graba lor de a judeca și a face scenarii, de invidia și răutatea acestora, creează tot felul de mituri despre mesager, și operează prin slujitorii lui, bârfitorii, tot felul de denigrări. Și are succes, că lumea îi privea la polul opus pe apostoli. Dar este și o vină a lumii. Lumea este înșelată prin denigare, dar se și lasă înșelată. Mărturia apostolilor invalida în mod clar denigrările despre ei. Și atunci aceștia trebuiau să facă o alegere: să recunoască că au greșit sau să persiste în a crede minciunile denigratorului. Dar prima variantă presupunea să dea apoi crezare mesajului, și aceasta însemna schimbare și pocăință, și era prea greu. Și atunci pentru a respinge mesajul lumea preferă să aleagă să creadă denigrările despre mesager. Și deci lumea își poartă vina ei. Facem o mică paranteză: iată de ce trebuie să ne dăm prin Hristos toate silințele pentru a avea o bună mărturie, din pricina strategiei denigratorului!

Este minunat că Pavel nu se lasă descurajat de puterea denigrării. Deși percepția generală a lumii este la polul opus față de realitatea impecabilă a mărturiei sale, el nu descurajează. El înțelege mecanismele luptei spirituale, puterea vrăjmașului, dar și alegerile vinovate ale oamenilor de a se complăce în minciună. El nu descurajează. El nu se lasă derutat de denigări. E vorba aceea: că dacă 10 oameni îți spun că ești beat, du-te și te culcă. O întreagă lume îi spunea lui Pavel ce el nu ERA. Pavel nu se lasă derutat. El știe cine este în Hristos și nu crede minciuna denigratorului. Când ceilalți îi spun că este părăsit de Domnul, el știe că Domnul este cu el, și tot așa. Și el nu se lasă descurajat de minciuni. El nu spune: la ce folos așa trudă pentru o mărturie impecabilă, dacă lumea ne vede așa de strâmb... Pavel caută să îi mântuiască pe cei aleși. Pavel perseverează în întruparea Evagheliei știind că din marea mulțime care îl crede nebun, unii vor răspunde chemării. Pentru aceștia merită să lupte mai departe.

Aceeași realitate (slujirea apostolică) este văzută prin două lentile: lentila lumii și lentila Duhului Sfânt. Și este o luptă între cele două lentile. Cel rău va încerca mereu să convingă slujitorul lui Dumnezeu să se vadă pe sine prin lentila lumii, să se evalueze prin criteriile valorizate de această lume. Și cu cât va reuși acest lucru cu atât va demotiva și descuraja pe omul lui Dumnezeu să continue calea crucii. Calea crucii este o nebunie pentru această lume. Și presiunea lumii este imensă. Ea are ca argumente majoritatea și vizibilul. Și ele sunt folosite zilnic pentru a transmite următorul mesaj slujitorului lui Dumnezeu: ești un nebun! Renunți de bunăvoie la fericirea acestei vieți! Ce-i cu tine? Nu vezi că mergând pe mâna lui Dumnezeu pierzi totul? Și așa și este. Isus ne-a spus de la început că dacă Îl vom urma ne vom pierde viața în această lume. A trăi în această lume, înseamnă a trăi ca dumnezeu și a folosi resursele personale și din jur pentru împlinirea propriilor vise și dorințe, vise și dorințe centrate pe sine, și legate de acum și aici, de lumea vizibilă. Și pentru împlinirea viselor și dorințelor vom fi gata să facem multe compromisuri. A-L urma pe Hristos înseamnă renunțarea radicală, zilnică și progresivă la acest fel de a trăi. Centrarea pe sine va fi înlocuită cu centrarea pe Dumnezeu și pe ceilalți. Visele și dorințele noastre vor fi înlocuite cu visele și dorințele divine. Calea împlinirii viselor va fi calea neprihănirii. Și pe acest drum vom suferi pierderi, pierderi zilnice, și pierderi enorme din perspectiva acestei lumi. Și pierderile vor fi resimțite mai întâi în interiorul nostru, dar ele vor include realmente și pierderi reale: bani, faimă, carieră, familie, casă, stabilitate financiară, sănătate și chiar viața fizică. Calea crucii este total opusă felului normal de viață al acestei lumi. De aceea, cele două lentile ajung la concluzii total antagonice cu privire la slujirea apostolică, slujire ce trasează calea crucii pe care sunt chemați să umble toți credincioșii. Și acum înțeleg paradoxul cap. 6a și anume deși mărturia oamenilor este impecabilă față de oameni, percepția lumii este așa cum este. Căci mărturia impecabilă cheamă la calea crucii, iar această cale este o nebunie pentru oameni. Nu doar arma denigrării, ci și opoziția totală între spiritul veacului și calea crucii explică percepția ostilă a lumii față de apostoli.

Suntem priviți ca niște înșelători măcar că spunem adevărul

Cum să nu fii privit ca un înșelător când îi înveți pe oameni să renunțe de bunăvoie la tot ce e mai frumos și bun din această lume și din această viață? Pentru lumea de acum, Dumnezeu și realitatea viitoare sunt de fapt inexistente, sunt mituri, sunt iluzii. Pentru ei, a

trăi pentru Hristos, este ca și cum un om renunță la casa, proprietatea sa, serviciul său și familia sa, pentru a se duce într-un parc unde el spune că este o comoară mai valoroasă decât tot ce are. Și de fapt comoara nu există decât în imaginația celui om. Normal că acel om va fi cotelat ca nebun. Și dacă este cineva care îl învață să facă acest lucru, acel om va fi cu siguranță etichetat ca înșelător. Or este și el nebun, ori este înșelător și are interese ascunse: să ia el casa celui om, faimă etc. Ne aducem aminte de pilda cu comoara ascunsă. Un om găsește într-o țarină o comoară ascunsă. El vinde tot ce are pentru a cumpăra țarina aceea. Pentru cei care nu știu că acolo este o comoară, gestul său pare o prostie, o nebunie, o risipă. Căci comoara este ascunsă. Așa este și cu slava Evangheliei. Ea este ascunsă de privirile acestei lumi necredincioase orbite de dumnezeul veacului acestuia. De aceea, chiar dacă mărturia ta este impecabilă așteaptă-te să fii privit ca un înșelător. Ba mai bine spus: pentru că mărturia ta este impecabilă așteaptă-te să fii privit ca un înșelător. Este clar că cel credincios va stârni împotrivire și va atrage disprețul și judecata acestei lumi. Dar pentru noi Hristos și viața viitoare nu sunt un basm. Noi avem arvuna Duhului. Noi îl pipăim acum și aici pe Hristos prin Duhul Sfânt. Avem părtășie cu El zilnic, și zilnic vedem minunea vieții Sale cum crește în noi. Și de aceea, lumea viitoare devine așa de vie și de reală, mai vie decât lumea de acum. Noi suntem țarina, și comoara din noi este Hristos. Cei din afară văd doar țarina, și li se pare totul o nebunie. Dar noi vedem și comoara, și de aceea știm că spunem adevărul. Nu ne așteptăm ca ceilalți să înțeleagă. Dar vestim adevărul, în speranța că va da rod la unii din ei, că vor primi prin lumina revelației darul credinței și al părtășiei cu Hristosul înviat. Pentru a putea respinge presiunea lumii, care ne declară înșelători, și pentru a putea rămâne statornici în convingerea că spunem adevărul trebuie să păstrăm și să creștem prin Duhul în părtășia vie cu Hristos. Când părtășia cu Hristos va deveni superficială, atunci ochii noștri nu vor mai vedea clar comoara din țarină, și rațiunea noastră va da dreptate părerii lumii despre noi. Țarina fără comoară este o mare înșelătorie, căci țarina se poate obține doar dacă vinzi tot ce ai. Dar ce vinzi e mai valoros decât țarina. Doar prezența comorii în țarină oferă sens și profit tranzacției.

Ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți

Pentru această lume vom fi niște necunoscuți. Nu poți deveni celebru și apreciat într-o lume pe care o condamni. Nu poți ca și creștin să devii un star în această lume. Poți deveni cunoscut ca un impostor, dar nu ca un star. Hristos ne avertizează că e vai de noi când lumea ne va aprecia și ovaționa. Căci ce este înălțat înaintea oamenilor este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Evanghelia este vestită de unii ca un mijloc să găsești împlinirea în această lume. Ce mare minciună! Evanghelia condamnă din temelii această lume. Evanghelia o desconspiră ca fiind teritoriul inamicului. Nu poți să îl slujești pe Hristos și în același timp să faci carieră sau să găsești un loc cald în această lume. Hristos condamnă lumea și te cheamă să pierzi întreaga viață în această lume. De aceea, este un mare semn de întrebare pentru personalități creștine apreciate de această lume. Ori au fost înțelese greșit, ori au transmis greșit mesajul crucii. Nu există nici o punte de reconciliere între acest veac și crucea lui Hristos. Trebuie să recunoaștem că ne chinuim ani de-a rândul pentru a găsi o cale de reconciliere între această lume și crucea lui Hristos, între dreptul oferit de această lume de a fi fericit, împlinit și de a găsi acel loc cald, și chemarea crucii. Și încercăm acest lucru în

primul rând pentru viața noastră. Și apoi, încercăm să găsim o cale prin care mesajul nostru să fie mai conciliant față de spiritul veacului. Da, Pavel vestește evanghelia nu ca un fanatic, ci cu înțelepciune și dragoste ca să fie primit de orice cuget omenesc. Dar el știe că oricum mesajul crucii va stârni împotrivire. Da, grija sa este ca împotrivirea să nu fie stârnită de lipsa sa de înțelepciune. Dar este o regulă clară, mesajul crucii stârnește împotrivire. Dacă nu stârnește împotrivire, atunci ceva nu este în ordine. Iată cum raționează Pavel în Galateni: *Cât despre mine fraților dacă propovăduiesc tăierea împrejur, atunci de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.* (Gal.5:11). Observați, dacă nu exista o pricină de poticnire adusă de mesajul lui Pavel, atunci se putea pune la îndoială întreaga sa lucrare. Unde mai este pricina de poticnire a crucii? Când propovăduim crucea mai stârnește ea împotrivire? Sau am îndulcit mesajul crucii pentru a fi primit mai ușor, și atunci el și-a pierdut puterea? Evanghelia veacului acestuia este în contrast total cu Evanghelia lui Hristos. Iată un mic tabel ilustrativ:

Evanghelia veacului acestuia	Evanghelia lui Isus
1. Lumea = spre slava ta, spre împlinirea dorințelor și viselor tale 2. Drepturile tale = să dorești, să ai planuri, așteptări, dreptul la sănătate, la educație, la casă, carieră, familie, succes, viață liniștită, respect, mașină, etc 3. Pentru că TU MERIȚI 4. Pentru că TU POȚI	1. Lumea = spre slava Domnului, și acum teritoriul inamicului unde vei avea MULTE necazuri 2. Drepturile tale = să pierzi viața în această lume, să renunți la tot pentru Hristos, să suferi pentru Hristos din belșug în fiecare zi și să ai parte din belșug de mângâierile duhovnicești din Trupul lui Hristos. 3. Singura pricină de laudă = crucea lui Hristos 4. Nu poți nimic, TOTUL doar prin Hristos

Cât de clar prezentăm acest contrast când prezentăm Evanghelia? Cât de mult încercăm să combinăm cele două Evanghelii? Cât de mult tindem să spunem veștile rele (suferința, pierderea vieții în lumea aceasta) mai târziu și nu de la început?

Ca unii care murim și iată că trăim, ca niște pedepsiți măcar că nu suntem omorâți

Când Luther și-a început lucrarea publică și a ținut în peretele Bisericii cele 95 de teze, mulți, și chiar el însuși, s-au gândit că va muri în curând. Se știa ce făcea Biserica Romano-Catolică cu ereticii. Mai nimeni nu-i dădea lui Luther șansa de a mai trăi mult pe acest pământ. Cu toate acestea, Luther a mai trăi mulți ani fiind protejat în mod miraculos de Dumnezeu care stăpânește peste istorie și peste popoare. Luther a trăit întreaga viață sub

amenințarea cu moartea și condamnat la moarte de Biserica Instituțională. A fost o mare surpriză pentru sine că a continuat să trăiască mulți ani. Multă vreme Luther nu se gândea la căsătorie, căci își spunea: oricum mai am puțin de trăit pe acest pământ. De ce să mă căsătoresc și să las în urma mea o văduvă îndurerată? Și când Luther s-a căsătorit, acesta a avut un moment de bucurie spunând că i-a făcut-o diavolului care vroia să îl omoare și a reușit să mai trăiască și chiar să se căsătorească. A avut și copii și și-a continuat multă vreme propovăduirea Cuvântului. Luther a murit de o moarte bună cum se spune, în patul său, cu familia în jurul lui. Nu după mult timp după ce a murit, vrăjmașii lui au reușit să ajungă în zona în care Luther era protejat. Dar Luther era deja mort. Reprezentanții Bisericii Catolice au cerut ca să fie dezgropat trupul lui Luther și să fie aruncat. Dar împăratul a răspuns că el nu se luptă cu cei morți ci cu cei vii. Domnul a dorit să transmită un mesaj: El poate proteja pe sfinții săi chiar pe teritoriul vrăjmașului. Lumea e stăpânită de cel rău. Dar mai presus de acesta este Dumnezeu care domnește peste întreaga lume. Luther a fost ținut în viață până și-a terminat lucrarea. La fel și cu Pavel și apostolii. Era efectiv un miracol că Pavel continua să trăiască. Pavel avea atâția dușmani și i s-au întins atâtea capcane. Toți vrăjmașii lui spuneau că va muri repede. Și iată că totuși Pavel trăia. Și acest lucru era o dovadă a faptului că Dumnezeu era de partea lui. Căci omenește este absolut inexplicabil că Pavel a trăit atât de mult. Mai ales că el nu avea gardă de corp, nu se lupta cu sabia ca David de altădată și nici nu se ascundea, ci propovăduia public mesajul Domnului în locurile în care mergea. Cum de mai era în viață? El ne spune mai târziu în epistolă cum a fost împrășcat cu pietre, cum s-a scufundat odată cu corabia. În Fapte aflăm cum a fost mușcat de năpârcă și a trecut prin atâtea pericole. Și iată că Pavel trăia. Trăia prin minunea și puterea lui Dumnezeu. Și rămânerea sa în viață în mijlocul atâtor pericole, era o dovadă clară că Dumnezeu stăpânește lumea și că acest Dumnezeu era de partea lui. Se pare că Pavel a fost și înviat din morți de câteva ori. Nimic nu îl putea împiedica să rămână pe acest pământ până când el își va termina lucrarea. Oamenii spuneau că suferințele din viața lui sunt semnul că este pedepsit de Domnul. Totuși era o ciudățenie în această acuză. Dacă Dumnezeu era împotriva lui și Dumnezeu era în spatele tuturor uneltirilor împotriva lui Pavel, de ce acestea dădeau mereu greș? Oare Dumnezeu dă greș? Oare dacă Dumnezeu îl considera pe Pavel vrăjmașul numărul unu al omenirii și vroia să îl omoare dându-l pe mâna prigonitorilor, oare nu ar fi reușit acest lucru? De fiecare dată când Pavel mai scăpa miraculos dintr-o uneltire, primea din nou confirmarea că el nu este pedepsit de Dumnezeu, ci izbăvit de Dumnezeu.

Ca niște întristați și totdeauna suntem veseli

De ce era privit Pavel ca un întristat? De ce creștinii sunt priviți ca niște întristați? Simplu: lumea nu poate concepe cum cineva care renunța la viața sa în această lume și la plăcerile păcatului, și este mereu prigonit, poate fi fericit. Și atunci în mod logic un asemenea om trebuie să fie un întristat. Adesea credincioșii sunt priviți ca niște fanatici care se gândesc doar la cer și nu știu să se bucure aici pe pământ. De altfel, e periculos pentru cei necredincioși să accepte că cel credincios este bucurios și fericit. Căci această stare de fapt ar pune serios la îndoială teoria despre fericire. Ei de fapt Îl resping pe Domnul, căci văd în El un Tiran capricios care prin poruncile Sale înguste le fură bucuriile vieții. Dar dacă cineva îl

alege pe acest Dumnezeu și este fericit, atunci cum se explică acest lucru? Atunci ar însemna că Dumnezeu chiar există, și poate chiar există și o altă fericire decât cea dată de lumea aceasta. Dar ei încă nu sunt dispuși să renunțe la fericirea lumii, și atunci e mai simplu să nege că există vreo fericire a celui credincios. De aceea, cel rău vrea ca creștinii să fie niște întristați, sau măcar să fie percepuți ca niște întristați. Pavel înțelege toate aceste lucruri. Și el este întotdeauna VESEL. Și prin bucuria pe care o emană zdruncină toate teoriile oamenilor despre fericire. Cum e posibil ca Pavel, cel prigonit, să fie mai fericit decât prigonitorii săi care se bucură de pacea, bogățiile și plăcerile acestei lumi? Cum e posibil ca un om să renunțe la bucuriile acestei lumi, să aibă parte de atâta suferință și totuși să fie, nu din când în când, sau nu în vremurile bune doar, ci TOTDEAUNA vesel? Bucuria este o armă esențială în mărturia celui credincios. Noi am fost creați spre slava lui Dumnezeu și ca să ne desfășăm din slava Lui. Deși primul scop al existenței noastre nu este propria fericire, ci glorificarea Creatorului de unde decurge și împlinirea noastră, în orice om există o intensă sete după fericire. Și oamenii fără Domnul trăiesc conduși de această sete. Noi nu îi chemăm pe oameni la fericire, ci să Îl glorifice pe Creator, fericirea decurgând din aceasta și rămânând mereu pe planul doi. Dar pentru această lume, fericirea este pe locul întâi. Ei sunt centrați pe sine și caută fericirea. Și atunci vor remarca oamenii fericiți. Credinciosul nu mai este centrat pe sine. Fericirea personală e pe planul doi. Pe primul plan este glorificarea Creatorului, iar glorificarea Creatorului nu este un MIJLOC spre fericire, ci un scop în sine. Dumnezeu nu este un MIJLOC pentru împlinirea noastră. Ecuația nu este deci de genul: Creatorul ne-a pus în noi nevoia de El. Astfel, doar El poate împlini acea nevoie și doar relația cu El poate aduce fericirea autentică. Deci e logic să Îl alegem pe Dumnezeu. Deși este adevărat ce am spus, perspectiva e TOTAL FALSĂ. Căci dacă ecuația aceasta stă în spatele relației noastre cu Domnul, atunci pe primul loc este fericirea personală, și pe locul doi este Domnul. Dumnezeu trebuie să fie pe locul întâi. El trebuie să fie nu MIJLOCUL, ci SCOPUL existenței noastre. Noi Îl slujim pe Creator pentru că merită, pentru că totul vine din El, prin El și pentru El. Trăim efectiv pentru El, pentru că așa se cade, pentru că așa este normalitatea în Creație, pentru că Dumnezeu și nu noi este scopul final al tuturor lucrurilor. Și facem acest lucru din pricina ADEVĂRULUI (care este Dumnezeu Însuși), și nu din pricina fericirii personale. Nu Îl alegem pe Domnul pentru a fi fericiți, ci pur și simplu Îl alegem pe Domnul ca să trăim pentru El, pentru că El merită. Și o facem chiar dacă suntem fericiți sau nu. Fericirea pe care o simțim este pe planul doi și ea decurge din bunătatea și dragostea Creatorului care vrea să ferească prin Sine toate fapăturile create de El. Lumea trăiește în altă paradigmă, și anume: fericirea personală e pe locul întâi. Domnul ia lumea de unde este, și atrage la Sine această lume și prin fericirea pe care o dăruiește credincioșilor săi. De aceea Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm totdeauna. Să ne bucurăm totdeauna, căci avem totdeauna motive să fim bucuroși, și astfel Îl onorăm pe Creator, și să ne bucurăm totdeauna pentru a străluci ca lumini în lume. Scriptura vorbește despre o fericire a celor care Îl urmează pe Domnul, fericire care începe chiar acum și aici. Dar când este vorba să definească scopul pentru care am fost creați, Scriptura insistă în primul rând că am fost creați pentru slava lui Dumnezeu. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile! Scriptura nu insistă că am fost creați ca să fim fericiți. Am fost deci creați să slujim de laudă slavei Sale, iar fericirea este un element secundar ce decurge din bunătatea și dragostea Creatorului. Adevărul trebuie să fie mai presus de ce simțim noi. Noi urmăm adevărul și nu fericirea personală. Și de multe

ori adevărul ne conduce spre decizii prin care sacrificăm fericirea personală. Oamenii sunt centrați pe căutarea fericirii. Ei sunt de fapt după o goană a unei stări de bine, sunt după goana unor sentimente de împlinire. Creștinul urmează adevărul în primul rând și este gata să renunțe la starea lui de bine de dragul adevărului. Da, creștinul se bucură de sentimentele de împlinire aduse în viața lui de Adevăr, dar Adevărul e mai presus de ele. Creștinul nu gonește ca un disperat după emoții spirituale sau stări de bine, ci caută glorificarea Creatorului. Stările de bine și de bucurie, și de pace sufletească, cum le numim noi, sunt foarte periculoase. Căci atunci când ne simțim bine avem tendința firească să neglijăm realitatea războiului spiritual și să ne încredem mai mult în noi înșine. Starea de bine ne vinde iluzia că suntem puternici și suntem stăpâni pe situație. Dacă ne controlăm emoțiile în acel moment și dacă acestea sunt de partea noastră, avem iluzia că putem controla și Universul. Stările de bine se armonizează perfect cu minciuna autoîndumnezeirii. Adesea, pacea și bucuria din inima noastră nu reprezintă pacea și bucuria pe care o dă Domnul. Noi confundăm stările de bine cu o stare spirituală bună, cu pacea și bucuria venite de sus. Și necredincioșii se bucură de stări de bine, pace, bucurie. Atunci, nu e bine să avem stări de bine? Ba da, ele își au rolul lor, și avem nevoie de răgaz sufletesc în lupta spirituală. Dar Hristos trebuie să domnească și peste stările noastre de bine, trebuie să învățăm să ne simțim bine fără să ne pierdem deloc dependența de Hristos și fără să neglijăm realitatea războiului spiritual. De asemenea, trebuie să avem grijă ca sursa stărilor de bine să nu izvorască din noi sau din contexte, ci din Domnul. ***Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.***

Pacea dată de lume este centrată pe om și dependentă de circumstanțe. Sursa păcii lui Hristos este El Însuși, și această pace este dincolo de circumstanțe. Circumstanțele favorabile deci nu sunt sursă, ci mijloc, sprijin, bonus pentru pacea dată de Hristos. La fel este și cu bucuria: ***inima vi se va bucura, și nimeni nu va răpi bucuria voastră.*** Hristos ne dă bucuria. Sa dar nu cum o dă lumea. Pacea creștină și bucuria creștină includ stări de bine, dar nu trebuie confundate cu ele. Pavel era vesel, căci se bucura în Domnul. El era centrat pe Hristos și bucuria sa izvoră din Hristos și era dincolo de orice circumstanță. Domnul să ne deschidă ochii să distingem între stările de bine firești care ne centrează pe noi, ne scad vigilența în război și ne diminuează dependența de Hristos, și bucuria și pacea venite de sus, centrate pe Domnul, care ne țin în dependență de Domnul, și care sfidează circumstanțele.

Revenim la tema fericirii. Bucuria noastră face parte din mărturia noastră. Lumea va veni spre Hristos din pricina nevoilor ei și căutând fericirea. Va fi spre Hristos centrată pe sine, și inconștient va vedea în Hristos pe cineva de dorit să slujească scopului vieții lor: fericirea personală. De aceea, trebuie să învăț pe cei care se apropie de Hristos că proslăvirea lui Hristos este mai presus de fericirea personală, și că Adevărul e mai presus de stările noastre de bine. Dacă nu vom face acest lucru, acești prunci vor renunța la Adevăr, când stările de bine aduse de Ispititor vor fi mai intense decât stările de bine aduse de Adevăr.

Ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți, ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile

E adevărat că Pavel pierduse poziția sa dintr-o familie respectabilă și bogată de farisei. Pavel lucra cu mâinile sale, străbătea lumea din loc în loc și nu știm să fi avut o casă a sa.

Probabil pierduse totul când fusese exclus din comunitatea iudaică. Și era drept să fie privit ca un sărac, și ca neavând nimic. Aici lumea avea dreptate și nu exagera. Pavel ca și Isus nu avea proprietăți pe acest pământ. Cine ar dori să nu aibă nimic? Dar Pavel nu se simțea complexat de sărăcia sa reală în această lume. Pavel îmbogățea pe mulți. Pavel vestea Evanghelia. Evanghelia smulgea pe om din păcat și de sub mânia lui Dumnezeu și îl trecea în Împărăția lumii unde chipul etern al lui Hristos începea să se zidească în el. Evanghelia le dădea viața veșnică și îi făcea moștenitori ai tuturor promisiunilor lui Dumnezeu în Hristos. Ei deveneau astfel parte din Templul lui Dumnezeu, din Mireasa lui Hristos, moștenitori ai un pământ și cer nou, moștenitori ai scaunului de domnie al Domnului. Oare, poate fi cineva mai bogat decât un moștenitor etern al scaunului de domnie al slavei? Să șezi toată veșnicia alături de Hristos pe unicul scaun de domnie al Domnului! Ce poate fi mai mult decât atât? Pavel nu era deloc complexat de sărăcia sa evidentă în această lume trecătoare. El se bucura să îmbogățească pe mulți, și știa că prin slujba sa de a îmbogăți pe mulți, el însuși își aduna comori în ceruri. Și Domnul este atât de generos. Pavel nu privea la ce nu avea pe pământ, ci se întreba: oare, cât am adunat acolo sus până acum prin slujirea mea în Hristos? Pavel stăpânea toate lucrurile. Pe de o parte, era moștenitor alături de Hristos al tuturor lucrurilor, având să domnească alături de Hristos peste toate lucrurile. Da, Hristos este moștenitor al tuturor lucrurilor, și noi suntem moștenitori împreună cu El. Iată de ce în 1 Cor.3:21-23:

- *Nimeni să nu se fâlească dar cu oamenii, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos și Hristos este al lui Dumnezeu.*

Iar acum și aici, Pavel domnea în viață prin Hristos. El domnea peste orice context din viața sa și era un rege plin de demnitate indiferent de furtuna prin care trecea. Să îl comparăm pe Pavel care cânta când avea picioarele în butuci, cu un împărat bogat care stăpânește peste jumătate de lume, dar este chinuit de gândul că slujitorii lui îl vor trăda. Cine dintre cei doi stăpânește cu adevărat? Cine dintre cei doi este Rege cu adevărat? Domnia lui Pavel peste toate lucrurile începe de acum și aici. El era în carul de biruință al Domnului, Stăpânitorul tuturor lucrurilor. Pavel stăpânea astfel peste firea pământească și peste orice context din viața lui. Și în curând avea să fie dezbrăcat de firea pământească și așezat într-un pământ nou fără suferință și contexte potrivnice în care în slavă avea să stăpânească alături de Hristos toate lucrurile. Ce rege vrei să fii? Vrei să fii un Pilat sau un Hristos? Pilat era Rege în această lume, dar a cedat la presiunea mulțimii de teamă și a sacrificat adevărul. Hristos învinge teama și presiunea mulțimii și alege Adevărul, și moare pentru Adevăr. Pilat stă pe scaun, dar este fără demnitate. Hristos stă pe cruce, dar este plin de demnitate. Tu ce împărat vrei să fii? Cu cât ai mai multe lucruri din această lume lipite de inima ta, cu atât lumea va stăpâni asupra ta, iar tu nu vei fi liber, ci plin de teamă și îngrijorare. Cu cât nu vei avea nimic din această lume lipit în mod idolatru de inimă, cu atât vei fi liber să stăpânești peste lume.

Lui Pavel i s-a lărgit inima

Pavel era cel curat înaintea lui Dumnezeu. Corintenii, copiii lui, erau cei care făceau voia celui rău, loveau în el pe nedrept, și erau în pericol să se abată de la calea mântuirii. Și cu toate acestea, corintenii îl bârfeau și defăimau pe Pavel. Pavel era lovit de cei pe care îi slujise, de copiii pe care îi născuse în Domnul, de cei pentru care își riscase viața și pentru care pierduse tot. Pentru a ajunge în Corint să propovăduiască Cuvântul, Pavel se expusese atâtor primedjii deopotrivă fizice și spirituale. Și a ajuns în Corint și a propovăduit de dragul lor Cuvântul mântuirii în mijlocul multor lupte. Și acum care îi era răsplata? Corintenii erau pe cale să se abată de la mântuire, și prin ei, cel rău lovea în Pavel pentru a-l descuraja. Toate acestea se întâmplau pentru a-l descuraja pe Pavel în vestirea Evangheliei. Cel rău îl întreba: pentru ce atâta sacrificiu, pentru ce atâtea lupte spirituale? Pentru ce să îți riști viața în fiecare zi? PENTRU CE? Nu sunt toate în zadar? Dar nu doar că sunt în zadar, dar sunt și în defavoarea ta. Corintenii nu doar că sunt aproape să cadă, dar sunt folosiți de cel rău pentru a te lovi. De ce atâta trudă? Îți riști viața și mergi în Corint să vestești Cuvântul pentru ca cei din Corint să te lovească din interior? Nu mai bine stai acasă și ai o viață liniștită, Pavele? Doar tu știi drumul mântuirii și te bucuri de el? De ce să străbați lumea în lung și în lat și să te expui atâtor pericole? Stai liniștit acasă.

Într-adevăr ce imensă pricină de descurajare erau în acel moment corintenii pentru Pavel. Dar Pavel nu descuraja. Răspunsul lui Pavel era altul: îi slujea și mai mult, și își lărgea inima și mai mult pentru ei. Pavel privea spre Hristos. Hristos a slujit pe Israel și pe ucenici până la capăt. Și Hristos a părăsit cerul pentru a veni pe pământ și s-a expus la infinit mai multe pericole decât Pavel. Pavel era un păcătos din această lume care s-a întors în această lume la Domnul. Fiul lui Dumnezeu era în ceruri și s-a întrupat în această lume decăzută unde a fost hăituit de cel rău clipă de clipă. Și era suficient să facă o singură greșală și totul s-ar fi prăbușit iremediabil pentru el. Și cel mai adesea era hăituit de cel rău tocmai prin oamenii pentru care venise pe pământ. Și tocmai aceștia L-au răstignit. Și pe *via dolorosa* când și ucenicii Îl părăsiseră, când efectiv NIMENI nu era cu adevărat pentru El și nu înțelegea ce face, când majoritatea îl batjocoreau și o mică minoritate îi plângea de milă, vocea celui rău îi răsuna în minte: A meritat toată truda și întruparea? De ce? și merită să mergi înainte? Nu vezi că tocmai cei pentru care ai renunțat la cer te omorără și sunt vasele prin care cel rău te lovește? Și acum ce vei face?

Iar răspunsul lui Hristos a fost: ce voi face? Voi renunța la și mai mult de dragul lor. Voi renunța la infinit mai mult de dragul lor. Voi renunța la părtășia cu Tatăl, și mă voi face păcat pentru ei, pentru mântuirea lor. Chiar dacă ei mă omoară, chiar dacă ei îmi vor respinge Numele peste secole, Eu voi merge până la capăt de dragul lor. De ce? Pentru că îi iubesc, pentru că îi iubesc cu o dragoste ce nu poate fi explicată. Pentru că sunt Dumnezeu și Dumnezeu este dragoste. Și Hristos a mers până la capăt și a mers de dragul lui Pavel. Și apoi alții au mers până la capăt. Și aceștia au fost primii creștini și primii martiri. Și ei au mers până la capăt de dragul celorlalți, și de dragul lui Pavel. Și pentru un Ștefan au mers până la capăt, și Pavel a fost expus Evangheliei. Acum venise rândul lui Pavel. Înaintea lui și de dragul lui era Hristos și primii săi urmași. Încurajat de aceștia, Pavel mergea înainte, și ca și Hristos răspunsul lui către răstignitorii lui era unul singur: Vă voi iubi MAI MULT! Vă voi sluji MAI MULT! ÎMI voi lărgi mai mult inima pentru voi! Poate că nu v-am iubit

suficient...Poate că nu v-am slujit de-ajuns..Poate de aceea dați înapoi..De aceea, vă voi IUBI MAI MULT.

Răspundeți cu BINE la rău. Și dacă cineva îți face un RĂU, fă-i un BINE mai mare. Și cu cât RĂUL e mai mare, cu atât BINELE va fi mai mare. Și astfel răul va fi biruit prin BINE. Pentru cel care a înțeles calea crucii, răul făcut de cei pe care îi slujește nu va duce DECÂT la un avânt mai mare în slujire. Căci răul pentru a fi biruit are nevoie de un BINE mare, de o nouă lărgire a inimii, de o nouă măsură de har. Răul făcut de corinteni nu făcea decât să provoace inima lui Pavel să se lărgască și să crească în dragoste. Și exact asta s-a și întâmplat. Și Pavel era în creștere. Iar corintenii îl ajutau DE FAPT să crească. Pentru că Pavel umbla cu adevărat pe calea crucii privind la Hristos, el nu putea fi descurajat de loviturile primite de la cei pe care îi slujea. Prin Hristos, aceste lovituri nu făceau decât să îi lărgască vasul de slujire, și prin el astfel curgea MAI MULT cer pe pământ. Ce strategie minunată a lui Dumnezeu! Vasul unui slujitor se lărgeste atunci când răspunde cu bine la rău. Cu cât răul va fi mai mare, cu atât binele trebuie să fie mai mare și cu atât vasul se va lărgi mai mult, și cu atât va curge mai mult cer pe pământ. Și prin Pavel curgea o măsură de har. Când a ales să răspundă cu bine la rău corintenilor, vasul său s-a lărgit și a curs un bine mai mare. Dar vasul a RĂMAS lărgit. Aceasta e taina. Vasul a rămas lărgit și din acea clipă, prin Pavel, a început să curgă o măsură mai mare de har atât pentru corinteni, cât și pentru toată lumea. Iată de ce Domnul îngăduie celui rău să îi lovească slujitorii prin defăimare, prin cuiele primite de la frați, de la copii, de la cei pe care i-ai slujit, de la cei pentru care ți-ai dat viața. Toate aceste lovituri, orchestrate de cel rău ca să distrugă, nu fac altceva decât să îl ajute pe slujitorul lui Dumnezeu să își lărgască vasul. Vasul nu se poate lărgi ALTFEL. Vasul iubirii se lărgeste răspunzând cu bine la rău, slujindu-i mai mult pe cei care te răstignesc, iubindu-i mai mult pe cei care te defaimă, expunându-te mai multor pericole de dragul celor care calcă în picioare toată slujirea ta. Și DOAR astfel se lărgeste vasul iubirii, iar Domnul îngăduie doar pentru acest lucru ca slujitorul lui Dumnezeu să fie lovit din toate părțile. Dar pentru cel care a înțeles calea crucii, loviturile sunt binevenite. Ele sunt ajutor pentru lărgirea vasului. Deși orice lovitură doare, ea este așteptată de slujitorul lui Dumnezeu. Grija slujitorului lui Dumnezeu nu este confortul său în această lume, ci stagnarea, blocarea lărgirii vasului, gândul că vasul poate fi lărgit mai mult. Și atunci, când vine o nouă defăimare, o nouă descurajare din partea celor pe care îi slujești, vei spune: Aaaa, în sfârșit îmi pot lărgi vasul! Trecuse ceva vreme și vasul nu fusese lărgit...acum se va lărgi și mai mult har va putea curge prin mine pe tot pământ. Procesul lărgirii vasului e tot timpul greu și dureros. Dar Hristos trăiește în noi. El poartă greul. Noi doar simțim ceva din acest greu. Poruncile Sale sunt ușoare, iar jugul Său este ușor. Dacă El trăiește prin noi, El va purta greul. Dacă vom încerca să purtăm greul singuri, atunci va fi greu. Și deci vasul se lărgeste mereu când slujitorul lui Dumnezeu alege să iubească mai mult pe cei care îl răstignesc. De aceea, slujitorul care merge pe calea crucii nu poate fi descurajat prin defăimare. El poate fi doar provocat și ajutat să își lărgască vasul și să slujească mai mult. Și cât de mult poate fi lărgit un vas? Împotriva acestor lucruri ne spune Pavel nu este lege. Eu aș adăuga: nu este limită. Nu este niciodată prea mult, și tot timpul se poate mai mult. Și cu cât îți vei lărgi vasul iubirii mai mult, cu atât chipul lui Hristos va fi zidit mai mult în tine, căci aceasta înseamnă chipul lui Hristos. Și cu atât va fi mai mare răsplata în ceruri.

Cu câtă lejeritate vorbește Pavel despre modul în care este defăimat în lume. El a înțeles procesul. El nu se sperie că defăimările vor împiedica pe oameni să fie mântuiți. El lasă toate acestea în grija lui Dumnezeu. Însă el vede cum defăimările ÎL AJUTĂ pe el să își lărgască vasul. Și el are nădejde că puterea revelației e mai mare decât puterea oricărei defăimări și până la urmă cine va vrea să fie mântuit, va fi mântuit chiar într-o lume în care slujitorii lui Dumnezeu, vestitorii Cuvântului sunt așa de defăimați. De aceea, Pavel nu se sperie de defăimări și nu se îngrijorează, căci ele știe că TOTUL e în mîna lui Dumnezeu. Și știe că defăimarea este o unealtă indispensabilă ca slujitorul lui Dumnezeu să crească. El nu se lasă decurajat de defăimări, nici defocalizat, nici îngrijorat. O defăimare are patru atacuri:

1. Te poate decuraja și am explicat cum
2. Te poate defocaliza încercând prea mult să te aperi și să te justifici înaintea oamenilor
3. Te poate umple de îngrijorare cu privire la cei care ascultă defăimările
4. Te ispitește să răspunzi cu rău la rău

Pavel învinge toate aceste trei atacuri prin credință, și vede în defăimare o unealtă indispensabilă prin care Dumnezeu vrea să îi lărgască vasul. Ce generos este Pavel. Ne descoperă în epistola sa o nouă resursă de a birui de această dată defăimarea și descurajarea care vine chiar de la cei pe care îi slujim în Domnul.

Și legat de lărgirea vasului, să privim la Hristos Isus cât de mult și-a lărgit El vasul de dragul nostru. Și stau și mă gândesc dacă nu cumva toată suferința Sa de până la cruce a fost de fapt o pregătire. Oare El și-a lărgit vasul o viață întreagă pentru a putea să își lărgască vasul așa de mult la cruce? Căci vasul unui om se lărgeste progresiv, încetul cu încetul. De ce spunem acest lucru? Căci Vasul fiului lui Dumnezeu era infinit. Dar El s-a întrupat, și CA OM trebuia să bea paharul. Și în Luca ni se spune că Pruncul *creștea* în înțelepciune. Ca FIU al lui DUMNEZEU vasul era gata de la început. CA OM a avut nevoie de creștere. Se pare că CEEA CE era potențial din dumnezeirea Sa a trebuit să se dezvolte și să crească în umanitatea Sa. Ce taină! Și atunci toate suferințele de la cruce au mărit vasul OMULUI ISUS pentru a se putea lărgi TOTAL la cruce! Ce taină! Și atunci pe *via dolorosa* batjocurile oamenilor nu erau o piedică, ci un ajutor. De fapt toate ispitirile celui rău de până atunci prin oameni au fost un ajutor pentru lărgirea vasului Omului Isus. Și pe *via dolora*, se făceau ultimile lărgiri pentru ca să fie posibilă ultima lărgire, cea de la cruce, când paharul nelegiurii a fost vărsat în paharul omului-Dumnezeu Isus. Și a încăput tot paharul. Vasul fusese pregătit, Vasul fusese lărgit. Cel rău își făcuse bine datoria cu toate defăimările lui. De aceea spune Isus: Și acum să dau înapoi, dar tocmai pentru ceasul acesta am venit și m-am pregătit, aș putea interpreta în lumina celor spuse.

Dovada că Pavel și-a lărgit inima era că și-a dat drumul gurii față de ei. Pavel își ia timp să le scrie din nou, și își ia timp să își apere slujba apostolică. Și lui Pavel nu-i păsa de numele său înaintea oamenilor. El nu se apără pentru sine, ci o face de dragul lor. Dar ar fi

putut pur și simplu să spună: ***Doar ați văzut mărturia mea în mijlocul vostru timp de peste un an și jumătate! Și acum credeți vorbele unor apostoli mincinoși veniți de nicăieri? Mă puneți în balanță cu ei? Aruncați la gunoi mărturia mea de un an și jumătate pentru două vorbe rostite de niște necunoscuți fără credibilitate? Eu v-am vestit Evanghelia și ați avut mărturia mea impecabilă în mijlocul vostru atâta timp. Știți ceva, eu am de vestit Evanghelia în altă parte. Credeți ce vreți despre mine.*** Dar Pavel își lărgeste inima și își găsește timpul și cuvintele potrivite pentru a-și apăra slujba apostolică. Și el le cere corintenilor să își lărgescă și ei inima căci inima lor s-a strâns pentru ei. Inima poate să se lărgescă, dar se și poate strânge. Și inima corintenilor s-a strâns pentru Pavel din pricina defăimărilor. Pavel le cere și lor să își lărgescă inima, deși el nu le greșise deloc și Pavel era ușor de primit de un credincios în inima lui. Inima se lărgeste și atunci când se luptă cu defectele fraților, dar și atunci când se luptă cu bârfele și denigrările din jurul fraților. Inima trebuie să devină generoasă atât în iertare și acceptare cât și în încredere. Inima trebuie să devină fermă în a respinge vocea denigratorului și orice scenarii induse de aceasta.